

DEVRİMÇİ emek

21

KDV DAHİL İDARETİ

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

BURJUVAZİ KATLETTİ İÇİNİZDEN İKİMİZİ
BU OLU ÖLMETEN İKİ ÖLÜMÜZDÜR
BURJUVAZİ KAVGAYA DAVET ETTİ BİZİ
DAVETLERİ KABULUMUZDUR.
YILDIZ - DEM

AÇIK İNFAZLARA
VE KATLIAMLARA
KARŞI MÜCADELE
YÜKSELTİLMELİDİR

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:3 / Sayı:21 / Haziran 1993

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

M. Erhan İL

Genel Yayın Yönetmeni

M. Reşat GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü

M. Erhan İL

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık 100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Hüseyin DURMAZ

Yapı Kredi Bankası

Aksaray/İST. Şubesi 75098-4

Adres**Merkez Şube**

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hürgel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Temsilcilikler**Avrupa Temsilcisi**

Selahattin KARATAŞ

İsviçre Temsilcisi

Haşim YORULMAZ

Almanya Temsilcisi

Mehmet KÖMÜRCÜ

Baskı

Aydınlık Matbaacılık

Tel: 552 86 14-15-16

Şirinevler / İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Proletarya Diktatörlüğü.....	2
1 Mayıs'ta Proletarya Tüm Dünyada Yükselişe Geçti.....	5
Sendikalar Üzerine	8
Avrupa Yeni Olaylara Gebe.....	12
Okurlardan.....	14
Devrimci Durum Nedir ve Reformizm Onu Neden İnkâr Eder?.....	18
İşçi-Sendika.....	26
Öğrenci Gençlik.....	30
Haber- Yorum.....	38
Cezaevleri.....	47
Basın Açıklaması.....	48

Sunu,

Yeniden merhaba,

Oldukça yoğun geçen Mayıs ayından sonra yeniden buluşmanın gününü yaşıyoruz.

Bu yıl 1 Mayıs gösterileri iki temel yaklaşımın ayrışması açısından çok daha önemliydi. Birincisi; "işçi sınıfı ve kitleler neredeyse orada olmak gerek" diyerek devletle uzlaşma biçiminde Abide-i Hürriyet ve Pendik'te yapılan gösterilere katılıp burjuva sendikal anlayışların peşine takılmak. İkincisi; zor, ama devrimci eylemlere yönelmek, yani kitlelere, adı kanla canla yazılan 1 Mayıs Alanı'nı (Taksim) hedef gösterip, oraya yönelmek. Bir önceki sayımızda yükselttiğimiz şiarıda olduğu gibi, 1 Mayıs Alanı'na sahip çıkacak proleter komünistlerin eylemini belgelemek için muhabirlerimiz 1 Mayıs Alanı yakınlarındaydı. Ancak çekilen filmler yandığı için bu eylemin fotoğraflarını basamıyoruz.

Bu ay boyunca faşist burjuva basın, özellikle gündemin başına geçirmeye çalıştığı, kısmen de başardığı bir olay var. Demirel'in cumhurbaşkanlığına seçilmesi ve yeni başbakan tartışmaları. Bir bardak suda kopardıkları fırtına, aslında ülkelerimizin gündemini değiştirme çabalarından başka bir şey değil. Bu gürültü patırtı arasında kaybedilmek istenenlere bir göz atalım:

İlk olarak infazlar var. Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım'ın polis tarafından katledilmesi, açık infazları bu kez gizlenemeyecek biçimde ortaya koydu. Çünkü polisin katliamından kurtulmayı başarabilen bir görgü tanığı var: Ergül Uzundiz. Bu katliamdan bir kaç gün önceki gazetelerin bazılarında bir haber daha vardı; polis, bastığı "hücre evinde" kimliği bugüne kadar hâlâ belirlenemeyen bir kişiyi katletti. Ancak evi çevresinde oturanların açıklamaları, katledilen bu arkadaşın hiçte polisin kamuoyuna yansıttığı gibi çatışmaya girmediğini ortaya koyuyor. Polisin "çatışma oldu" yalanları artık kimseyi inandırmıyor. Bu katliamlar karşısında sessiz kalmak, katliamları onaylamak anlamına gelecektir. İnsan olan herkesin katliamlara, infazlara karşı çıkması, mücadeleye atılması gerekiyor.

İkincisi; cezaevlerindeki baskılar ve hak gaspları ile birlikte yeniden yükselen siyasi tutsakların mücadelesi. Bu konuya gereken önemi vererek önümüzdeki mücadele açısından gündeme almalı, cezaevlerinde yaşananları kamuoyunda bilince çıkarmalıyız.

Üçüncüsü; işçi hareketinin mücadelesindeki kabarma eğilimi. Belediye işçilerinin eylemleri giderek süreklilik göstermeye ve yaygınlaşmaya başladı. Bir çok il ve ilçe belediyesinde işçiler aylardan beri maaşlarını alamıyor, buna bağlı olarak eylemler sürüyor. Kâğıthane belediyesinde işten atılanların eylemleri açlık grevine dönüşerek sürüyor. Gerek belediye iş kolundan, gerek diğer iş kollarından gereken desteği görmeden devam eden bu eylem, önemli sorunlardan biri olan iş güvenliği sonunu açısından ele alınıp değerlendirilmeli, mücadele perspektifi genişletilerek yükseltilmelidir.

15-16 Haziran büyük işçi eyleminin üzerinden 13 yıl geçti. Proletarya, bugün 1970'ten daha ağır sorunlarla yüz yüze. Buna nesnel şartların getirdiği ortamın patlayıcılığı da eklenince daha güçlü, daha örgütlü 15-16 Haziranlar toplumun önünde duruyor. Görev, sürece müdahale edip döneme uygun taktiklerle kavgayı yönlendirmeye hazır olmak ve her işçi eyleminin içine girerek militan mücadeleyi yükseltmektir.

Kamu çalışanları son dönemlerde yeni bir hareketliliğe girdi. Bir yanda eğitim işkolundan İLKSAN'ın yağmalanmasına karşı gelişen tavır, bir yanda işten atılan Kâğıthane işçilerinin desteklenmesi için gösterdikleri olumlu örnekler, bir yanda sendikal hakları için sürdürdükleri mücadele ve bir yanda baskılar, katliamlar ve açık infazlara karşı aldıkları tutum. Bu tutum ve tavırlar kamu çalışanlarının toplumsal sorunlar karşısında duyarlılığını ortaya koyan ve diğer emekçi katmanlarca örnek alınması gereken tavırlardır.

Cumhurbaşkanlığı ve başbakanlık tartışmalarının öne çıkartılma çabaları bütün bunları gözlerden kaçırma girişimleridir. Ancak faşist burjuva basın ve tekelci sermayenin bütün çabalarına karşı toplumun gündemindeki en yakıcı sorunlardır.

Fabrika gazetesinin son sayısında, dergimizde zaman zaman okurlardan üst başlığıyla yazısı yayınlanan Gürsel Çetiner'in okur mektubunu bahane ederek yayınladığı bir yazı var. Fabrika yazarları sapla samanı birbirine karıştırmış durumda. Bu yazı zaman zaman dergimizi, zaman zaman bir misyonu hedef alıyor ve bunun da ötesinde okurumuz G. Çetiner'i ihbara kadar varan bir patavatsızlığı içeriyor. Kendisine devrimci diyen bu yazarları sorumluluğa davet ediyoruz. Okurumuz Gürsel Çetiner konuyla ilgili olarak Fabrika dergisine bir tezip gönderdiğini ve yayınlanmaması durumunda meşru hakkını kullanarak başta sosyalist dergiler olmak üzere bu yazının birer örneğini ilgili çevrelere iletceğini bildirdi.

Gelecek sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle...

DEVİRİMCİ
emek

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

Proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi, uluslararası tüm proleter hareketler için aynıdır. Proletarya hareketi, sosyalizm açısından ulusal olanı, tüm uluslararası proleter hareket için aynı ve esas olanın önüne geçiremez. Proletaryanın öncüsü, ancak uluslararası proletarya hareketi için aynı olan proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi görüşleri temelinde kazanılabilir. Öncü, ulusal olan öne çıkartılarak komünizm davasına kazanılmaz. Böylesi bir ulusal tonlu yaklaşımla ancak "yurtsever" kadro yetiştirilir. Birincil olanın yerine ikincil olanı esas alanlar, proletaryanın uluslararası çıkarlarını, yani evrensel olanı proletaryanın ulusal dar çıkarlarına feda ederler. Lenin ve Bolşevikler, öncüyü kazanmak için uluslararası proletarya hareketi için aynı olması gereken görüşler temelinde hareket ettiler. Hatırlanmalı, Lenin'in İkinci Enternasyonal ve yöneticileriyle tüm kavgası, onların ırzına geçtikleri proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi üzerinedir. Lenin'in temel eserleri bu konu üzerine yazılmıştır. Lenin, öncüyü yalnızca Rusya için değil, tüm kapitalist ülkeler için kazanmak istiyordu. Her ülkenin ulusal koşulları ve tarihi durumu birbirinden farklı olduğuna göre, bu durumda öncüyü kazanmak için herhangi bir ülkenin ulusal konumunu esas alamazdı ve almadı. Lenin, İkinci Enternasyonalin oportünist liderlerine karşı uluslararası çapta bir teorik kavgaya girişti. Lenin'in ve tüm öteki Marksistlerin oportünizme karşı mücadelede temel silahları, Karl Marx'ın bilimsel öğretisi oldu.

Marksist-leninistler, 1900'lerin ilk on yıllarında, daha sonraları sosyal şovenizme dönüşerek tam anlamıyla çürüyen ve dağılan İkinci Enternasyonali oportünizmine karşı çok sert bir teorik mücadele verdi. Daha sonra gerek Rus devrimlerinde, gerekse de Avrupa'da ki devrimci ayaklanmalarda büyük rol oynayan tüm öncü-komünist kadrolar bu fırtınalı yıllarda yetişti. Verilen teorik kavganın sonucu hemen hemen tüm Avrupa ülkelerinde çekirdek Marksist gruplar ortaya çıktı. Marksist öğretiyi savunma savaşı yalnızca öncüyü kazanmakla sınırlı kalmadı, esas olarak leninizm bu mücadele içinde biçimlendi ve gelişti. Lenin, oportünistlerin karşısı-

na Rusya'nın özgül ulusal koşulları ve bu koşulları temel alan taktiklerle çıkmadı. Büyük devrimci düşünür Marx'ın temel öğretilerini tekrar gün ışığına çıkarmak, Lenin'in ve öteki Marksistlerin gerçek ve olağanüstü çabası oldu. İkinci Enternasyonalin oportünist görüşlerine karşı verilen teorik mücadele sonucu, tüm yüzyılımızı etkileyen Marksist-Leninist tipte partilerin temeli atıldı.

Proletaryanın komünist öncüsü, Marx-Engels ve Lenin'in proletarya diktatörlüğü, proletarya devrimi ve sosyalizm öğretisi başa alınarak kazanılır.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA ULUSAL OLAN ÖNE ÇIKARTILDI

Türkiye sosyalist hareketinin 75 yıllık mücadele tarihinin uzun sayılabilecek bir döneminde, ülkenin ulusal somut durumu öne çıkartıldı. Bu yaklaşım tarzı yakın zamana kadar sürüp geldi. Bu uzunca süreç içinde, özellikle de 70'li yıllarda çok yoğun olan tartışmalar, proletaryanın ulusal plandaki devrim stratejisi üzerine oldu. Ulusal devrim stratejisinin öne çıkartılması, kendini sosyalist programlarda göstermiştir. Birçok sosyalist ya da komünist partinin politik programında proletaryanın evrensel öğretisi ya arka plana itilmiştir ya da ulusal taktik ve strateji arasında eritilmiştir. Türkiye'deki sosyalist hareketin uzun bir dönemine egemen olan oportünizm, çok bilinçli olarak temel sosyalist öğretiyi yok saymış ya da kemalizm gibi gerici bir burjuva akımıyla harmanlamıştır. Daha sonra gelen sosyalist kuşaklar, öncekilerin bıraktığı oportünist anlayışın etkilerinden kendilerini kurtaramamıştır.

Bilimsel sosyalizme iyi niyetlerle yaklaşmak isteyenler tarafından ise, teorik kavrayış yetersizliği sonucu devrimci-proleter öğretisi kabalaştırıldı (vulgarize edildi).

Her şeyden önce sosyalist hareketimiz, Marx, Engels ve Lenin'in devrimci öğretisini hazır buldu. Bolşevizmin yaşadığı teorik dev sorunlar yaşanmadı. Rusya koşullarında menşevizme, dünya koşulları açısından da İkinci Enternasyonali oportünizmine karşı verilen teorik mücadelede Marx'ın bilimsel öğretisi iyice kavranmıştı. Çarpışma, esas üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu çarpışmada çaplı, gerçek marksist kadrolar yetişmişti. Türkiye ve Kürdistan

devrimci hareketi ise, Bolşevizmin devrimci birikimlerini de hazır buldu. Bu yüzden sosyalist görüşler, kavranmadan çok ezberlendi, kabalaştırıldı ve çoğu zaman öğreti, tanınmaz biçimlere sokuldu.

Sosyalizm, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü üzerine tartışmalar 70'li yıllarda yapıldı. Bunun nedenleri: Birincisi; Türkiye kapitalist ilişkilerinin daha fazla uluslararası kapitalist ilişkilere bağlanması ve bu temelde proletaryanın soruna biraz da dünya çapında bakma zorunluluğudur. Diğer neden de uluslararası sosyalist hareketin kendi içinde yaşadığı derin görüş ayrılıklarıdır. Bu dönemde sanki marksizm-leninizm yeniden keşfediliyordu. Devrimci kadrolar çok yoğun olarak sosyalist eserleri inceliyor, marksist klasikleri adeta ezberliyorlardı. Komünist hareketin dünyada tartıştığı sorunların Türkiye'de de tartışılması, teorik olarak büyük bir dinamizm ve atılım getirdi. Öyleki sosyalizm, proletarya diktatörlüğü, proletarya devrimi, proletarya enternasyonalizmi görüş ve ilkeleri hemen hemen tüm kitle örgütlerinde tartışılıyordu. İşçiler, sosyalizm düşüncesiyle böylesi yoğun ve sert tartışmaların tozu dumanı arasında tanıştılar. Günlerce sürdürülen teorik tartışmalar içinde, daha sonraki yıllarda mücadeleye damgasını vuran öncü kadrolar yetişti.

İlk önceleri dikkatler sosyalizmin evrensel ilkelere çekilmiş olsa da, ulusal stratejik görüşler her zaman öndeydi. Sözlü olarak yapılan sosyalizm ve temel politik ilkeler üzerine tartışmalar, sosyalist hareketin temel belgelerinde tam yansıtılmıyordu. Yapılacak olan devrimin içeriği tüm tartışmaların odağı olarak kaldı. Politikada ulusal olan, tüm proletarya için aynı olan, uluslararası sorunların önüne kondu. Ulusal görüş açısı, tüm politik görüş açısını etkisi altına aldı. Türk devleti, Kürt ulusu ve diğer ulusal toplulukların köleleştirilmesi üzerine kurulduğu halde, Türk yurtseverliği temel politik görüş haline getirildi. Türkiye'nin kendi koşulları açısından ise Türk yurtseverliği pek çok politik hareketi sosyal-şovenizme götürdü. Bu yüzden Kürt ulusal sorunu marksist açıdan savunulmadı ve faşist TC ordusu "yurtsever" ordu olarak görüldü. Bunun sonucu olarak, o dönemler polise karşı kararlı bir mücadele verilirken; aynı tutum ordu karşısında gösterilemiyordu. Bu da mücadeleye zarar veriyordu. Komünizmin temel devrimci öğretisi öncülerce kavra-

nana kadar, teori ve politika cephesinde durum böyledi.

KAPİTALİZMDEN KOMÜNİZME GEÇİŞİN POLİTİK BİÇİMİ OLARAK PROLETARYANIN DEVİRİMCİ DİKTATÖRLÜĞÜ

Proletarya diktatörlüğü sosyalizmin temel bir ilkesidir, marksist olmanın ölçütüdür. Proletarya için bu kadar temel öneme sahip bir konu hakkında yazı yazarken; Marx-Engels ve Lenin'in sorun üzerine görüşlerinin elimin altında olmaması büyük bir eksikliklerdir. Buna rağmen konunun artan öneminden ötürü, bu konudaki kavrayışımızı ortaya koymamız da gerekiyor. Uluslararası komünist hareket yeniden proletaryanın gündemine oturunca, bununla birlikte, uluslararası proletarya için aynı olan proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi görüşleri de beraberinde yeniden öne çıkıyor. Herhangi bir yerdeki komünist hareketi ele alırken elimizde şaşmaz kıstaslar bulunuyor. İşte bilinen bir konu üzerine yazı yazmamız bundandır.

Kapitalizmden, komünizme geçiş uzunca bir tarihi dönemin tümünü kapsar, burada iktidar, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Böylece, proletarya diktatörlüğü, kapitalizmden komünizme geçişin politik biçimi oluyor. Proletarya söz konusu geçişi ancak kendi politik iktidarı aracılığıyla gerçekleştirebilir. Proletarya politik iktidarı ele geçirip devrimci diktatörlüğünü kurmadan, komünizm amacına ulaşamaz. Bundandır ki proletarya diktatörlüğü ilkesi, marksizmin temel politik ilkesidir.

Marx, tarihi görüşlerini açıklarken, proletaryanın egemen sınıf durumuna gelmesinden söz eder. Sınıflar mücadelesi, sonunda buraya varır ve egemen sınıf biçiminde örgütlenmiş proletarya, politik iktidarına dayanarak doğrudan sınıfların kendilerini ortadan kaldırır. Paris Komünü, proletarya diktatörlüğü görüşünün marksist literatüre geçmesini sağlar. Marx, kapitalizmden komünizme geçişte, bir politik geçişin bu döneme denk düşeceğini ve bunun proletaryanın devrimci diktatörlüğü olacağını söyler. Lenin, Marx'ın tarihi görüşlerini açıklarken ayırt edici yönünü esas alarak, "Bir kimsenin marksist olabilmesi için, sınıflar mücadelesini kabul etmesi yetmez; o kimsenin marksist olabilmesi için, sı-

nflar mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar vardırması gerekiyor" der.

Bir komünist partisinin, marksist anlamda komünist partisi olup olmadığını anlamının ölçütü, proletarya diktatörlüğü ilkesine yer verip vermediğidir. Eğer marksist olmanın temel kriterleri olmasaydı, bu devrimci öğreti, kendi temellerinden çoktan uzaklaştırılmış olurdu.

Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın politik iktidarını, proletaryanın egemen sınıf durumuna yükselmesidir, örgütlenmiş proletaryadır. Buradan da anlaşılacağı gibi, iktidar tek başına proletaryanın eline geçer. Proletarya, politik iktidarını ya da egemenliğini başka bir sınıfla paylaşmaz. Eğer proletarya, başka sınıflarla iktidar aygıtını paylaşmak zorunda kalırsa, buna proletarya diktatörlüğü denmez. Burada dikkat edilmesi gereken şey, proletaryanın egemen sınıf konumundan kendisini uzaklaştıracak bir çözümü kabul edemeyeceği, tersine, proletaryanın sonuçta proletarya diktatörlüğüyle sonuçlanacak çözümleri kabul edeceğidir.

Lenin'in belirttiği gibi politik iktidarın ele geçirilmesi, henüz diktatörlük anlamına gelmez. Proletarya, ele geçirdiği politik iktidar aygıtını elinde tutmak ve devrimi sürdürmek için mutlaka enerjik bir diktatörlük kurmalıdır. Bu, aynı zamanda iktidardan uzaklaştırılan eski sınıfların ezilmesi için de zorunludur.

Proletarya diktatörlüğü soyut bir şey değildir, somut bir olgudur. Proletaryanın politik iktidarı demek, proletaryanın devrimci devlet örgütlenmesi demektir. Proletaryanın devrimci devleti ise örgütlenmiş proletarya demektir. Anarşistler, devleti ortadan kaldırmaktan söz edip durmuşlar. Oysa Engels'in belirttiği gibi, proletaryanın devlet örgütlenmesi, proletaryanın devrimci dönüşümler için başvuracağı biricik araçtır ve proletarya kendini bundan yoksun kılamaz. Eğer proletarya boş yere savaşmış duruma düşmek istemiyorsa, iktidardan uzaklaştırılan eski sınıflar üzerinde kesin bir diktatörlük uygulamalıdır. Proleter devlet, burada devrimci yöntemlerle çalışır.

Proletarya, politik iktidara ya da politikaya gereksinme duyuyorsa, buna, politik iktidarını sonsuzlaştırmak için değil, sınıfları ortadan kaldırmak için gerek duyar. Sınıfları var eden ekonomik koşullar

ve sınıfların kendisi ortadan kalktığı zaman ne politik iktidara ihtiyaç kalacak ne de orta yerde bunun araçları. O zamana kadar proletaryanın politik iktidarı ya da proletarya diktatörlüğü kesin bir zorunluluktur. Burada proletaryanın devlet örgütlenmesi artık kelimenin gerçek anlamıyla devlet değildir. Burada devlet, ilk örneği Paris Komünü olan ve diğer bir örneği Sovyet devleti olan, kelimenin gerçek anlamıyla devlet olmayan bir devlettir.

Öte yandan halk demokrasili ülkelerde işin başında ortaya çıkan devlet biçimi, proletaryanın devrimci diktatörlüğünün özgül bir biçimi olarak gösterildi. Proletarya diktatörlüğünün bu biçimde, içerik olarak genişletilmesi yanlıştır. Bilindiği gibi tüm halk demokrasili ülkelerde proletarya, politik iktidarı bir politik ittifak biçiminde ele geçirdi. Burada proletaryanın devrimci diktatörlüğünden değil, olsa olsa proletarya ve halkın devrimci-demokratik diktatörlüğünden söz edilebilir. Halk demokrasili ülkelerde, politik iktidar ele geçirilir-geçirilmez iktidar üzerine kapişma başladı. Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen kim kazanacak sorusu soruluyordu. Proletarya, buralarda da devrimin motoru ve yönetici gücüdür, ancak tek başına bir egemenlik değildir buradaki. Buna rağmen proletarya tek başına egemen sınıf durumuna gelmek ya da proletarya diktatörlüğüne geçmek için çetin bir mücadeleyi devam ettirir. Doğrudur, her ülke bize sosyalizme geçişin farklı biçimlerini verir, her ülke sosyalizme kendinden bir şeyler katacaktır. Proletarya diktatörlüğünün de bir politik biçim olarak kimi farklılıklar göstereceği mutlaktır. Ancak, biçimlerin çeşitliliği, eğer özde aynı olmazsa, "çeşitlerin birliği" boş, temelsiz bir söz olur. Proletaryanın politik iktidarı hangi biçimi alırsa alsın, burada devlet, örgütlenmiş proletarya olacaktır. Halk demokrasili iktidarlar da süreç içinde proletarya diktatörlüğüne dönüşürler.

Proletarya diktatörlüğünü kabul etmek demek, zora dayanan devrim mücadelesini kabul etmek demektir. Zora dayanan ve zorun esas olayı olan silahlı mücadele olmadan ne burjuva devlet makinesi yıkılıp-parçalanır ne politik iktidar ele geçirilir ve ne de devrimci önlemler yerine getirilebilir. Proletarya diktatörlüğünü kabul edenler, bunun temellerini daha şimdiden döşerler.

Uğur GÜNDÜZ

1 MAYISTA PROLETARYA TÜM DÜNYADA YÜKSELİŞE GEÇTİ!

Uluslararası proleter hareket 1 Mayıs'ta etkin bir tavır ortaya koydu. Dünyanın tüm dikkatleri 1 Mayıs eylemlerine yöneldi. Dünya burjuvazisinin anti-proleter ve anti-sosyalist propaganda kampanyaları 1 Mayıs eylemleriyle boşa çıkartıldı. Proletaryanın anti-kapitalist içerikli eylemleri burjuvaziye indirilmiş büyük bir darbe oldu. Uluslararası proleter hareketin 1 Mayıs'ta ortaya koyduğu aktiflik, coşku ve etkinlik on yıllardır özlemini çektiğimiz bir gelişme oldu. Kapitalist dünyanın içinde bulunduğu kriz, çürümüşlük ve çöküş proleter kitleleri bu sistemi aşma yönünde itişe yönlendiriyor. Burjuvazinin yürüttüğü onca anti-komünist propagandaya rağmen proletarya bugünkü duruma son verecek bir hareket içine girdi. Artık her şey bunun arkasından gelecektir.

SÖVYETLERDE 1 MAYIS

1 Mayıs eylemleri tüm Sovyet cumhuriyetlerinde yapıldı. Bunların içinde en etkin ve en şanlı Rus-

ya'da olanıydı. Moskova'da yapılan ve on binlerce kişilik bir kitlenin katıldığı bu eylem, karşı-devrimci Yeltsin yönetimine yönelik bir eylem biçimine dönüştü. Gerici Yeltsin yönetimi 1 Mayıs eylemini engellemek için büyük çaba harcadı ancak, bu çabalar tersi sonuçlar yarattı. Eylemler tam anlamıyla komünistlerin gövde gösterisi oldu. Şimdiye kadar komünistlerin eylemlerinin önüne sürekli barikatlar kondu ancak, bu defa tüm barikatlar aşıldı. Kararlı bir davranış gösteren komünistler önlerine konan tüm barikatları aşarak eylemlerini sürdürdüler. Karşı-devrimcilerin, göstericileri engellemek için zora başvurmaları da bir işe yaramadı. Devrimci yöntemlere başvuran göstericiler, karşı-devrimci zora, devrimci-proleter zor ile karşılık verdiler. Kıyasıya bedeninden bedenle çarpışması yaşandı. Sonuçta üç ölü ve yüzlerce yaralı. Bu durum, Sovyetlerde on yıllardır görülmeyen bir durumdu. Yaşanan koşullar şimdiye kadar görül-

meyen yeni ve sert eylem biçimlerini yaratıyor.

1 Mayıs eylemleri gösteriyorki, Rusya'da bundan sonra devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadele son derece sert geçecektir. 9 Mayıs'ta yapılan "zafer günü" kutlamalarına daha kitlesel olarak on binlerce insan katıldı. Zafer günü kutlamalarının büyük çatışmalara dönüşeceğinden korkan Yeltsin yönetimi, kutlamaları engellemekten kaçındı. Buna rağmen zafer günü kutlamaları gerici yönetime karşı gösterilere dönüştü. Artık devrimci kitleler her olanağı karşı-devrimci yönetimi yıkamak için kullanıyorlar. Rusya'daki devrimci gösteriler kapitalist dünyada şaşkınlık yarattı. Uluslararası finans-kapital kodamanları Rusya'da ve tüm dünyada "komünizmin çöküşünü" düşlerlerken; komünizmin yükselişi ile karşılaştılar. Burjuvazi komünizme son veremedi ama komünizm, kapitalist üretim biçimine son verecektir.

Rusya'daki ve diğer Sovyet cumhuriyetlerindeki gelişmeler bir komünist ayaklanmanın kaçınılmazlığını gösteriyor. Komünistler hem Rusya'da ve hem de diğer cumhuriyetlerde yeniden güçleniyorlar. Litvanya'da komünistlerin yeniden yönetime gelmesi, Tacikistan'da yönetimin zor yoluyla komünistlerin eline geçmesi, Ermenistan'da komünistlerin yeniden büyük bir güç haline gelmeleri ve diğer cumhuriyetlerdeki gelişmelerin komünistlerin lehine olması tüm cumhuriyetleri kapsayacak bir çatışmanın mayalandığını gösteriyor.

AVRUPA'DA 1 MAYIS

Bu yıl ki en etkin 1 Mayıs gösterileri kıta Avrupa'sında görüldü. Avrupa'da da en etkin eylemler Al-

manyada meydana geldi. Bunun böyle olması bir rastlantı değildir. Hem Kıta Avrupa'sında emekçi kitlelerin yaşam düzeyi sürekli bozuluyor ve hem de Almanya'da. Almanya'da sınıflar arası uçurumun yanında bir de doğu-batı arasındaki uçurum büyüyor. Almanya'da hükümet kitlelerin eylemiyle kuşatma altındadır. Alman proletaryasının 1 Mayıs gösterileri etkin, kitlesel ve görkemliydi. On binlerce insan kapitalizmi ve sonuçlarını protesto etti. Alman hükümeti kitle eylemleri daha ileri gitmesin diye tüm askeri-polis gücünü harekete geçirdi. Hükümetin aldığı tüm önlemler kitlelerin gösterilerini önleyemedi. Uzun zamandır büyük kitle gösterilerine sahne olan Almanya şimdi de yüz bini aşkın ağır sanayi işçisinin eylemleri ile çalkalanıyor. Almanya bir taraftan büyük bir dünya devleti olarak öne çıkıp kendi emperyalist yayılmacılık emellerini gerçekleştirme yolları ararken; öte yandan kendi içinde süreklilik kazanan etkin kitle eylemleriyle çalkalanıyor. Alman emperyalizmi dışta yayılmacı emellerini yerine getirmek için içte yükselen kitle eylemini ezmenin yollarını arıyor. Bu da iç mücadelenin

bundan sonra çok daha sert geçeceğini gösteriyor.

Şu anda Almanya'da mücadele kıta ülkelerinin ilerisindedir. Bir süre önce Fransız köylüleri öne geçmişlerdi. Şimdi Alman proletaryası tüm kıtayı etkileyecek bir mücadele sürecinde bulunuyor. İtalya'daki politik bunalımın da etkisiyle kitleler 1 Mayısta ses getiren eylemler ortaya koydular. İngiltere büyük kitle eylemlerine hiç yabancı değildir. İsviçre'de 1 Mayıs işsizlik ve konut sorununun yanı sıra ırkçılığın da gelişmeye başladığı bir dönemde Zurich, Bern, Basel gibi büyük şehirlerde yapılan gösterilerde yaşatıldı.

Böylece giderek tüm kıtayı sarsacak olan kitle eylemlerine tanık oluyoruz. Kıtanın kendi içinde oluşturduğu ekonomik düzen ve ulusların karşılıklı ekonomik, toplumsal ilişkisi kıta çapında eylemlerin nesnel zeminini oluşturuyor. Bir ülkedeki eylemin kısa sürede diğer ülkelere sıçrama olanağı var. Bu olanak maddi olarak vardır. Kapitalizmin dünya krizi her ülkeyi farklı olarak etkilemekle birlikte; krizin etkisi tüm kapitalist ülkeleri derinden sarsıyor. Avrupa'da artık süreklilik kazanan kitle eylemleri gösteriyor ki, ekono-

mik krizin uzaması halinde Avrupa'da devrimci durumun ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır.

GÜNEY KORE'DE 1 MAYIS

1 Mayıs eylemleri Asya kıtasının tüm ülkelerinde yapıldı. Bunların içinde tüm dünyada öne çıkan Sri Lanka 1 Mayıs eylemleri ile Güney Kore'de yapılan 1 Mayıs eylemleri oldu. Sri Lanka Devlet başkanının öldürülmesi daha çok içteki burjuva güçler arası çelişkinin sonucudur. Güney Kore ise proletaryanın görkemli eylemlerine sahne oldu. Sadece başkent Seul'de gösteriyeciler katılanların sayısı 200.000'dir. Kanlı Güney Kore yönetimi yıllardan sonra ilk defa 1 Mayıs eylemlerine izin verdi. Eylemler, diktatörlüğü protesto eylemlerine dönüştü. Bilindiği gibi Güney Kore'de gerek işçiler ve gerekse öğrenciler on yıllardır ABD kuklası yönetime karşı mücadele sürdürüyorlar. Eylemler bazen haftalarca sürmüştür. Kukla yönetim her defasında kitle eylemlerini kanla bastırmıştır. Kitleler ise tüm teröre rağmen eylemlerden geri durmadılar. 1 Mayıs eylemleri bunu gösteriyor.

ABD emperyalizmi kendi kukla yönetimini sürekli olarak Sosyalist Kuzey Kore'ye karşı kışkırtmış ve sosyalist Kore'yi tehdit altında tutmuştur. Sosyalist Kore yapılan bas-kılara boyun eğmemiş ve emperyalizme karşı direngen bir tutum göstermiştir. ABD içerde de kukla yönetimle birlikte koyu bir diktatörlük uygulamıştır. Güney'in halkı ise ABD emperyalizminin egemenliğine son vermek ve işbirlikçi yönetimi devirmek için uzun yıllardır sert bir mücadele yürütüyor. Burjuva muhalefet gelişen kitle hareketini bloke etmeye çalışmış, ancak kitle hareketi burjuva muhalefet çerçevesini aşmıştır. Toplumsal hareket devrimci temellerde gelişme göstermiştir. 1 Mayıs gösterileri, Güney

Kore'nin bundan böyle daha etkin kitle eylemlerine sahne olacağını gösteriyor. ABD, egemenliğini, kukla yönetim ise diktatörlüğünü sürdürmede zorlanıyorlar.

KÜBA'DA 1 MAYIS

Bu yıl en görkemli ve anlamlı 1 Mayıs gösterileri Küba'da yapıldı. Küba'daki 1 Mayıs gösterilerine 1 Milyon insan katıldı. Bu kadar insanın sokağa dökülmesinin çok yönlü anlamı vardır. Bunlardan ilki, Küba halkının ABD başta olmak üzere emperyalizmin baskılarına boyun eğmeyeceklerini, emperyalizme karşı bundan sonra da büyük bir kararlılıkla direneceklerini; ikincisi içte sosyalizme sahip çıktıklarını ve bundan sonra da sosyalist kazanımları korumak ve geliştirmek için mücadeleye devam edeceklerini ve üçüncüsü, Küba'nın tüm Latin Amerika ülkeleri için bir devrim odağı olmaya devam edeceğini gösterdi. 1 Mayıs gösterilerinin bir diğer özelliği dünyanın tüm ülkelerinden insanların bu eylemlere katılması oldu. Dünyanın bir çok ülkesinden insanlar katılmakla Küba'daki 1 Mayıs gösterileri tam bir enternasyonal karakter kazandı. Bunun bir anlamı da emperyalizme meydan okumaydı.

Çok iyi bilinen nedenlerle emperyalizmin kitle iletişim araçları, Küba'daki görkemli 1 Mayıs eylemini tüm dünyaya duyurmamak için açık tutum koydular. Ancak emperyalizm ne kadar gizlemeye kalkarsa kalsın dünya proletaryası Küba'daki büyük sosyalist eylemi öğreniyor ve bundan gurur duyuyor.

TÜRKİYE'DE BURJUVAZİNİN DENETİMİNDEKİ 1 MAYIS

Türkiye'nin ve Kürdistan'ın büyük kentlerinde binlerce emekçi 1 Mayıs eylemleri için sokağa çıktı. Emekçi kitleler meydanlarda istem-

lerini haykırdılar. Bu istemler faşizme, sermayeye ve ulusal baskıya karşı olan istemlerdi. Türkiye'de yapılan 1 Mayıs gösterilerinin merkezi İstanbul'du. İstanbul'daki 1 Mayıs gösterileri proleter komünistlerin daha önce belirttiği biçimde gelişti. Tekelci güçler 1 Mayısın özünü boşaltmak için büyük çaba gösterdiler. Sermaye sınıfı ve devleti, 1 Mayısın kendi düzenlerine karşı bir gösteriye dönüşmesini önlemek için polis gücünü, yasalarını ve DİSK ve Türk-İş'i kullandı. Her iki sendika 1 Mayısı sermayenin istediği biçimde kutlayacaklarına dair güvence verdiler. Sonuçta hükümetle danışıklı görüş biçiminde 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Bu ara hükümet temsilcileri de gösterilerde hazır bulundular. Böylece 1 Mayıs kutlamaları devlet kutlamalarına dönüştü. Sendikaların politikaları sınıf uzlaşmacı olduğu için bunun böyle olması doğaldır. Doğal olmayan kendilerine "sosyalist" unvanı verenlerin son iki yıldır, burjuvazinin işaret ettiği yere gitmeleridir. Reformistlerin, legal sosyalistlerin burjuva sendikacılarının arkasına takılmaları proleter-komünistler için sürpriz olmadı. Bu durumun yaşanacağı daha önceden tahlil edilmişti. Bu ara burjuvazinin gösterdiği yerde görmek istemediklerimiz vardı. Bunun dışında uzun süredir burjuvazi ile uzlaşma içinde bulunanlar, burjuva egemenlik önünde eğilerek, efendilerinin gösterdiği yere koştu. DİSK ve Türk-İş 1 Mayıs mitinglerinin diğer adı burjuvazinin yönetim ve denetimini kabul etmektir. Kendilerine "sosyalist" ya da "devrimci" adını takanlar sanki DİSK ve Türk-İş mitinglerine katılmıyorlarmış gibi ortam yaratmaya çalıştılar. Gazetelere verdikleri ilanlarla ya "Pendik mitingine" ya da "Abide-i Hürriyet mitingine" diye çağrı yaptılar. Bununla hem kendilerini aldattılar ve hem de kitlele-

ri. Onca gürültü koparılarak yapılan mitingler sonuçta ne oldu: burjuvazinin özel takdirlerine mazhar oldu. Böylece burjuvazinin, sermayeye ve faşizme karşı bir gösteriye dönüşecek ve devletin yasakları delinecek diye korktuğu 1 Mayıs gösterileri, burjuvazinin kendi konumunu güçlendirme gösterilerine dönüştü. Sermayenin istediği biçimde 1 Mayısı kutlayanlar, sermaye sözcülerinden kendilerine düşen taktir payını almış oldular.

İstanbul'da devrimci 1 Mayıs, 1 Mayıs alanında yapılan eylem demektir. 1 Mayıs gösterilerini, 1 Mayıs Alanında yaptırmamak burjuvazi için bir prestij meselesidir. Bunun için hem yasalarla ve hem de polis gücüyle her yıl 1 Mayıs'ta güçlerini 1 Mayıs Alanına dökerek, kendi prestijini ve egemenliğini korumaya çalışıyor. Bu konuda devrimci tavır, sermayenin ve faşist devletin yasaklarını dinlememek ve boyun eğmeden 1 Mayıs Alanına çıkmaktır. Bu devrimci tavır, kitlelerin gelişmesi üzerinde muazzam etki yapar. Daha önceleri 1 Mayıs Alanına çıkmak için göğüs göğüse çarpanlar; bu defa 1 Mayıs Alanına gitmemek için büyük bir çaba gösterdiler.

Halk kitlelerinin örnek devrimci tavrılara gereksinmesi var, yoksa sıradan bayağı tavrılara değil. Her yıl örnek bir devrimci gösteriye dönüşen 1 Mayıs eylemleri, bu yıl reformistlerin utanç verici tutumu yüzünden, pasif ve uzlaşma içinde geçti.

"1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanına" diyen ve bu yönde eylem yapan proleter komünistler bu defa da devrimci tavrı ortaya koydular. 1 Mayıs pratiği bir kez daha uzlaşmacı-reformistlerle, devrimci komünistlerin ayırımını ortaya koyan bir denek taşı oldu.

Özgür ZORLU

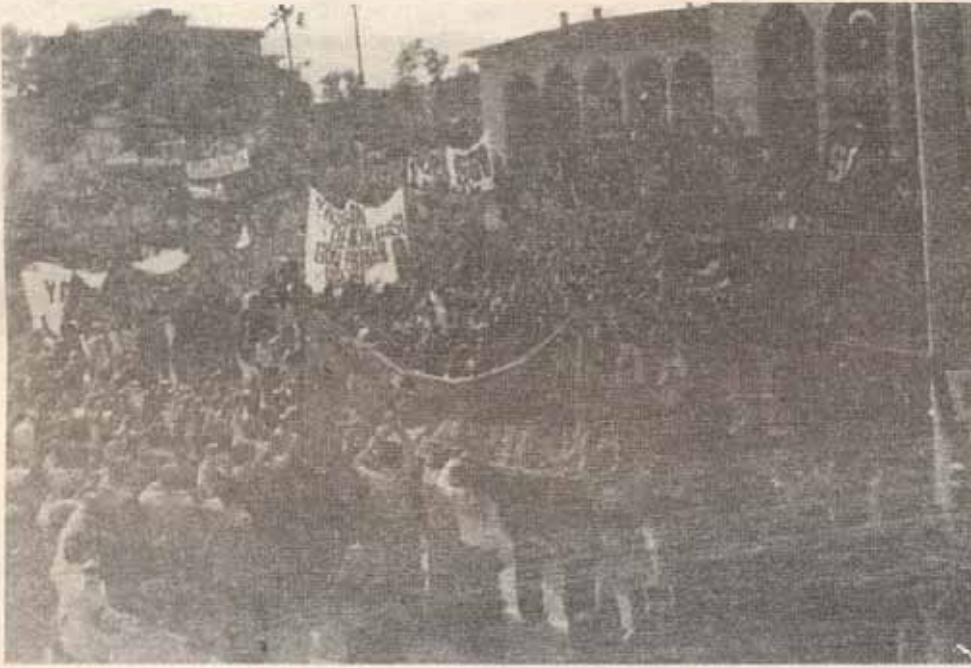
SENDİKALAR ÜZERİNE

İşçi sendikaları yaklaşık olarak 150 yıllık bir geçmişe ve aynı dönemi kapsayan birikime sahipler. Sendikalar çok uzun sayılabilecek bir süredir ayakta kalmayı başaramışlardır. Sadece proleter hareketin mücadelesinde yükseliş olduğu dönemlerde değil; aynı zamanda gericiliğin ortasında da dimdik ayakta kalabildiler. Proletaryanın içinde bulunduğu koşullardaki değişimlere rağmen işçi sendikalarını ayakta tutan nedir? Bunun ana nedeni, kapitalizm koşullarında ücretli emekçilerin ekonomik hareketinin sürekliliğidir. Politik ortamlarda değişimler meydana gelmekle birlikte, ücretli emeğin zorunlu olduğu ekonomik koşullar değişmediği için, ekonomik mücadele ve ekonomik mücadele organları olarak sendikalar varlığını devam ettirebilmiştir. Son iki yüzyılın tarihi göstermiştir ki sendikalar köklü temellere sahiptirler. Burjuvazi, bu kökü kapitalizmin bağrından söküp atamamıştır.

Sendikaların çok uzun bir dönem ayakta kalışı ve köklü temellere sahip olması, bize kapitalizm altında ekonomik mücadelenin vazgeçilmez olduğunu gösterir. Ekonomik mücadele şu nedenlerle vazgeçilmezdir: birincisi, farklı politik eğilimlere rağmen, aynı sınıfsal konum ve sınıfsal çıkarlar proleterleri ekonomik mücadelede birleştirir. İkincisi, ücretli emek düzeni devam ettiği sürece, emekçi sınıfın yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi de tüm önemini korur. Üçüncüsü, ekonomik mücadelede bulunan proleter sınıfın burjuvaziye karşı savaş kapasitesi artar. Bunlar içinde özellikle son neden, ücretli emekçilerin ekonomik kurtuluş mücadelesinde temel öneme sahiptir. Ücretli emekçiler için esas olan yaşam koşullarını köklü olarak değiştirmektir. Bu amaca varmak için, emekçi sınıfın ekonomik hareketin içinden geçip gelen savaş birliğine gereksinime var. Proleterler ancak kendi sınıfsal birliklerini gerçekleştirmişse ve bu birlik sermaye sınıfına karşı, ekonomik mücadele içinden geçip gelmişse olanaklı olabilir. Bunun içindir ki, bilimsel sosyalizm, ücretli emekçilerin ekonomik mücadelesine her zaman önem vermiştir.

Sosyalizm, ücretli emekçi sınıfın ekonomik mücadelesine gereken önemi verirken, şu gerçeği özellikle vurgular: kapitalizm altında ücretlerin artışı, proleteriyayı kurtuluşa götürmez. Ekonomik mücadele

ve ekonomik mücadeleyi esas kabul eden ekonomizm, proleterleri kapitalizm sınırlarına hapseder. Meta üretimine dayanan kapitalist düzende, ücretlerdeki artış, meta fiyatlarındaki artışın gerisinde kalır. Verilen mücadele sonucu ücretler çıktıkları en yüksek noktadan bir kere aşağıya düştümü, zaman zaman yükselme eğilimi gösterse de, ücretler bir daha ilk yükseldikleri noktaya çıkamaz. Düşüş devam eder; ücretli sınıfın yoksullaşması derinleşerek mutlak yoksullaşma düzeyine iner. Buradan, ücret artışı için mücadeleye gerek olmadığı sonucu çıkmaz; buradan çıkarılması gereken sonuç şudur: Yalnızca emeğin karşılığına değil, birikmiş tüm toplumsal emeğin ürünlerine el konulmalıdır. Kapitalizm koşullarında emeğin karşılığı, ücret artışlarıyla sağlanamaz. Emeğin karşılığını istemek bundan sonraki bir istem olabilir ancak. Oysa ki ücretliler sınıfı yalnızca bundan sonraki emeğin karşılığını değil; birikmiş olan tüm toplumsal emeğin karşılığını almalıdır. Bu ise kapitalizm altında mümkün değildir. Bunun için ücretlilerin sömürsüne dayanan kapitalizmin yıkılması gerekir. Esas olanın ücretli emekçilerin ekonomik kurtuluşu olduğunu söylüyoruz. Ücretli emekçilerin ekonomik olarak kurtulması, yani yaşam biçimlerinde köklü değişim kapitalizm koşullarında olanaklı değildir. Kapitalist üretim biçimine dayanan kapitalist mülkiyet ilişkileri, proleteryanın toplumsal devrimi ile yıkılmadan, ücretli emekçi sınıfının yaşam biçimi sömürü ve baskı altında sürer. Proleteriyayı tam kurtuluşa götürecektir olan toplumsal devrim, nitelik olarak tüm özel mülk sahiplerinin partilerinden ayrı bir devrimci sınıf partisinin varlığını zorunlu kılar. Sendikaların bu mücadeledeki yeri nedir? Gerçek işçi sendikaları, proleterlerin sınıf örgütleri olarak, ücretli emekçilerin kurtuluş mücadelesinde önemli mücadele araçlarıdır. Amaç ücretli emekçilerin kurtuluşudur, sınıfsız ve sömürsüz toplumdur. Sendikalar bu amaca giden yolda, proleterlerin dayanacakları sınıf araçlarından biridir. Sendikal mücadeleyi kendilerine amaç edinenler, kapitalizm koşullarında kalmayı kafaya koyan ekonomistlerdir. Burada proleterlerin yaşam koşullarını iyileştirmek için verdikleri ekonomik mücadeleyle, kendini kapitalizmin sınırlarına hapseden ekonomizm birbirinden ayırt edilmeli. Ekonomizm ister bilinçsizce, is-

terse bilinçlice olsun fark etmez, eğilim olarak burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğini kabul etmek demektir. Proletaryanın tam kurtuluşa kavuşması için, kendi içindeki ekonomizm eğilimini yenmesi gerekir.

SENDİKALARIN DOĞUŞU VE GELİŞİMİ

Proleterlerin sendikalaşmadan önceki dönemi, kendi aralarında rekabete tutuştukları bir dönemdir. Örgütlenemeyen ücretliler, dağınık durumdaydılar ve bu yüzden kendi aralarında rekabet ediyorlardı. Bu dönemde proleterler, kendilerini işsiz bırakan makineleri kırıyorlardı; henüz kapitalistlerin kafalarını kırmak gerektiğini anlayamamışlardı. Mücadele bu şekilde sürüp giderken; zamanla verilen sınıfsal mücadelenin mantığı, kendi aralarındaki rekabete son vermek gerektiğini işçilere öğretti. Sendikalaşma zorunluluğu, proleterlerin kapitalistlerle olan rekabeti öne çıkarmak için, kendi aralarındaki rekabete son vermek gereksinmesinden doğdu. Kendi aralarındaki rekabete son verip, kapitalistlerle olan rekabeti, yani sınıf mücadelesini öne çıkarmaları proleter sınıf için yeni ve çok önemli bir gelişme oldu. Sendikalarda örgütlenen ücretli emekçiler, ekonomik koşullarını iyileştirmek için bir dizi eyleme başvurdular. Grev ve diğer proleter mücadele biçimleri birbirini izledi. Ücretli emekçiler sınıfı bir kere sendikalaştıktan sonra, sendikal örgütlenmeleri on yıllar boyu devam etti.

Bu biçimde ortaya çıkan işçi sendikaları, ilk önce-leri yerel ve daha sonra ulusal düzeyde kalan örgüt-

ler durumundaydılar. Bunun nedeni kapitalizmin bu dönemde henüz uluslararası bir karakter kazanmamış olmasıydı. Ne zaman ki sermaye uluslararası alana doğru yayıldı, işte bu maddi temel üzerinde proleter hareket de uluslararası bir karakter kazandı. Kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm, sermaye ihracını öne çıkardı. Kapitalizm tüm dünyada genişledi. Kapitalistleşme sürecine giren her ülkede, bu gelişme beraberinde ücretli emekçiler sınıfını da yarattı. Kapitalizm ulusal konumlardan çıkıp, bir dünya sistemi haline geldiğin-

den beri, proleter hareket de uluslararası özellik kazandı. Buna bağlı olarak da, sendikalar ulusal sınırları aşip, uluslararası düzeyde örgütlenmeye başladılar. Kapitalizmin dünya sistemi koşullarında proleter hareket, biçim olarak ulusal, öz olarak uluslararası nitelik kazandı. Böylece burjuvazi ile proletarya yalnızca ulusal planda değil, aynı zamanda uluslararası çapta sınıf savaşına tutuştular.

Ücretli emekçilerin birliğini sağlayan sendikalar, kapitalizme karşı mücadelede her zaman birlik içinde olmadılar. Proleter hareketin kendi içinde ayrışmaya başladığı yüzyılımızın başlarından itibaren, ayrışma kendini proleterlerin tüm sınıf örgütlerinde de gösterdi. Sendikal alandaki ayrışma Ekim Devriminden sonra hızlandı. 1920'li yıllara gelindiğinde sendikalar artık bölünmüştü. Komünist Enternasyonalin önderliğindeki proleterler, diğer sendikalardan ayrışarak Komünist Sendikalar Enternasyonal'ini kurdular. Diğer sendikalar ise uluslararası sermayenin dolaylı denetimine girdi. Bu gelişme 40'lı yılların başlarına kadar devam etti. Bu zamandan sonra Komünist Sendikalar Enternasyonal'ine bağlı sendikalar diğer sendikalara katıldılar, ancak içlerinde erimediler. Devrimci işçiler çekirdeği, reformist sendikaları zamanla değişime zorladı. Dünyadaki sendikaların en büyüğüne dönüşen DSF (Dünya Sendikalar Federasyonu) böyle doğdu. İşçi sendikalarının komünistlerin etkisi altına girmesinden korkan uluslararası tekeller, bu sefer kendileri mevcut sendikaları böldüler. Hıristiyan sendikaları ve Hür Sendikalar burju-

vazinin denetimi altında kuruldular. Sendikalardaki bu bölünme günümüze kadar devam etmiştir.

EKONOMİK-POLİTİK MÜCADELENİN İÇ İÇELİĞİ VE SENDİKAL MÜCADELE

Ekonomi ile politikanın kendi içinde sıkı, yani diyalektik bir ilişkisi vardır. Politika, ekonominin yoğunlaşmış biçimidir. Son çözümlerde tayin edici olan ekonomik ilişkilerdir. Politika, ekonomik ilişkiler tarafından belirlenir. Ancak, politika ekonomi karşısında pasif değildir; politika ekonomiyi etkiler. Örneğin, politikanın bir devamı olan savaşlar ekonomik gelişme üzerinde büyük etki yapmıştır. Yani politik gelişmeler ekonomik ilişkileri etkiler. Kapitalizmin, devlet-tekeli bütünleşmesi düzeyini ortaya koyan tekeli devlet kapitalizmi koşullarında, ekonomik ilişkilerle, politik ilişkiler daha bir iç içe geçmiştir. Devlet, tekellerin yararına olmak üzere ekonomiyi daha fazla müdahale eder olmuştur. Özellikle dünya savaşları koşullarında devlet, ekonomiyi tekellerin yararına olmak üzere daha da kontrol ve denetim altına almıştır. Bu koşullarda ekonomik bir karar, politik sonuçlar yaratacağı gibi; aynı biçimde politik kararlar ekonomik sonuçları etkiler. Bu nesnel gelişme, proletaryanın ekonomik mücadelesinin politik mücadelesi ile iç içe gelişmesine yol açtı. Sendikalar da bu gelişmeden etkilendiler. İşin başında, ücretli emekçilerin ekonomik mücadelesi ile yetinen sendikalar, zamanla kendilerini politik mücadelenin içinde buldular.

Ücretli emekçilerin politik mücadeleden geri durmasını ve yalnızca ekonomik mücadele ile yetinme-

sini söyleyenler anarko-sendikacıdır. Proleterleri politik mücadeleden dışında tutmak demek, proleterlerin sınıfsal doğasına ters düşmek demektir. Engels'in belirttiği gibi "proleterler mizaç olarak politiktirler". Her kim ki proleterleri, politik mücadeleden dışında tutmaya kalkar, o kimse, proleter hareketinin dışına düşer. Ancak sendikalar, dolsuz politik örgütler de değildir. Proletarya politik iktidar mücadelesini sendikalara dayanarak sürdürmez. Politik iktidar mücadelesinde proletaryanın kullanacağı araçlar politik örgüt-

lerdir. Devrimci politikayı sürdürmenin araçları olan devrimci sınıf partileri, iktidar mücadelesinde, proletaryanın öncü örgütleridir. Sendikalar, politik örgütler değildir diye, bu demek değildir ki, politik mücadele vermezler. Belirttiğimiz gibi tekeli devlet kapitalizmi koşullarında ekonomik mücadeleyi, politik mücadeleden ayırarak etmek olanaksızdır. Bunun diğer anlamı şudur: proletarya ekonomik mücadele verirken; aynı zamanda politik iktidar mücadelesi veren komünist partilerin önderliğinde örgütlenir ve harekete geçer. Sendikalar, birbiriyle savaş halindeki iki farklı politika karşısında tarafsız kalmaz. Proletarya, burjuvazinin politikasına karşı, devrimci proleter politikanın yanında yer alır, sendikalar da öyle.

Ücretli emekçilerin, ücret vb. konularda tek tek kapitalistlere karşı verdikleri mücadele ekonomik mücadeledir; tek tek kapitalistlere karşı değil de, kapitalistler sınıfına ya da hükümetlerine karşı verilen mücadele politik mücadeledir. Özcesi, sınıfın sınıfa karşı mücadelesi politik mücadeledir. Tekeli devlet kapitalizmi koşullarında her zaman politik mücadele vardır. Devrim mücadelesi, proletaryanın ekonomik mücadelesini içerir, dışlamaz. Proletaryanın ekonomik kurtuluşu ise bir toplumsal devrimi zorunlu kılar. Böylece devrim mücadelesi proletaryanın birçok mücadele biçiminin gelişimine dayanır. Ekonomik grevler, ekonomik genel grevler, politik genel grevler, iç savaş ve bu savaşın bir biçimi olarak gerilla mücadelesi ve devrimci ayaklanma iç içe ve organik bir gelişim gösterir.

TÜRKİYE'DE SENDİKAL MÜCADELENİN GELİŞİMİ

Bu kısa yazıda anlatacağımız Türkiye'deki sendikal mücadelenin tarihi gelişimi değil; gelişiminin perspektifidir. Türkiye'de de ücretli emekçileri sendikalaşmaya zorlayan neden ekonomiktir. Yani sendikalaşma nesnel temellere dayanır. Türk-İş'in doğuşu bu zorunluluğun sonucudur. Ücretli emekçiler er geç sendikalaşacaktı ancak, burjuvazi işin başında, ücretli emekçilerin sendikal mücadelesini denetim altında bulundurmak istiyordu. Bu amaçla Türk-İş, sermaye ve devlet tarafından en başta denetim altına alındı. Sermayenin denetiminde ve devlet güdümünde kurulan Türk-İş, aradan geçen 40 yıllık mücadele tarihi boyunca, proleterlerin mücadelesini kontrol altına alma aracı olarak burjuvaziye hizmet etti. Bu sarı sendika, her zaman sermayenin ve devletin yanında yer aldı. Bu niteliğiyle Türk-İş, hiç bir zaman gerçek bir işçi sendikası olamadı. İzlediği politikalarla tam bir burjuva sendikacılık anlayışını ortaya koydu. Sarı Türk-İş işçilerin ayağına vurulmuş bir prangadır.

Proleterlerin giriştikleri mücadele, mücadelenin mantığı ve sınıfsal iç güdülerini DİSK'i yarattı. DİSK'in kurulması sendikal mücadelede ileri bir adımdır. Proleterlerin sınıfsal gelişiminde DİSK'in önemli etkisi vardır. Yaklaşık olarak 25 yıllık mücadele tarihine sahip olan DİSK, kendi içinde iki farklı eğilimi barındırdı. Bunlardan biri (ki her zaman yönetime egemen oldu) uzlaşmacı, reformcu sendikal anlayış ve asıl DİSK mücadelesi veren devrimci sendikal anlayış. İki farklı anlayış arasındaki mücadele sürüp gitti. Reformist yönetimler, DİSK'i, CHP aracılığıyla sermayenin denetimi altına sokarken; buna karşın, devrimci proleterler ise sendikalarını sermayeye karşı sınıf savaşına çekme mücadelesi verdiler. Her iki anlayış 12 Eylül faşizmi koşullarında iki farklı tutum ortaya koydu. Uzlaşmacı yöneticiler ya proleterleri bırakıp kaçtılar ya da gidip faşizme teslim oldular. Devrimci proleterler ise cılız da olsa mücadeleye ettiler ve 81'den sonra işçi komitelerini oluşturarak sınıf mücadelesini sürdürdüler. Devrimci anlayış olan sınıf sendikacılığı anlayışı, mücadelesini ileri boyutlara vardırırken; reformist anlayış sahipleri ise daha önceki anlayışlarından da geriye düştüler. DİSK'in reformist yönetimi, Türk-İş'in burjuva sendikacılığı anlayışını savunur duruma geldi. Aralarındaki kimi küçük farklılıklar da silindi.

DİSK, faşist cunta tarafından kapatılıp tüm mal

varlığı gasp edilince, devrimci proleterler, DİSK'in açılması için mücadele ettiler. Proletaryanın ulusal çapta ve uluslararası proletaryanın uluslararası çapta verdiği mücadele sonucu DİSK yeniden açıldı ve mal varlığına kavuştu. Ancak, DİSK'in yeniden açılması tam anlamıyla burjuvaziye uzlaşma ve "ulusal konsensüs" çerçevesinde oldu. DİSK yönetimi, burjuvaziye, sınıf mücadelesinden vazgeçtiğine dair güvence verdi. DİSK'in daha sonra ortaya koyduğu sendikal anlayış, burjuvaziye uzlaşma ve sınıf işbirliğini yansıtıyor. DİSK açılır açılmaz şu tutumu gösterdik: sınıf uzlaşmacı değil, daha devrimci DİSK. Çünkü, yönetimin yönelişini daha önceden tespit ettik. Bu perspektifimizi şu biçimde formüle ettik: Türk-İş parçalanmalı, DİSK aşılmalı! Gelişmeler bu tespitimizin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor.

DİSK'le Türk-İş'in arasında sendikal anlayışta görüş birliği oluştuğuna göre, proleterler açısından iki sendika arasındaki rekabetin tek anlamı vardır: Soyulmak! İki sendika arasındaki rekabet, işçi aidatlarını paylaşma rekabetidir. Bu anlamda, ücretli emekçiler gerekli olmayan rekabetin aracı olmamalıdır. Yapılması gereken şey açıktır: işçi komiteleri ve konseyleri biçiminde örgütlenmek; sınıf mücadelesini yalnızca sendikal biçimlere hapsedmemek. Bu, sendikalardan vazgeçilmesi demek değildir. Sendikalar, içinde örgütlenilmesi gereken birliklerdir. Yapılması gereken, sınıf mücadelesi temelinde mücadeleyi yükseltmektir. Sendikaları ise bu temele oturtmaktır. Proletarya, mevcut sendikaları aşacak birikime ve bakış açısına sahiptir. Tüm mesele bu birikimi ve doğru yaklaşımı örgütlü olarak yaşama geçirmektir.

Kamu emekçilerinin sendikalarının doğuşu bu açıdan iyi bir örnektir. Kamu emekçilerinin sendikaları, devletin ve sermayenin denetimi dışında kuruldu. Eğer bu sendikalar, şimdiye kadar önemli gelişmeler sağladılarsa, bunu devrimci çıkışlarına borçlular. Onların da yönetimleri reformistler tarafından işgal edilmekle birlikte, gene de devrimci örnekler bakımından önemlidir. Sermayenin ve devletin kamu sendikalarını denetim altına alma girişimine karşı kararlı ve uzlaşmaz bir mücadele verilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf mücadelesinin iş savaş boyutuna vardığı günümüz koşullarında, proleterler mücadelenin diğer biçimlerine de girişmelidirler. Politik iktidarı ele geçirme mücadelesi dönemin temel mücadelesidir. Tüm sınıfsal mücadele araçları devrimin zaferi hedefine yöneltilmelidir.

Devrim DENİZ

AVRUPA YENİ OLAYLARA GEBE

Kapitalist Avrupa'da ikinci dünya savaşından bu yana on yıllar boyunca devam edegelen sessizlik yerini mücadeleye bırakıyor. Sınıflar mücadelesi tüm kıtayı etkileyecek biçimde bir yaygınlık ve yoğunluk kazanıyor. Bu, Avrupa için yeni bir süreçtir. Yeni mücadele süreci tüm sınıfların iradeleri dışında, nesnel temellere dayanıyor. Bu nesnel temel burjuva toplumun maddi üretim ilişkilerinin evrimidir. Tam bir yüzyıldır üretici güçlerin gelişiminin önünde ayak bağı olan burjuva üretim ilişkileri, kendi yıkılışını kendi bağrında biriktirdi. Kapitalist toplumun bağrında gelişen devrimci üretici güçler, kendi gelişimi önünde ayak bağı olan üretim ilişkilerini ortadan kaldıracak kadar olgunluk kazanmıştır. Emperyalist aşamadaki kapitalizm nesnel olarak proletaryanın toplumsal devrimci için tam anlamıyla olgun hale gelmiştir. Bir toplumsal alt-üst oluşu yapacak olan sosyalizmin öncülleri kapitalizmin bağrında toplanmıştır. Kapitalizmin bu anavatanındaki, bu eski dünyadaki burjuva üretim ilişkilerine son verecek proleter hareket yeniden mayalanıyor.

Avrupa burjuva üretim ilişkileri, kapitalizm son aşaması olan emperyalizm aşamasına dönüşmeden önce de proletaryanın toplumsal devrimi için olgun hale gelmişti. Emperyalizm aşamasındaki kapitalizm proletaryanın toplumsal devrimi için tam anlamıyla olgun hale geldi. Ya da başka bir deyişle söylersek, emperyalizm, kapitalizmin tüm hareket yasaları, çelişkilerini ve antagonizmalarını bir üst düzeyde üretti. Kapitalist üretim ilişkileri çürüme ve gerberme aşamasındayken; buna karşılık bu ilişkilere son verecek yeni toplumun maddi öncülleri eski toplumun bağrında ulaşabildiği en olgun noktaya ulaştı. Durum böyleyken neden Avrupa'da toplumsal alt-üst oluş ya da komünist devrim henüz gerçekleşmedi? Avrupa burjuvazisi kendi sisteminin yıkılışını ve toplumsal devrimin gerçekleşmesini "suni yollardan" geciktirdi. Bu "suni yol" kapitalizmin önce sömürgelerde, emperyalist aşamada ise bağımlı ülkelerde elde ettiği servetlerin bir kısmını kendi proleterlerinin üst tabakasına vermesi, yani kendi proleterlerini burjuvalaştırmasıydı. Kıta burjuvazisi toplumsal devrimi geciktiren "suni yola" tam yüz yıldır başvuruyor. Belki de eski dünyanın yaşlı burjuvazisi kendi anavatanlarındaki proletaryanın komünist devrimini "suni yollarla" geciktirdi; ancak bu

defa kapitalizmi tüm dünyaya yaygınlaştırarak ve yoğunlaştırarak bir bütün olarak tüm kapitalist sistemi proletaryanın toplumsal devrimi için olgun hale getirdi.

Kapitalist sistem süregelen hale gelen ve giderek artan bir ekonomik kriz içindedir. Ekonomik kriz kapitalist ekonominin tepe noktasıdır. Kapitalizm bu tepeden öte gidecek konuma sahip değildir. Kapitalizmin bundan sonraki süreci kendi yapısını kendi hareket yasalarının etkisi ile yıkmaktır, tahrip etmektir. Eğer bir toplumsal devrim bugünkü duruma son vermezse, bu tahribat toplumun tek devrimci ve dönüşümcü gücü olan üretici güçleri de kapsayacaktır. Zaten ekonomik kriz sonucu binlerce üretici toplumsal üretim sürecinin dışına itiliyor. Onca teknik ve bilimsel gelişmeye rağmen üretici güçler geliştirilmiyor. Üretici güçlerle, kendilerine ayak bağı olan burjuva üretim ilişkileri arasında kesin bir hesaplaşma daha kaçınılmaz hale gelmiştir.

Kıta Avrupası'nı da derinden sarsmaya başlayan ekonomik kriz "aşırı üretim"den ileri geliyor. Kapitalizmin toplumsal üretimde anarşik karakteri, rekabet yasası ve bunun dünya pazarında oluşması sistemsel bunalımı tüm ilişkileriyle etkiliyor. Kapitalist aşırı üretim ne iş pazarda tüketilebiliyor ne de dünya pazarında. Çünkü her kapitalist ülke dünya pazarının bir bileşenidir ve bundandır ki hem aşırı üretimin etkisini çifte olarak yaşıyor: hem üretici olarak ve hem tüketici olarak. İnsanlar, toplumlar ve uluslararası ilişkilerde üretim ve tüketim ilişkisi diyalektik bir ilişkidir. Bir nesnenin üretimi olmadan tüketimi olmayacağı gibi; tüketim olmadan ya da her hangi bir nesneye ihtiyaç olmadan ya da o nesneyi tüketecek alım gücü olmadan üretim yapılmaz. Kapitalistler dünya pazarında hem kendilerini ve hem de bağımlı ülkeleri tüketim yönünde zorluyorlarsa da, aşırı üretim yüzünden üretimi yöneten yasalarla, pazar yasaları arasındaki anarşiden dolayı çelişki ve çatışma doğuyor. Kapitalist ülkelerdeki aşırı üretim henüz tüm kapitalist ekonomiyi durma noktasına getirmemiş olmakla birlikte, gelişme o yöne de ilerliyor. Bunun sonucu olarak hem üretimi düşürme yolları aranıyor ve hem de işçi çıkarılıyor. Kapitalist bunalım etkisini ve sonuçlarını toplumsal yaşamda bundan sonra daha belirgin olarak gösterecektir.

AVRUPA'DA EKONOMİK KRİZİ DEVRİMCİ DURUMUN İZLEMESİ OLASILIĞI

Avrupa'da yaşanan ekonomik krizin ilk toplumsal sonucu, proletaryanın işsizliği ve düşük ücretleri protesto eylemleriyle sokağa çıkmasıdır. Emekçi sınıfın sokak gösterileri sürekli, yaygın ve yoğun olarak sürüyor. Kıtada "yüzyılın eylemleri" daha yaygın olarak görülme-ye başladı. 1 Mayıs eylemlerinde milyonlarca işçinin işsizliği protesto etmesi, Almaya'da yüz binlerce metal işçisinin grev ve grevle dayanışma eylemlerine başvurusu, emekçi sınıfların mücadelesini olumlu yönde etkileyen gelişmelerdir. Kıta Avrupası yeni olaylara gebedir.

Kıtadaki işçi eylemlerinin bir özelliği tek tek ülkelerin sınırlarını aşmasıdır. Sınırları aşan kıtasal eylemler bir süre önce "barış gösterileri" olarak ortaya çıkıyordu. Sonra Avrupa'da yeniden güçlenen faşizme karşı kıta çapında eylemler yapıldı. Fransız çiftçileri-

nin anti-kapitalist ve anti-Amerikan eylemleri ve sonrasında yapılan 50.000 kişilik miting kıtayı aştı ve dünya çapında bir özellik kazandı. 1 Mayıs'ta da kıta çapında işçi eylemleri yapıldı. Almanya'daki işçi eylemleri daha sona ermeden bu defa Yunanistan ve Polonya'yı saran grev dalgası ortaya çıktı. Avrupa sık sık işçi eylemleriyle çalkalanıyor. Yarınından emin olmayan emekçi kitlelerin kıtanın diğer ülkelerinde de eyleme kalkışma olasılığı yüksektir.

Yaşanan ekonomik kriz ilk sonuçların göstermekle birlikte, henüz bir "yönetim krizi" yani politik kriz düzeyine gelememişse bile, egemen kapitalist sınıf kitleleri eskisi kadar da rahat yönetemiyor.

Kapitalizmin dünya bunalımının sürmesi durumunda, Avrupa'da bunun sonuçları kendini çok daha açık olarak gösterecektir. Ekonomik krizin esas sonuçların esas sonuçlarını emekçi sınıflar toplumsal yaşamlarında hissedeceklerdir. İşsizliğin artması, çalışanların yarınından emin olmaması, çalışan kitlelerin yaşam düzeylerinin sürekli olarak aşağıya düş-

meye devam etmesi, orta sınıfların bunalımın etkisiyle ekonomik konumlarını sürdürmez duruma düşmeleri, bunların sonucu olarak kitle- sel ahlaki çöküntünün yaygınlaşması ve toplumsal çatışmaların gündeme gelmesi. Ekonomik krizin uzaması halinde, Avrupa'da devrimci durum kaçınılmaz olabilir. Bu ise Avrupa ve tüm dünya için çok olumlu ve yeni bir gelişme demek olacaktır.

Yüzyılımız boyunca devrimci durum Avrupa'da kısa bir süre yaşandıysa da (1917-1924) daha sonra on yıllar boyu Avrupa devrimci durumu bir daha yaşamadı.

Yüzyılın başlarında Rusya'ya kayan devrim dalgası, doğuya kayarak günümüze kadar sürdü. Asya, Afrika ve Latin Amerika devrim alanları oldular. Bu kıtaların devrim alanları olması günümüzde de devam ediyor. Avrupa uzun bir aradan sonra proletaryanın eylemlerine tanık oldu. Durum gösteriyor ki Avrupa yeniden dünya devrim sürecinin önüne geçmeye aday görünüyor. Avrupa'nın proleter sınıf mücadelesinde öne çıkması, dünya devrim sürecini hızlandıracaktır. Dünyanın devrimci dönüşümü daha da hızlanacaktır.

Zafer AYDIN

Avrupa'a grevler giderek yaygınlaşıyor

TOPLUM BİLİNCİ VE NESNELLİK

İlk çağlarda doğanın güçlerinden korkan insanoğlu çareyi ona tapmakta buldu. Böylelikle ilk-çok tanrılı- dinler doğdu. İnsanların doğanın yasalarını bilimsel olarak bilememeleri ve onun karşısında aciz kalmaları ilk bilinç biçimi olarak dinin doğmasına yol açtı. Gerçeğin hayali bir yansıması olan din tanrı buyrukları ile belirlenmiş en katı bilinç biçimidir.

Doğayla mücadelede sağlanan başarılar ve işbölümünün artması ile insanların bilinç biçimleri de gelişti. Yeni bilinç biçimleri doğdu. Felsefe, sanat, ahlak, politika, hukuk gibi. Fakat emekçilerin sömürülmesi, emeğine yabancılaşması, ürettiğine hakim olamaması bilinçlerinin maddi gerçeklikten uzaklaşmasına ve gerçeğin bilincinin yanıtılmasına yol açtı. Böylelikle maddeden kopan yanılsamalı bilinç felsefede, sanatta, ahlakta birincil sıraya yerleşti. Evreni yaratan tanrının yanına, kendisi düşündüğü için maddeyi var eden felsefeci, sanat gücüyle maddi gerçekten bağımsız sanat yapan sanatçı, iyi ahlaka sahip, iffetli ve erdemli insan tipleri katıldı.

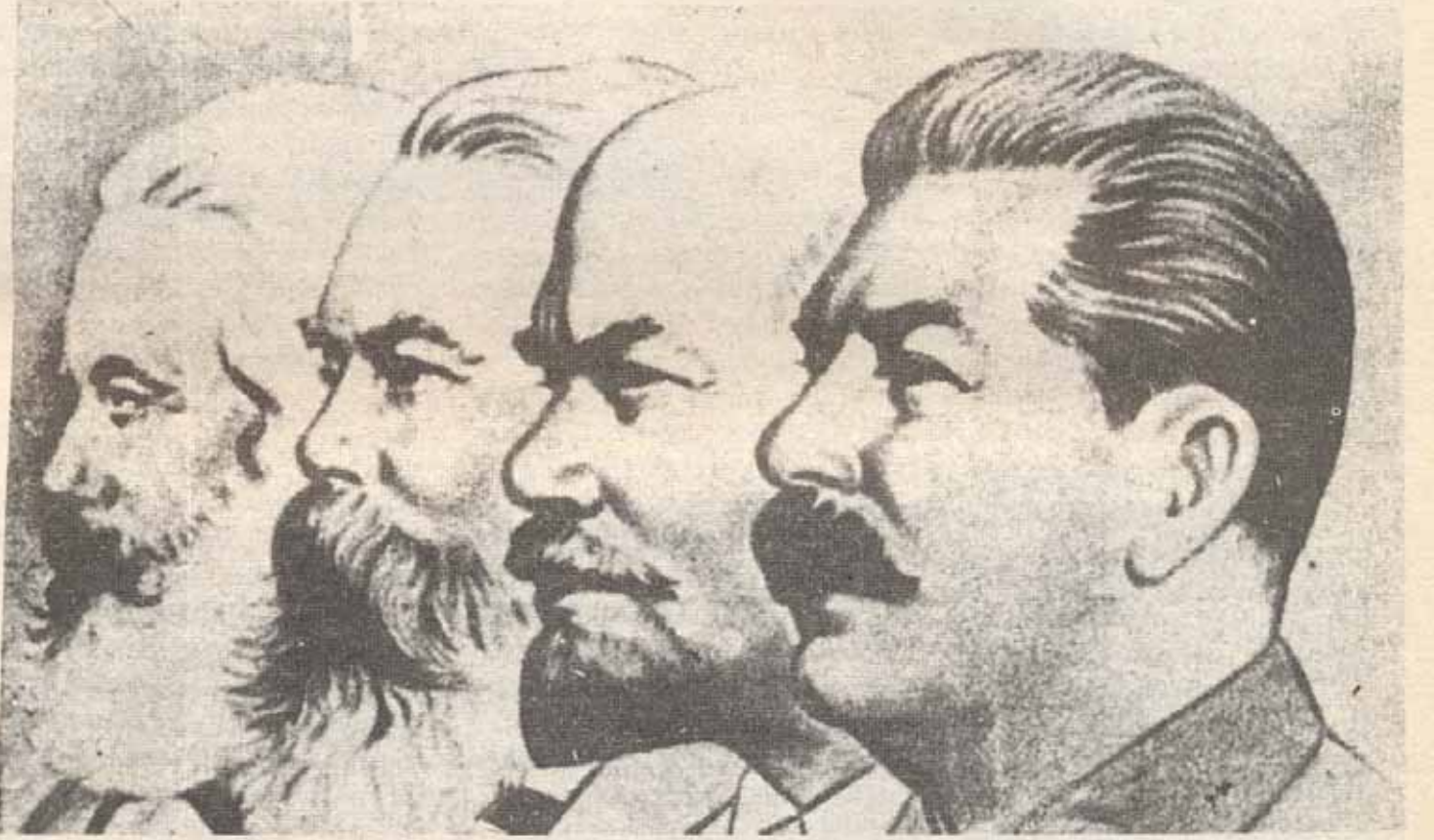
İnsanlar ilk üretim biçimlerinde üretimin basitliğinden dolayı zihinsel ve bedensel çalışmayı birlikte yürütüyorlardı. Doğal olarak her insanın maddi pratiği de kendi bilincini yaratıyordu. Toplumsal bilinçle ilişkiler ise doğrudan doğruya idi. Üretim biçimlerinin gelişmesi; ürün fazlasının ortaya çıkması, toplumu sömürenler ve sömürülenler olarak sınıflara böldü. Üretimin artması işbölümünü doğurdu. Kafa ve kol emekleri ayrıldı. Bedensel çalışma sömürülenlerin omuzuna yıkılırken zihinsel çalışma sömürenlerin egemenliği-

ne girdi. Bilinç faaliyeti sömürenlerin eline geçtiği için sömürülenlerin pratiğinin dışında ve üstünde bir bilinç oluştu. Böylelikle bilinç maddeyi belirlemeye başladı! Gökteki yüce tanrının yanına yer yüzündeki sömürücülerde eklendi.

Sömürücüler doğaya ve topluma ilişkin zihinsel çalışmaları tekeline alarak sömürülenleri bilgisiz bıraktılar. Ancak sömürülen sınıflar-köleler, köylüler, işçiler her zaman sömürdüklerini hissettiler ve davranışları ile ortaya koydular. Tarih boyunca "kudretli" bilinç sömürülenlerin sınıfsal davranışlarını (psikolojisini) yatıştırma-ya çalıştı. Sömürenler dışarıdan kendi bilinçlerini (ideolojilerini) topluma verirken; sömürülenlerde günlük yaşamlarının bilincini ürettiler. Yani toplumun olağan bilincini. Olağan bilinç sömürülenlerin kendi kişisel pratikleri içinde kendiliğinden ulaştıkları bilinçtir. Olağan bilinç sistemleştirilmiş bir bilinç değildir. Bireylerin zorunlu gereksinimlerini elde etme bilinci-kendini üretebilme, işsiz kalmama, konut edinme, rahat yaşayabilme- dışında toplumsal sorunlar içinde basit çözümler üretir. Çalışmak isteyene iş çok, vergiler iyi toplanırsa memleket kalkınır, teröre gerek yok her şey konuşularak halledilir vb. gibi. Toplumun olağan bilincinin çelişik bir yapısı vardır. Sömürülenler her zaman sınıf psikolojileri içinde yaşarlar. Bu, maddi yaşamdan aldıkları paydan ileri gelir. Tüm toplumsal önermeleri aslında ezgiden kurtulmak içindir. Ama olağan bilinçleri buna el vermez. Sömürü koşulları altında sömürücülerin ideolojik etkisi altında bulunurlar. Sömürücüler-

rin ideolojisi her zaman gerçeği çarpıtın bir yapıdadır. Sömürüyü ilelebet devam ettirmek için sömürülenlerin kurtuluşunu hayali bir şekilde yansıtır. Toplumların olağan bilincini günlük pratiklerinin dışında tarihsel deneyimleride etkiler. Toplumun tarih boyunca kazandığı utkular, yenilgiler, kıtlıklar, hastalıklar, baskılar ve özgürlükler olağan bilinci şekillenmesinde önemli rol oynar.

Toplumun olağan bilincinin üzerinde ideolojik bilinç yer alır. İdeolojik bilinç olağan bilincin tersine dar çevrinin değil tüm toplumun içinde yaşadığı koşullardan çıkarsanan sistemleştirilmiş bilgiler toplamıdır. İdeolojik bilinç kategoriler inşa eder ve kendi içinde tutarlıdır. İdeolojiler yaratıldıkları dönemin tüm sorunlarına "ispatlı" cevaplar verirler. Sömürülenlerin ideolojileri maddi gerçekten uzaktır. Filozofların kafasında düşünceler birbirine eklenerek gerçeğin hayali bir yansıması olan ideoloji yaratılır. Geçen yüzyılda proletarya kendisi için bir sınıf olma yoluna girdiği zaman, burjuva sınıftan aydınlar proletaryanın saflarına katıldılar. Sanayi devrimi içinde sağlanan bilimsel ve teknolojik ilerlemeler burjuva ideolojilerinin sahtekârlığını ortaya çıkardı. Materyalist düşünce yaygınlaştı. Tarih yeniden incelendi. Bütün dinlerin insanlar tarafından yaratıldığı anlaşıldı. Marx ve Engels gerçeği yansıtmayan burjuva ideolojilerini red ettiler. Proletaryanın bilimsel düşüncesini (ideolojisini) yarattılar. Marksizme göre kafa ve kol emeği çelişkisi bitince toplumun üzerinde hayali bilinç oluşumları da bitecektir. Bu ise ancak komünist toplumda olabilir. Ko-

münist toplum ideolojilerin, felsefenin ve dinin sonunu getirecektir.

TOPLUMSAL VARLIĞIMIZ

Toplumsal bilinci belirleyen toplumsal varlıktır. O zaman önce bizim toplumsal varlığımızı incelememiz gerekiyor. Türkiye kapitalist bir ülkedir. Türkiye kapitalizmi emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekeli kapitalizmdir. Tekelci kapitalizm olduğu içinde bütün ülkeyi tek bir kapitalist pazar haline getirmiştir. Bugün Türkiye'de tekellerden bağımsız "özel" bir ekonomi biçiminden bahsedilemez. Tekeller tüm ekonomiyi yukarıdan aşağı inisiyatifleri altına almışlardır. Türkiye'deki tekelleşme kapitalizmin devrimci yoldan gelişmesi ile oluşmamıştır. Burjuvazi başta feodalizmle siyasi ittifak yapmış ve toprak sorununu çözmemiştir. Burjuvazi belirli bir olgunluğa eriştikten sonra emperyalizmle işbirliğine girmiştir. Emperyalizm-

den sağlanan yabancı sermaye kapitalist gelişmeyi hızlandırmış ve kapitalist pazar genişlemeye başlamıştır. Zamanla kırlarda kapitalist pazara dahil edilmiştir. Fakat bu gelişme topraksız köylülere toprak dağıtılarak aşağıdan yukarı olmamıştır. Tam tersine feodal beyler gelişmiş üretim araçlarıyla, banka kredileriyle, çeşitli devlet imkânları ile desteklenmiş ve giderek kapitalist toprak sahiplerine dönüşmüşlerdir. Kırlarda gelişen makinalı tarım, iş gücü fazlalığını da ortaya çıkarmıştır. Bugün büyük sanayi kentlerinde biriken milyonlarca emekçinin kökeni kırlardadır. Bu yüzden bizim güçlü bir proleter kökenimiz yoktur. Sayısal olarak önemli bir nüfusa ulaşmasına rağmen işçi sınıfının kendi iç yapısı da oldukça çelişiktir. Sanayi bir yandan işçileri sosyalleştirirken diğer yandan sınıfa kırlardan ve küçük burjuvaziden yeni katılımlar olmaktadır. Katılımın

yoğunluğu sınıfın devrimci birliğinin sağlanmasını zorlaştırmakta ve sanayi işçilerinin öncülüğünü geciktirmektedir. Sanayinin dışa bağımlılığı "devlet sanayisinin" ve ticaret sermayesinin güçlülüğü, Türkiye'yi bir küçük burjuvazi ülkesi yapmıştır. Küçük burjuvazi bugün politik olarak tekellerin peşinden gitmektedir. Tekelci kapitalizm demokrasinin düşmanıdır. Fakat bizde demokrasinin yokluğu sadece bundan ileri gelmiyor. Türkiye kapitalizmi tekelleşmeden önce de feodalizmle ittifak halinde idi. TC'nin gerici, despot bir devlet olarak doğmasına karakterini veren bu ittifak olmuştur. Türkiye'de sınıf mücadelesinin eksik gelişimi hiç bir demokratik dönemin yaşanmayışı sonucu baskı ve şiddet günlük yaşamın bir parçası olmuştur.

Toplumsal varlığımızın bugünü geçmişin bir devamıdır. Feodal Osmanlı Devleti kılıç zoruyla il-

hak ettiği ülkelerin kaynaklarını sömürerek 600 yıl yaşadı. Osmanlı devleti tipik bir din devleti idi. Feodal zorbalık islama dayanılarak sürdürüldü. Devletin katı feodal-dinsel yapısı Osmanlıda kapitalizmin gelişme şartlarını engelledi. İslami feodalizm bilime ve materyalist felsefeye açık kapı bırakmadı. Son dönemlerinde oldukça cılız ve gecikmiş bir burjuvazi doğdu fakat hiç bir zaman devrimci olamadı. Osmanlı'nın ümmetçi yapısını terk eden TC ırkçı ve şovenist bir devlet olarak şekillendi. 1917 Ekim Devrimi TC'yi derinden etkiledi. Sosyalizme karşı tedbirler başından alındı. Her türlü "demokratik" hak kontrollü olarak verildi. Deyim uygun düşerse işçi sınıfı dahi kontrollü olarak yaratıldı. Devlet işyerlerinde isdihtam edilen işçiler baştan sarı-devletçi sendikalarda örgütlendi. Memurlar devletin diktası altında tutuldu. Militarize bir toplum yaratılmaya çalışıldı. Ordu her zaman "milletin" gözbebeği oldu ve askerlik görevi kutsal sayıldı. Osmanlı'nın fetihçi ruhu devam etti.

Kürdistan'ı ilhak eden TC zamanla Kürt ulusunu ezilen ulus konumuna soktu. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gasp etti. Kürtler üzerinde yoğun bir ırkçı-şoven politika güttü; ve sürekli katliamlar yaptı. Ezilen Kürt ulusu TC'nin en zayıf noktası oldu ve gittikçe gerileşmesine yol açtı. Feodalizmin geç çözülmesi ve büyük sanayiin Kürdistan'da yaygın olmaması burjuva reformlarının Türkiye'deki kadar etkili olmasını engelledi. Kürtler TC tarihi boyunca ezilen ulus psikolojisini yaşadılar fakat asimile olmadılar. Çeşitli önderlikler altında defalarca ayağa kalktılar, fakat başarılı olamadılar. Türkiye ve Kürdistan'da birlikte gelişen kapitalizm

ortak proletaryayı ve ortak mücadeleyi yarattı. Bugün Kürdistan'da sınıfsal sorun atlanılarak ulusal sorun çözülemez.

Toplumsal varlığımızı tarihsel olarak oluşturan etmenlerden birisi de mezhep farklılığıdır. Alevi mezhebenden olanlar sünnilerden dini-felsefi bilinç olarak daha az katıdırlar. Osmanlıdan bu yana sünnilere göre islamdan daha bağımsız bir kültür yaratabilmişlerdir. Ancak TC'nin "laikliği" alevi kesimi bugün kemalizmin etkisi altına sokmuştur.

TOPLUMSAL BİLİNCİMİZ

Çeşitli dünya halkları hakkında dilimizde yer etmiş kavramlar vardır. Aptal Amerikalı, miskin Arap, yahudi gibi vs. Aslında bu kavramlar insanların basit bir mantıkla ideolojik bir çözümlenmeye gerek duymadan ulaştıkları sonuçlardır. Oysaki basit mantıkla üretilen bu kavramlara çeşitli halklar bir birleriyle kıyas edilerek ulaşılmıştır. Burada halkların tarihsel, ekonomik, kültürel özgüllüklerinden iz yoktur. Aynı şeyi bizim için Aziz Nesin'de yaptı. "Türklerin- o herhalde Kürt'leri de Türk sayıyor- çoğu aptaldır" dedi. Aziz Nesin bunu yaparken olağan bilincini kullandı. Yani günlük yaşamının görüntülerine aldandı. Son yıllarda iyice azitan yolsuzluklara, yalanlara ve çeşitli rezaletlere bakıp "Türkler" bunun farkında bile olmuyor diye düşünerek "aptal" dedi. Aynı Aziz Nesin örneğin 15 sene önce toplumumuzun geleceğinden umutluydu. Kendisi de bir demokrat olarak görevini yerine getirmeye çalışıyordu. Fakat bugün Aziz Nesin halkımızı önceki hali ile kıyaslayıp "aptal" nitelemesi yapıyor. Bunun sebebini ise proletin yetersizliğine, domuz eti yenilmeyeğine bağlıyor. Eğer Aziz Nesin bu şekilde izah yapmıyorsa;

kendisi aptallık yapıyor demektir. Aslında hiç bir halk ne aptal ne de zekidir. İçinde bulunduğu koşullar halkların genel davranışlarını belirler. Örneğin devrim dönemine girebilmiş halklar o dönem en zeki halk olur. Çünkü devrim halkların bilincinde de nitelik sıçraması yaptırır. Sanırım bizim halkımızın olağan bilincini en çok etkileyen etmen tarihsel geçmiştir. Bizde top yekûn sınıf mücadeleleri yaşanmamıştır. Devrim durumları, hızlı toplumsal alt-üst oluşlar yaşanmamıştır. Tarih evrimci bir yol izlemiştir. Ezilen sınıflar devamlı baskı altında yaşamayı kader bilmişlerdir. Bugünkü "devlet baba", "büyüklerimiz bilir", "buna da şükret" deyimlerinin altında bu tarihsel geçmişimiz vardır. Ezilen Kürt halkı son dönemde bu tarihi mirası reddetmiş ve bağımsızlığı için mücadeleye girmiştir. Kürt halkının politik başarılarının yanı sıra en büyük kazanımlarından birisi de ezgiyi red eden yeni bilinci olacaktır.

Halkımız feodal kültürden kopartılmadı. Feodal kültür burjuvalaştırıldı. Örneğin "şark kurnazı" tiplmesi burjuva politikacılarının en karakteristik özelliğidir. Sırtını burjuva despotluğuna dayayan basit mantık, halkımızın geri kültürünü sömürmektedir. Burjuva-feodal kültür haklarımızın üzerinde bir enkaz gibi durmaktadır.

Günümüzde iletişim teknolojisinin ilerlemesi burjuva ideolojisinin insanlara en hızlı şekilde şırınga edilmesi için mükemmel bir fırsat oldu. İnsanların kendiliğinden bilinçleri burjuva ideolojileri ile doğrudan yönlendiriliyor. Bugün basın, yayın, tv, bilgisayar sistemleri burjuva ideolojisinin özü gereği tam manasıyla bir bilinç yanılmasıdır. Gerçekler tersyüz edilmekte beyinler tek yanlı bilinçle

doldurulmaktadır. Hatta en çok satan bir burjuva gazetesi "biz okurlara doğru haber vermek zorunda değiliz" diyebilmektedir. Gündemi devamlı burjuvazi elinde tutuyor. Gündem emekçilerin, devrimcilerin eline geçmek üzereyken basın, yayın tekelleri inisiyatiflerini kullanıp; örneğin komşu "düşman" devletle idare edip kaptırmıyorlar. "Dış düşmanlar" içerdeki soygunu gizlemek için yaratılan hayaletler oldu. Yoğun bir sömürü altında yaşayan halklarımızın bilincini burjuva iletişim aygıtları karartmakta ve burjuva ideolojisinden ayrılmamaya zorlamaktadır.

Ama bugün devrimci bilinç ve eylem burjuva cepheyi çeşitli yönlerden delip geçiyor. Örneğin Kürt ulusu beklenmedik bir anda ayağa kalkmıştır. Burjuvazi bütün araçlarını yitirmiş ancak kurşunla ulusal hareketi bastırmaya çalışmaktadır. Lokal olarak işçiler, kamu çalışanları devamlı ayaktadır. Çünkü insanların içinde yaşadığı maddi koşulları değiştiremezseniz sonuna kadar yanılıcı bilinçle idare edemezsiniz.

Bugün islam dini burjuva felsefi ile bütünleşmiştir. Türkiye'de politik bir güç olmaya hazırlanıyor. Kimileri şeriat saydığı el kesme, zina, taşlama, kara çarşaf giyme beklerken burjuvazi son savaşına islamla hazırlanıyor. Şüphesiz ki islamın dogmaları da en son dayatılacak. Bugün halk ürkütölmek istenmiyor. Hoş görülü(!) islam hakim. Burjuvazi kendi yarattığı yaşam pisliklerini gene kendi islam ideolojisi ile süpürmek istiyor. Bugün ılımlı islam işçiler arasında dahi yayılmaktadır. İnsanların kendi yaşamlarının dışındaki olumsuzluklardan yalıtılmak için en iyi çare olarak islam öneriliyor. Bu şekilde de toplumsal mücadeleye

girmeyen insanlar hedefleniyor. Aslında islamiyet din olarak gözden düşmüştü. Çok kadınla evlilik, kutsal kitaptaki kadına hakaretler, peygamberin kadın düşkünlüğü, köleciliği savunması, ceza olarak vücut uzuvlarının kesilmesi vb. gibi sapkınlıklar bugün gözden irak tutuluyor. Bunun yerine günün koşullarına uygun bir din oluşturulmak isteniyor. Hatta hristiyan din adamları bile aynı şeyi öneriyor. Din, felsefe, politik bilinç biçimi olarak islam sömürüyü gizlemek istiyor. Bu yanıltmacayı engellemek için devrimciler felsefede militan materyalist olmalı, politikada ise islami iki yüzölçümün ve aç gözlülüğün siyasi teşhirleri arttırılmalıdır.

Halkımızın emekçi sanat bilinci zayıftır ve emekçi sanat kurumsallaşamamıştır. Dinin resim, heykel, müzik vs. gibi sanat dallarını yasaklaması dışında TC kurulduktan sonra da emekçilerin sanatçılarına sistemli olarak saldırılmış ve köreltilmiştir. Bugün Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Yılmaz Güney akla gelince çektikleri sıkıntılar, sürgünler akla gelir. Burjuvazinin bunu yapmasının çok önemli sebepleri vardır. Çünkü emekçi sanat halkımıza devrimci duygular ve heyecanlar yaşatıyor. Gerçeği estetik bir şekilde yansıtan emekçi sanat politik mücadeleye de büyük etkide bulunur. Hatta bizim ülkemizde kimi zaman emekçi sanat eserleri burjuvazi tarafından politik hasım ilan ediliyor. Burjuvazinin sanatçılarımızı karşı yaptığı baskılar dışında toplumsal yapımızda güçlü bir emekçi sanat hareketini engellemiştir. Güçlü bir proletarya partisinin olmayışı zemini kayganlaştırıyor. Toplumcu sanatçıların çoğu, zamanla burjuvazinin saflarına katılıyorlar. Bugün

dürüst sanatçıların dışında emekçi sanat boşluğu para kazanmak için burjuvazi tarafından -ılımlı ve dejenere bir şekilde kullanılıyor.

Burjuvazi devleti vasıtası ile yazılı hukukunu uygulattırırken, ahlaki bilinciyle de kitleleri etkisizleştiriyor. Ahlaki davranışları kabul ettirmek için her hangi bir kurum yoktur. Burjuvazi sömürsünü devam ettirmek için kendi ahlakını toplumsal ahlak yapmıştır. Bizde başlı başına bir burjuva ahlakı gelişmemiştir. Feodal ahlak burjuvalaştırılmıştır. Burjuvazi yoz ahlaki yaşamını her zaman emekçilere imrenilecek bir olgu gibi göstermiştir. Kitlelere o mertebeye ulaşıldıktan sonra nasıl rahat yaşanacağı " bir elin yağda bir elin balda" olacağı anlatılır. Bireycilik özendirilir. Burjuvazinin ahlaksızlığı aleni iken onun politikacılarının ahlaksızlığı gizli tutulur. Burjuva politikacıları halka her zaman dürüst ve ahlaklı kişiler olarak tanıtılır. Ülkemizde devrimcilerin en az yaptığı şey ahlaki teşhirdir. Oysa ahlaki teşhir politik mücadeleye güç katar ve daha inandırıcı olur. Burjuvazinin ve politikacılarının nasıl iğrenç bir ahlak içinde yaşadıklarını çeşitli eylemlerle teşhir etmek halkımızı bilinçlendirme faaliyetinde önemli bir yer tutmalıdır. Politik ve hukuki bilincimiz apayrı bir inceleme konusudur. Bu yazıda değinmedim.

Şüphesiz ki sosyalist bilincimizi toplumsal devrimimizden sonra hakim kılacağız. Fakat bugünden yapılacak çok şey vardır. Sömürülenlerin gerçek dünyayı doğru yorumlayabilmeleri için devrimci bilinç faaliyetine hız vermeliyiz. Bu ise iktidar mücadelemize yeni ivmeler katacaktır.

Halil SOLMAZ

DEVİRİMCİ DURUM NEDİR VE REFORMİZM ONU NEDEN İNKAR EDER?

Dünya komünist hareketinde Lenin'den bu yana yaşanan ayrışmaların önemli nedenlerinden birisi devrimci durumun tespiti sorunundaki tartışmalar olmuştur. Devrimci durumun varlığı yada yokluğu konusunda meydana gelen konumlanış pek çok siyasal akımın marksizmin karşısındaki pozisyonunu ortaya çıkarmıştır.

Bir sapma akım, ya marksizmin sağında yer alıyordur o zaman devrimci durum koşullarını yok sayar, görmezlikten gelir yada solunda yer alıyordur o zamanda ortamın karakterini aşırı bir abartıyla değerlendirerek kendi sol çizgisine teorik dayanak bulmaya çalışır.

Devrimci durum tartışmaları, komünist hareketin tarihinde de görüldüğü gibi akademik bir tartışma değil, tamamen ve doğrudan pratik politikayı ilgilendiren bir tartışmadır. Çünkü, her siyasal akım mücadele taktik araç ve yöntemlerini devrimci durumun varlığı veya yokluğu saptamasına dayandırmak zorunda olduğunu bilir. Söylemeye gerek yok ki, eğer ele alınan dönem devrimci değil de evrimci bir karakterde ise mücadelenin taktik, araç ve yöntemleri de ona uygun olacaktır. Tersine de doğrudur; yani dönem devrimci bir karakter taşıyorsa o zaman taktik, araç ve yöntemler devrimci ortamın karakterine uygun olacaktır. Çünkü, zaten devrimci durumun kendisi: "Yığınlara devrimci bir durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, dev-

rimci eyleme geçmesine yardımcı olma ve bu yönde çalışmak için devrimci duruma uygun örgütler kurma görevi"ni önümüze koyar.(1)

Reformizm, doğasına uygun olarak, bu devrimci görevlerden kaçınmak için ortaya çıkan devrimci ortamı yok saymaya, görmezlikten gelmeye çalışır. Var olan statükoyu bozmamak, burjuvaziyle, yem yerindeyse, bozuşmamak için bu zorunludur. Çünkü, devrimci ortamın varlığı bir kez saptanıp gereklikleri yerine getirilmeye başlanınca egemen sınıf olarak burjuvaziyle kıran kırana bir kavgaya tutuşmak, onunla tüm köprüleri atmak kaçınılmaz olacaktır. Bu koşullarda artık tereddüde yer kalmaz, pratik, her siyasal akımı kendi gerçek saflarını fırlatıp atmaya başlar. Örneğin II.Enternasyonal'in oportünist partileri, I.Emperyalist paylaşım savaşıyla birlikte ortaya çıkan devrimci durum sonucu gerçek yüzlerini ortaya koymak, kendi burjuvazilerinin yanı sıra olan safların belirginleştirmek zorunda kaldılar.

Bir sorun ancak olgunlaştığı zaman kendini, çözüme kavuşturulmak üzere, ortaya koyar. Aynı şekilde, insanlık, ancak çözebileceği ve çözümünü dayatan sorunları kendi gündemine alır. Dolayısıyla, eğer bir sorun birbirinden bağımsız çeşitli çevreler tarafından tartışılmaya başlanmışsa, bu demektir ki, o sorun çözüme kavuşmak üzere kendini gündeme getirmiştir. "Onun içindir ki, insanlık kendi önüne, ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar, çünkü yakın-

dan bakıldığında, her zaman görülecektir ki, sorunun kendisi, ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların mevcut olduğu yada gelişmekte bulunduğu yerde ortaya çıkar"(2).

Devrimci durum sorusunda da durum budur. Türkiye ve Kürdistan'da bir çok sol çevre durup dururken Türkiye ve Kürdistan koşullarında "devrimci durum"un varlığını-yokluğunu tartışmaya başlamıştır. Biz de Devrimci Emek sayfalarında bu soruna değişik sayılarda değinmiş ve "devrimci durum"un Türkiye ve Kürdistan'daki varlığını saptamıştık. Ancak, yine de önemli nedeniyle konuyu bir kez daha derli toplu bir biçimde ele alıp incelemek gerekiyor. Sorunu bizim ele alışımızdan sonra, bir takım sosyalist dergilerde "devrimci durum"un olmadığını kanıtlamaya çalışan yazıların çıkması hem artık sorunun olgunlaştığını hem de onu daha derli toplu ele almamızın zorunluluğunu göstermiştir. Biz burada, bize ayrılabilir sayfalar çerçevesinde sorunu ele almaya çalışacağız.

Konuyu ele almaya Lenin'in devrimci duruma ilişkin açıklamalarıyla başlamak gerekiyor. Lenin, devrimci durumu tanımlarken şöyle diyor: «Genel anlamda bir devrim durumunun belirtileri nelerdir? Şu üç ana belirtiyi sıralarsak bizce yanılmış olmayız:

I-) Egemen sınıflar için, bir değişiklik yapmaksızın egemenliklerini sürdürmek olanaksız hale geldiği zaman; "üstteki sınıflar" arasında şu yada bu şekilde bir bunalım olduğu zaman; egemen sınıfın po-

Haliç civarındaki 5 ayrı işyerinden işçilerin toplu vizite eylemleri, Sanki sınıfın 89 Bahar Eylemlerinden bugüne gönderilen bir mesaj: «İşçi sınıfının mücadele birliği bir zorunluluktur.»

litikasındaki bu bunalım, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırınglıklarının ortaya dökülmesini sağlayacak bir gedik açtığı zaman; bir devrimin olması için çoğu zaman alttaki sınıfların "eski biçimde yaşamak" istememeleri" yeterli değildir; "üstteki sınıflarında" eski biçimde yaşayamaz duruma gelmeleri" gerekir.

2-) Ezilen sınıfların sıkıntıları ve gereksinimleri dayanılmaz duruma geldiği zaman;

3-) Yukarıdaki nedenlerin sonucu olarak, "barışta" soyulmalarına hiç seslerini çıkarmadan katlanan ama ortalığın karıştığı zamanlarda hem bunalımın yarattığı koşullarla **ve hem de bizzat "üstteki sınıfların"** bağımsız tarihsel bir eyleme sürüklenmeleriyle, yığınların faaliyetinde oldukça büyük bir artış olduğu zaman.»

«Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, ayrı sınıfların iradesinden de bağımsız olan bu **nesnel** (abç) değişimler olmaksızın, genel kural olarak bir devrim olanaksızdır. Bu nesnel değişikliklerin hepsine birden, devrim durumu denilmektedir.»(3)

Lenin, devrimci durumu işte böyle tanımlıyor. Lenin'in sözlerinden rahatça anlaşılacağı gibi, devrimci durumun kendisi "nesnel de-

ğişmeler" sonucu ortaya çıkar. Lenin, bir başka yerde bunu, tüm sınıfları etkisi altına alan bir "iktisadi ve siyasi bunalım" olarak da tanımlar. Nesnel değişimler her şeyden önce ekonomik krizi ve buna eşlik eden siyasi bunalımı anlatır. Buna sınıf ve partilerin iradeleriyle başlamış, ama bir kez başladıktan sonra bunların tümünün iradesi dışına çıkan ve artık hiç birinin teker teker iradesinin devamı olmayan ama, tüm bu iradelerin bileşkesi olan sosyal, siyasal, kültürel ve politik yönleri de katmak gerekiyor. Kısacası, "nesnel" kavramı içine, bilinçli ve planlı bir faaliyetin sonucu olarak başlamış olsa bile, giderek bu bilinç ve planın üstüne çıkmış toplumsal olguları katmak gerekiyor. Elbette ki, ekonomi bu olguların başında gelir, ama insan faaliyetinin kendisi de tek tek bireylerin iradesini aşıp, tüm bu iradelerin bileşkesi haline dönüştüğünde nesnel bir karaktere bürünür. Ve bu bürünme, çevremizde her an meydana gelmekte, kendini tekrarlamaktadır. Dolayısıyla, devrimci durumun betimlenmesinde ekonomik kriz kadar, önceleri bunun sonucu olan, ama hemen sonra ekonomik krizin nedenine dönüşen yığın eylemleri de önemlidir. Bu iki faktör devrimci durumun iki temel

koşuludur.

Ne var ki devrimci durumun temel koşullarından biri olan yığın eylemleri her zaman ekonomik krize hemen eşlik etmez. Hatta diyebiliriz ki, ancak ekonomik krizden bir süre sonra ortaya çıkar. Burada önemli olan, diyalektik materyalizmin temel yöntemi olan "süreçlerle birlikte düşünmek" ve ortamın analizini bu yöntemle yapmaktır. Her ekonomik krizi **mutlaka** yığın eylemleri izleyecektir iddiasını ileri sürmüyoruz. Ama, genel olarak, ekonomik krizi yığın eylemleri izler. Bu yüzden, yığın eylemlerinin artabileceğini bilimsel olarak öngörmek ve bu artışın belirtilerini gösterebilmek sürecin hangi yönde işlediğini, toplumsal koşulların devrimci durum yönünde nasıl değişmeye başladığını görmek için yeterli olacaktır. Dünya komünist hareketi tarihinde "Basel Bildirisi" bu marksist öngörünün eşsiz bir örneğidir. Bilindiği gibi 1912'de kalemeye alınan "Basel Bildirisi" dünya koşullarını tahlil ettikten sonra bir emperyalist paylaşım savaşının yaklaşmakta olduğunu görmüş ve bunun, en azından Avrupa çapında bir devrimci duruma yol açacağına işaret etmiştir. Çok geçmeden iki yıl sonra 1914'te emperyalist paylaşım savaşı başlamış ve "Basel Bildirisi"nde öngörülenler gerçekleşmişti. Lenin, II. Enternasyonal'in çöküşünü ilan ederken bu durumla ilgili olarak şöyle diyordu: «Kısacası, devrimci durum Avrupa'nın ileri ülkeleri ve büyük devletlerinin çoğunda gerçekleşmiş bir durumdur. Bu bakımdan, Basel Bildirisi'nin öngörüsü **tamamen** doğrulanmıştır.»(4)

Söylemeye gerek yok ki, ne 1912'de, ne de 1914'te henüz yığınların eylemlerinde büyük artış yoktu, hatta, yığın eylemlerinde artış bir yana, yığınlar, buna işçi sınıfı da dahil, burjuvazinin, şovenizmin yoğun etkisi altındaydı. Opor-

tünistler bunların başında Kautsky ve Plehanov gelir, bu duruma bakarak devrimci durumun varlığını yadsımaya ve dolayısıyla dünya işçi ve emekçilerine karşı devrimci görevlerinden yan çizmeye başladılar. Lenin'i ve komünist hareketi, ortada yığın eylemlerinde büyük bir artış olmak bir yana, kitleler henüz şovenizmin etkisiyle "kendi" burjuvazilerinin peşinde koşarken devrimci durum saptaması yapmaya götüren marksist analiz yöntemin kendisi idi. Örneğin I. Emperyalist paylaşım savaşının olası sonuçlarını hesaba katarak Avrupa'da bir devrimci durum ortaya çıkacağını işaret ederken, savaş çıktıktan sonra henüz burjuvazinin etkisindeki yığınlara ilişkin şu çözümlerde bulunuyordu: «Avrupa'nın politik temelleri gitgide daha fazla sallanıyor; yığınların acısı anlatılır gibi değil; hükümetlerin, burjuvazinin ve oportünistlerin bu acıyı ört pas etme çabaları boşa gidiyor. Belirli kapitalist grupların sağladıkları savaş kârları çok yüksektir ve çelişkiler gittikçe son derece keskinleşmektedir. Yığınların için için kaynayan öfkesi, toplumun ezilmiş ve bilinçsiz katmanlarının iyi, ("demokratik") bir barış için duyduğu belli belirsiz özlem "Alt sınıflar" arasında hoşnutsuzluğun başlaması, bütün bunlar birer gerçek. Savaş ne kadar uzun sürerse o kadar şiddetlenir. Ve olağanüstü çaba ve özveri istenen halk yığınlarının faaliyetlerini, hükümetler kendi elleri ile isteklendirmiş olurlar.»(5)

Lenin bu satırları 1915 yılında, Eylül ayına yakın günlerde Avrupa'da devrimci durumun çıktığını belirlediği tarihten neredeyse bir yıl sonra yazıyor. Aradan bir yıl gibi bir zaman geçmiş olmasına karşın yığınların öfkesi henüz "için için kaynamakta", "barış için henüz belli belirsiz" bir özlem duyulmakta, "alt sınıflar" arasında hoş-

nutsuzluk başlamaktadır. Ama yığın eylemlerinde "olağanüstü bir artış" henüz yok. Buna karşı Lenin, bu bunalım koşullarının toplumun bir kesimini sersemletip yıkacağına, bir kesiminin ise gözlerini açıp çelikleştireceğine ve bu ikincilerin sayılarının birinci türden insanların sayısından daha fazla olacağına inanmaktadır.

Demek ki, toplumsal sorunlara yaklaşırken göz önüne alınması gereken, olayların ve olguların gerçek ayırt edici özelliğidir. Ancak böylelikle sürecin gelişim yönü saptanabilir. Lenin, ortaya çıkan olgu ve olayların bu özelliğinin yakalayarak emperyalist savaşın ne gibi sonuçlara yol açacağını çok önceden görebilmişti. Bunun için yığın eylemlerinde büyük bir artış olmasını beklememiştir.

Devrimci durum nesnel bir olgudur. Bir devrimin olabilmesi için ona zemin teşkil eden bir devrimci durumun olması zorunlu bir koşuldur. Ama bu, her devrimci durumun bir devrimle sonuçlanacağı anlamına gelmez. Devrimci durumun bir devrimle sonuçlanabilmesi, egemen sınıfın devrilip iktidarın ele geçirilerek bir zaferle taçlandırılabilmesi için sübjektif koşulların da oluşması zorunludur. Sağ oportünizm ve reformist akımlar, devrimci durumun bir devrimle sonuçlanmasının koşulu olan bu zorunluluğu, devrimci durumun varlık koşullarıyla karıştırarak işin içinden sıyrılmaya çalışır. Bunu nasıl yaptıklarına geçmeden önce tekrar Lenin'e dönerek sübjektif koşulun ne olduğunu ve onu nasıl bir yere oturttuğunu görmeye çalışalım: «Rusya'da da (Devrimci durum-b.n.) vardı. Neden o sıralarda devrim olmadı? Çünkü, devrim her devrimci durumdan değil, ama yalnız yukarıda sayılan nesnel değişikliklere, öznel bir değişikliğin, yani: devrimci sınıfa ilişkin olarak, hatta buna-

lımlar çağında bile, eğer "düşürülmezse hiç bir zaman "düşmeyecek" olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü yığınsal devrimci eylemler yürütme yeteneğinin de gelip eklendiği durumdan doğar.»(6)

Durum oldukça açık. Lenin, nesnel bir olgu olarak ele aldığı devrimci durumun başarıya ulaşabilmesi ve zaferle taçlandırılabilmesi için, öznel etken olarak ele aldığı devrimci sınıfın güçlü yığınsal eylemler yürütme yeteneğinde olması gerektiğini ileri sürüyor. Burada, devrimci sınıfın kendiliğinden hiç bir zaman düşmeyecek olan hükümeti düşürmek için planlı, bilinçli yığın eylemleri yürütme yeteneğini "alt sınıflar"ın iktisadi ve siyasi bunalımın sonucu olarak kendiliğinden eylemlere kalkışmasıyla karıştırmamak gerekir. Bu ikinciler nesnel bir olgu olarak, devrimci durumun olmazsa olmaz değil, ama yine de devrimci durumun temel belirtilerinden biridir. Ama biz tekrar, devrimci durumun devrimle sonuçlanabilmesi için öznel faktörün etkisini görmek üzere Lenin'e dönelim. «Bu gerçeği başka şekilde şöyle ifade edebiliriz: (sömürüleni de sömüreni de etkileyen) bir ulusal bunalım olmadan devrim olanaksızdır. Böylece, bir devrimin olabilmesi için ilkin, işçilerin çoğunluğunun (hiç değilse, bilinçlenmiş olan ve aklı eren, siyasal bakımdan etkin işçilerin çoğunluğunun) devrimin gereğini tam olarak anlamış olmaları ve devrim uğruna yaşamlarını feda etmeye hazır olmaları gerekir; bundan başka yönetici sınıfların, en geri yığınları bile siyasal yaşama sürükleyen, hükümeti zayıf düşüren ve devrimcilerin onu devirmesini olanaklı kılan bir hükümet bunalımından geçmekte olması gerekir...»(7)

Lenin'in saydığı bu öznel koşulun olmaması neyi anlatır. Devrim-

Tütün üreticileri dün ANAP'a karşı yaptıklarını DYP – SHP hükümetine karşı yapmakta da gecikmediler. Zira çıkarı korunanlar yine aynı sınıflar ve aynı çevrelerdi.

ci durumun olmadığını mı? Hayır değil. Sadece şunu anlatır ki, eğer bu koşul olmazsa nesnel olarak, tüm sınıf ve partilerin iradelerinden bağımsız olarak var olan devrimci durum bir devrimle sonuçlanmaz. İşte bunu anlatır.

Sağ oportünizm, çok bilinçli olarak, devrimin gerçekleşme koşulunu, devrimci durumun varolma koşulu sayarak devrimci durum saptamasından kaçınmaya ve böylece yığınlar karşı olan görevlerinden yan çizmeye çalışır. Oysa komünistlerin (ister parti olarak örgütlü olsun isten örgütsüz olsun) etkinliğinin olmadığı, hatta kendilerinin dahi olmadığı yer ve koşullarda devrimci durumlar ortaya çıkmış, yer yer bu devrimci durumlar toplumu derinden sarsan devrimlerle de sonuçlanmıştır. 1871 Paris Komün'ü ve hemen öncesi ile 1905 Devrimi ve hemen öncesi, bunun tartışma götürmeyen kanıtlarıdır. 1871'de Marx'ın Paris işçilerini "çılğınca" bir işe kalkışmamak için nasıl uyardığı, ama işçilerin kendini dinlememeleri üzerine dev-

rim hareketine nasıl katıldığı biliniyor. Avrupa ve Rusya, komünistlerin olmadığı tarihlerde de devrimci durumu yaşamışlardı. «...Ama bu durum (devrimci durum y.n.) o sıralarda devrimler olmamasına karşın, geçen yüz yılın 60 yıllarında Almanya'da ve 1859-1861 ile 1879-1880'de Rusya'da da vardı.»(8)

Görüldüğü gibi, bırakalım komünistlerin kitleler üzerindeki etkinliğini, komünist örgütlenmenin kendisinin dahi olmadığı koşullarda toplumun tüm sınıflarını etkisi altına alan, ulusal çapta bir iktisadi ve siyasi bunalım olarak devrimci durum ortaya çıkabiliyor. Böylesi bunalım koşullarında kendiliğinden gelişen yığın eylemlerinin niceliği ve çapı devrimci durumun derinliğinin bir göstergesidir. Bu durumda, kendiliğinden eylemler ne kadar yaygın, geniş ve yığınsal ise, bunlara zemin teşkil eden devrimci durum o kadar güçlü temellere sahip demektir. Dolayısıyla, sınıf mücadelesini örgütleyip bilinçli bir ifade kazandırmakla yükümlü

olan komünistler, kendiliğinden eylemlere burun kıvrılmak bir yana, devrimci durum koşullarında bu tür eylemlerin kazandığı büyük önemi teslim eder, onları hak ettikleri önem sırasına yerleştirerek, devrim hareketinin öncülüğünü ele geçirmeye çalışırlar. Çünkü yığınların kendiliğinden eylemleri olmadan bir devrim hareketi de genel olarak mümkün değildir.

Şimdi kendiliğinden eylemlere böyle bir vurgu yapıldığında, devrim hareketinde yığınların kendiliğinden eylemlerinin önemini kavramayanlar itiraz edebilirler. Ama bu itiraz boşunadır. Çünkü, ilkin kendiliğinden eylemleri önemsemek ile kendiliğinden eylemlere tapınmak anlamında, böylesi eylemlere boyun eğmek anlamında "kendiliğindencilik" farklı farklı şeylerdir. İkincisi marksistler, mücadele biçimlerini kendi kafalarından uyduramaz, bu biçimleri kendilerinin dışında sürüp giden yığın eylemlerinin içinden bulup çıkarırlar.

Sınıf uzlaşmacı sağ akımların devrimci görevlerden kaçınmak için devrimci durumun varlığını, emekçi yığınların üzerinde komünist etkinliğin zayıflığını bahane ederek nasıl yok saymaya çalıştığını gördük. Ulusal çapta bir iktisadi ve siyasi bunalım tüm belirtileriyle ortaya çıkmışken ve burjuva hükümetler yarınından emin değilken, sağ oportünist akımlar "iyi ama yığınlar bizim etkinliğimizde değil ki, partinin yığınlar üzerindeki etkisi oldukça zayıf; üstelik yığınlar eylemleri sadece kendi ekonomik istemleri için sürdürüyorlar, hani nerede politik grev, politik eylemler" diye soru sorup sızlanmaya başlarlar. Ama biz buraya kadar, bu ağlayıp sızlanmaların, devrimci görevlerden kaçmak için uydurulan bu bahanelerin ne kadar temelsiz ve uyduruk olduğunu görmüş olduk. Sağ sapma akımlar, kendi uzlaşmacı çizgilerinin teorik gerekçe-

lerini bu şekilde uydurup yığınlar karşı devrimci görevlerinden kaçır ve yığınların kendiliğinden eylemlerini hiçe sayarlarken, sol sapma akımlar aynı noktada buluşmak üzere tam tersi gerekçeler ile sürerek, işçi ve emekçi kitlelere karşı, devrimci görevlerinden kaçınmaya çalışırlar. Bu akımlarda devrimci durum "sürekli"dir. «Yığın eylemlerinin olmaması önemli değildir. Üstelik zaten yığınlar kendiliklerinden harekete geçmezler, çünkü devletin çok güçlü olduğuna inanırlar. Yoksulluk ve sefalet diz boyu olmasına rağmen, sırf bu nedenle bir türlü ayağa kalkmazlar. Devrimci durum sürekli-dir, çünkü kapitalizm sürekli bunalım içindedir. Sınıflar arası çelişkiler her zaman derindir. Ama buna rağmen kitleler harekete geçmezler; harekete geçmeleri için "öncü"nü kızırtıcı, devletin yenilebilirliğini gösteren eylemlerine ihtiyaç vardır.» Sol sapma akımlar kitlelere önem vermeyen kendi düşüncelerinin teorik çerçevesini böyle oluştururlar. Ama, konumuz bunların eleştirisi olmadığı için, bunalım dönemlerinde egemen sınıfların bizzat kendilerinin yığınları eyleme sürüklediklerini belirtmekle yetineceğiz.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ DURUM VE GÖSTERGELERİ

Türkiye sol hareketinde uzun bir süredir devrimci durum tartışmaları sürmektedir. Her siyasi hareket, çeşitli nedenlerle farklı farklı zamanlarda bu tartışmaya katıldı. Bu tartışmalar, kitle hareketinin yoğunlaştığı, ekonomik krizin derinleştiği dönemlerde alevleniyor sonra yavaş yavaş sönmeye başlıyor, sonra tekrar alevleniyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Tartışmalar, ulusal çaptaki ekonomik ve siyasi krizin göstergelerinin ortaya çıkışına bağlı olarak yükselip alçalıyor. As-

lında bu, aynı zamanda sol hareketin teorik kısırlılığının bir göstergesidir. Çünkü, bir krizin tüm göstergeleri ortaya çıktıktan sonra onu görebilmek, henüz embriyon halindeyken değil de, çıplak gözle görülebilir bir olgunluğa eriştikten sonra ekonomik ve politik krizin ortaya çıkardığı durumu saptamak için, teoriye gerek yoktur. Teori, yolu aydınlatan bir ışık olarak görülmezse; olgunun kabuğunu soyarak içinde saklı olan özü ortaya çıkarmada kullanılmazsa bir işe yaramaz. Doğanın ve toplumun diyalektik tarzda materyalist yorumu bu nedenle gereklidir ve kim ki olayların materyalist yorumunu yapmakta olayların ve olguların arasındaki ilişki ve çelişkileri diyalektik tarzda çözümlemede yetersiz kalırsa, hemen önünde, burnunun dibinde olup bitmekte olanın anlamını çözemeyecektir. Marx bu teorik üstünlüğü ve dehası sayesinde ki, 1848 devrimini henüz olaylar tüm hızıyla sürüp gitmekte iken çözümlenebilmiştir. Başka bir ifadeyle, "Fransa'da sınıf mücadeleleri" ve "Fransa'da iç savaş" Marks'ın diyalektik ve tarihi materyalizmi dâhice kullanmasının iki parlak örneğidir yalnızca.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durum tartışmalarına bir son vermenin zamanı çoktan gelmiştir. Bir kez daha ulusal boyuttaki ekonomik ve siyasi krizin göstergelerini ele alarak, bunların anlamını ortaya koyarak, devrimci durumun varlığı konusunda son sözü müzüm söyleyeceğiz. Buna rağmen devrimci durumun varlığını yadsımaya devam edenler çıkacaktır. Böylelerini biz, bu aşamadan sonra, istedikleri yere, daha doğrusu, reformizmin yanı sıra olan bataklığa yürümekte son derece özgür kılacağız.

Türkiye'de tekeller kapitalist yapının uzun yıllardır bir kriz içinde olduğu genel kabul gören bir sap-

tamadır. Türkiye kapitalizminin krizinin yapısal olduğu da Türkiye ve Kürdistan sol hareketi içinde genellikle kabul edilir. Egemen sınıf olarak tekeller burjuvazi bunu "ekonomik istikrarsızlık" kavramıyla adlandırarak tescil ediyor. Türkiye kapitalizmi bu tıkanma noktasına yeni gelmiş değil. Tıkanmanın çok net biçimde ortaya çıktığı yıllar 1970'li yılların sonlarıdır. O dönemde, sermaye sınıfı emperyalizmin de desteğiyle ekonomik krizi atlatabilmek için yapısal değişikliğin önlemlerini almaya çalışıyordu. 24 Ocak 1980 kararları bu önlemlerin bir kısmıydı. 24 Ocak ekonomik önlemlerin yaşama geçirilmeleri için gerekli siyasal önlemleri doğurdu denebilir. 12 Eylül faşizmi, 24 Ocak kararlarının gerekli ve zorunlu sonucuydu. Çünkü, Türkiye ve Kürdistan 1980'e gelindiğinde ekonomik bunalımın yanı sıra derin bir siyasal bunalımın çalkantılarını yaşıyordu. Ve bu siyasal bunalım içinde 24 Ocak kararlarının yaşama geçirilmesi mümkün görünmüyordu. Ama 12 Eylül faşizmi, sadece 24 Ocak kararları nedeniyle tezgâhlanmış değildi. Genel olarak söylemek gerekirse, 70'li yılların sonlarına doğru iyice gelişen devrim hareketinin besleyip geliştirdiği bir karşı-devrimdir. 12 Eylül faşizmi, işçi sınıfıyla birlikte toplumun diğer emekçi kesimlerinin eylemlerine tank ve tüfekle bir son vermişti ama o eylemliliğe neden olan sorunlar, olduğu gibi, orta yerde, çözülmeyen kalmıştı. Ne ekonomik ne de siyasal sorunlar uzun vadeli yada kalıcı biçimde çözülebilmştir. Çözünmüş gibi gösterilen önlemlerin aslında birer çözümsüzlük olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Türkiye ve Kürdistan, 1989'dan bu yana sürekli bir hareketlilik, ekonomik ve siyasal bunalımın içinde çalkalanır.

Aslında "yığınların faaliyetlerindeki artış" 1989'un öncesine değin

İşçi sınıfının iktidar yürüyüşünde bir öncü müfrezeydi Zonguldak. Ve bunu ilk farkedenden de devrimciler değil burjuvazi oldu. Hemen Burjuva Sendikacılar tarafından satıldı.

uzanıyor. Faşist generallerini gasp ettiği hakları geri almak üzere Netaş işçilerinin grevi ile başlayan eylemlilik 1987'de öğrenci gençliğin kitlesel çıkışına denk geldi. İşçi sınıfı ve öğrenci gençlik, yitirilen hak ve mevzilerin tekrar kazanılıp ele geçirilmesi için daha o tarihlerde hareketlenmeye başlamıştı. Ancak, 1989 Bahar Eylemlerini işçi sınıfının hareketliliğinde bir dönüm noktası olarak ele almak daha doğru olacaktır. Çünkü, "89 Bahar Eylemleri" yüz binlerce işçinin katıldığı, kelimenin gerçek anlamında yığinsal eylemlerdi. Eylemler kendiliğinden bir özellik taşıyordu ve esas olarak ekonomik istemlerle sınırlıydı. Fakat bu, işçi sınıfının faaliyetlerinde büyük bir artış olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Yukarıda kendiliğinden eylemler arasındaki farklılığa işaret etmiş ve kendiliğinden eylem vardır, diyerek her kendiliğinden eylemin aynı kefeye konmayacağını vurgulamıştık. Üstelik kendiliğinden eylemlerde ilk bilinçlenmenin parıltılarını da görmek mümkün çünkü, işçiler "ba-

har eylemleri" dahil hemen tüm grev, direniş ve işgal eylemlerini belli bir zamanlama bilinciyle, yer ve eylem biçimi seçimi bilinciyle gerçekleştirmişlerdir.

Bahar eylemlerinden sonra işçi sınıfının eylemleri yıllara yayılan bir süreklilik göstermiştir. 1990; genel grev havasının yayılmaya başladığı yıl oldu. Öncelikle İstanbul belediye işçilerinin eylemleri ile Yeni Çeltek maden işçilerinin grevi diğer eylemlerin habercisi oldu. 1 Mayıs kutlamaları her yıl olduğu gibi 90'da da eylemlerin tırmandığı gün oldu. 89 1 Mayısında M. Akif Dalcı adındaki genç işçinin polis tarafından öldürülmesinden sonra 90 1 Mayısı da yoğun eylemlerle geçmiş ve Gülay Beceren'in vurulmasıyla yine kanlı biçimde sonuçlanmıştı. Olaylar 1990 yılında sürekli tırmanış gösterdi. 1 Mayıs olaylarından önce Ege tütün üreticilerinin Akhisar'daki eylemleri polis ve jandarma ile barikat çatışmalarına dönüştü. Köylü, 1980'den bu yana ilk defa bu denli güçlü bu denli yığinsal ve bu denli radikal biçimde ayağa kalmıştı.

1990 yılının grev, direniş ve köylü hareketiyle birlikte en önemli gelişmesi Kürdistan'da görüldü.

Kürt halkı, ulusal ve sınıfsal kurtuluş yolunda verdiği mücadelesini intifada boyutuna 1990 yılında yükseltti. 15 Mart 1990 tarihinde Nusaybin'de meydana gelen olaylar ancak "indifada" kavramıyla açıklanabilecek düzeydeydi. Ölen gerillaların cenazesine sahip çıkan halk, devletin silahıyla karşılaşınca kitlesel eylemler ve sokak barikatlarıyla yanıt vermişti. Hemen beş gün sonra, bir çok ilçede süren "kepenk kapama" eylemi yerini kitlesel şiddet eylemlerine bırakmaya başladı. Nusaybin'de başlayan ayaklanma çok kısa sürede Cizre, Silopi, İdil gibi daha bir çok ilçeye yayıldı: Eylemler sokak barikatları ve çatışmalar biçiminde geçiyordu. 90 yılının Nevroz'una bu ortamda girildi ve Nevroz, olayların çok daha ileri boyutlara sıçradığı gün oldu. Kürt halkı, askerlerin kurşunlarına barikat kurarak, taş ve sopalarla karşılık veriyordu. Artık, devlet dağdaki gerilladan çok daha fazla biçimde Kürt halkının kendi ayaklanmasından korkmuştu. O dönemin günlük gazetelerine şöyle bir göz atmak burjuvazinin duyduğu korkuyu anlamak için yetecektir.

1990 yılı, aynı zamanda, Zonguldak maden işçilerinin büyük grev ve yürüyüşüne tanık oldu. Körfez krizi, Kürt halkının ayaklanması derken bu sefer de maden işçileri ayağa kalkmışlardı. Zonguldak maden işçilerinin grevi bir ay boyunca miting havasında geçti. Her gün on binlerce işçi ve onu destekleyen çevre Zonguldak meydanını miting alanına çevirdi. İşçi sınıfı tarihinde ilk defa böyle bir grev olayı yaşanıyor. "Bahar eylemleri" nasıl bir dönüm noktası olduysa, maden işçilerinin eylemlerinde ileriye sıçramayı içeren bir dönüm noktasıydı. Madencilerin "An-

Paşabahçe işçi sınıfına hangi toplumsal katmanlarla birlikte hareket edebileceğini gösterene önemli bir eylemdi.

kara yürüyüşü" giderek bir siyasi karakter kazandığı gibi, bundan böyle direnişlerin nasıl olması gerektiğini de işçi sınıfının diğer kesimlerine göstermiş oldu. Zonguldak maden işçilerinin burjuva sendikacılar tarafından aldatılıp satılmaları, konumuz açısından bir anlam ifade etmez. Burada esas olan, Lenin'in ifadesiyle, yığınların bizzat yönetici sınıflar tarafından eyleme nasıl sürüklendiklerini görebilmektir.

Zonguldak maden işçilerinin eyleminden sonra, 1991 yılında grev, direniş ve işgal eylemleri bir süreklilik kazandı. Yine Lenin'in ifadesiyle, yığın eylemlerinde ortaya çıkan olağanüstü artışı görmemek için kör olmak gerekiyor. 91 yılının Haziran ayına gelindiğinde eylem yapan işçi sayısı yarım milyonu bulmuştu. Üstelik eylemlerin çoğu yürüyüş, işgal, direniş biçiminde gerçekleşiyordu.

İşçi sınıfı eylemlerinde görülen bu süreklilik, Kürt halkının eylemleriyle at başı gitti. Nusaybin, İdil, Cizre ve diğer ilçelerde ortaya çıkan başkaldırı eylemleri, 91 Nevroz'u ve izleyen aylarda artarak devam etti. Aynı yılın yaz aylarına

gelindiğinde T.C devletinin Kürdistan'da hiç bir etkinliği kalmamıştı. Orada devlet; ordu, polis dışında gerçek anlamda bitmişti. Hatta bazı yörelerde polis ve ordunun bile bir etkinliği kalmamıştı. O dönemde kimi çevrelerce ifade edilen "iki-likli iktidar" durumu bir abartma olmaktan çok bir gerçeklikti.

Türkiye ve Kürdistan'da süre gelen yığın eylemleri tablosunu tamamlamak için kamu emekçilerinin eylemlerini görmek gerekecek. Bir cümleyle ifade edecek olursak; binlerce kamu emekçisi bu dönemde, önceden gasp edilmiş haklarla birlikte grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için ayağa kalkmıştı.

1991 yılının kaba hatlarıyla ortaya koyduğumuz bu tablosu 92 ve 93 yıllarında da inişli-çıkışlı bir grafikte sürdürdü. Ama süre giden eylemlerin kendiliğinden özelliğindeki değişimleri görmek gerekiyor. Değişme, siyasal iktidarı daha çok hedef gösterme biçiminde gelişti. Yine bu dönemde "Botan-Zonguldak el ele" sloganının ortaya çıkması mücadele birliğinin vurgulanması anlamında çok önemli olduğu gibi bir bilinç sıçramasını da ifa-

de ediyor. (*)

Buraya kadar bazı sonuçlar çıkarmak gerekiyor: Birincisi; başta işçi sınıfı ve Kürt Halkı olmak üzere yığınların eylemlerinde büyük bir artış gerçekleşti. İkincisi; eylemlerde bir süreklilik, inişli-çıkışlı biçimde oldu. Türkiye ve Kürdistan, geçtiğimiz son dört yılını sürekli eylem ve siyasal çalkantılarla geçirdi. Üçüncü önemli sonuç; Kürdistan'da ki devrimci gelişme klasik sömürgelerde olduğundan çok daha farklı olarak, Kürdistan'la sınırlı kalmıyor, ekonomik, siyasi ve toplumsal yönlerden Türkiye'yi doğrudan etkiliyor, Kürdistan'daki sonuçlar Türkiye'ye doğrudan yansıyor. Örneğin; Kürdistan'da ticaret ve iç dolaşımın aksaması çek ve senetlerin ödenmeden dönmesi, Türkiye'deki fabrikaların kapasitesini, işçi tensikatlarını ve bankacılık sisteminin mali bünyesini sarsıyor. Bir başka örnek; Kürdistan'da öldürülen bir aşkerin cenazesi Türkiye'de toplumun kutuplara bölünmesine ve ancak iç savaş koşullarında görülebilecek olayların yaşanmasına yol açmaktadır. Alanya, Fethiye, Trakya'nın pek çok ilçesinde ve Iğdır'da yaşanan olaylar sadece birer örnektir ve daha bir çok il ve ilçe bu tür olaylara gebe durumdadır. Bu durumdan bir önemli sonuç çıkarmak gerekiyor; Demek ki "Kürdistan'da devrimci durum var, iç savaş var. Ama Türkiye'de yok" demek saçmalamak, Türkiye ve Kürdistan diyalektiğinden hiç bir şey anlamamak anlamına gelecektir. Türkiye ve Kürdistan'ın ekonomik ve siyasi yönlerden var olan entegrasyonu böyle bir ayrımı artık mümkün kılmıyor. Şu denebilir: Kürdistan'da devrimci durum daha ileri boyutlarda, daha yoğunlaşmış bir iç savaş var. Türkiye, bu bakımdan Kürdistan'a göre daha geridir. Bu denebilir. Ama zaten akli başında hiç kimse dev-

Ölüm Yürüyüşü, işçi hareketinin önemli eylemlerinden biri olarak tarihteki yerini aldı, ama yeterince irdelenip gereken dersler çıkarıldı mı yoksa işçiler iye döndü nasılsa bu da bitti mi denildi?

rimci durumun Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinde her dönemde aynı düzeyde ve aynı tempoda gelişmesini beklemez, ileri sürmez. Eğer devrimci durum saptaması yapmak için örneğin Kütahya ve Bilecik'te olayların Cizre ve İstanbul düzeyine gelmesini bekleyenler varsa boşuna bekliyorlar. Ama hangi akli başında kişi, Adana, Alanya, Fethiye vb. yerlerdeki olayların Kürdistan'daki gelişmelerin doğrudan bir sonucu olduğunu yadsıyabilir. Kürdistan'da bir iç savaşın sürüp gittiğini görüp saptamak için teoriye gerek yoktur. Ortalama muhakeme gücüne sahip herkes bunu görüp saptayabilir. Burada önemli olan tekelci sermayenin başta İstanbul, Adana, Ankara ve İzmir'de önlemlerini neden yoğunlaştırma ihtiyacını hissettiğini çözümleyebilmek, sürecin nelere gebe olduğunu görebilmektir.

Türkiye ekonomisinin 1991'deki bütçe açığı gayri safi milli hâsılının toplamını geçmişti. Dış borç her yıl katlanarak artıyor ve en son 60 milyar dolara varmıştı. Dev-

letin iç borçları ise bunun çok daha üzerine çıkmıştı. Enflasyon bir türlü indirilemiyor ve bu olgu sermayenin uzun vadeli yatırımlardan kaçmasına yol açıyor. İşsizlik %20 gibi büyük rakamlara ulaşmıştır. Sadece 1992'de yarım milyondan fazla işçi işten atılmıştır. İşsizlik büyük bir toplumsal sorun olarak orta yerde duruyor. Ve çözümlü yönünde en ufak bir belirti yoktur. Devlet, memur maaşlarını dahi ödemekte zorlanıyor. Belediye işçilerinin durumu ortada. Trilyonlarca liralık alacak işçilere ödenmediği gibi, işten atılmaya dönüşmüş günlük uygulamaya dönüşmüş durumdadır. Tarımsal üretim bir gerileme hatta çöküş sürecine girmiştir. Üretimde gerileme gerçekleştiği gibi ekilebilir toprakların sınırlarına da gelmiştir. Tarımsal üretimi arttırmanın tek yolu olarak "yoğunlaşmış üretim" mi gerçekleştirmek kalıyor. Oysa bu yol da bir çok nedenden dolayı tıkalıdır. Emperyalizme bağımlılık, Türkiye tekelci kapitalizminin bu bunalımını derinleştiriyor. Emperyalist tekelin Türkiye'deki varlığı ekono-

mik krizi atlattık bir yana kapitalizmin ana vatanında süren bunalımın Türkiye'ye taşınmasından başka bir işlev görmüyor. Türkiye'de kimsenin görmezlikten gelemeceği derinlikte bir ekonomik kriz ve bu krizden kaynaklanan bir siyasal kriz vardır. Tam da bu nedenle, yığınlar her geçen gün artan biçimde hareketleniyor, tepkilerini ortaya koyuyorlar. Bunun yanı sıra, bizzat yönetici sınıflar emekçi yığınları tarihsel eylemlerine doğru itekliyor, isteklendiriyorlar. Bunun açık siyasal anlamı: Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durumun tüm belirtileriyle ortaya çıktığıdır. Bu tabloya rağmen devrimci görevlerden yan çizmek üzere, devrimci durumun varlığını inkâr kalkışacaklara sözümüz yoktur. Böyleleri reformizmin batağına doğru yürümekte son derece özgürler.

(* 1990-91-92 yıllarında işçi sınıfının grev, direniş, işgal eylemlerindeki artışın nasıl bir grafik çizdiğini görmek için söz konusu yılların çeşitli dergi ve gazetelerine bakılabilir. Bu yazıya rakamları sıkıştırmayı gerekli görmediğimiz için onları almıyoruz...

Taylan IŞIK

Kaynaklar:

- 1- Lenin, *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, sf: 140
- 2- *Ekonomi Politüğün Eleştirisine Katkı*, sf: 26
- 3- Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, sf: 114-115
- 4- Lenin, *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, sf: 139
- 5- Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, sf: 117
- 6- Lenin, *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, sf:137
- 7- Lenin, *Komünizmin Çocukluk Hastalığı Sol Komünizm*, sf: 82
- 8- Lenin, *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, sf: 137

KAĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİ DİRENİŞİ AÇLIK GREVİ BİÇİMİNDE SÜRDÜRÜYOR

Devrimci Emek: Kısaca bize "Ankara Yürüyüşü" öncesi yaptıklarınızı anlatabilirmisiniz?

Biz 13 günlük bir grev yaşadık. O grev süresince belediye işçilerine yönelik aşağılık bir propaganda yapıldı. Bütün medya araçları ile işçiler yalnız bırakıldı. Dostlarımız bile yüz çevirir duruma geldi.

İşten atıldıktan sonra hemen her değerlendirme ile direnişin çizgisini belirledik. Tüm kamuoyu bize karşı konumlandırılmışken bunları yanımıza tekrar nasıl çekeceğimizi hesapladık. Bütün demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerle irtibata geçtik, hazırladığımız deklarasyonun altına imzalarını attılar.

Bu sürece göre bir direniş çizgisi belirledik. Hedefimiz uzun süreli bir direnişti. Bir çok kitlesel gösteri ve eylem gerçekleştirdik. Bir çok protesto gösterisi yapıldı. Bunlardan ikisi polisi engeliyle birisi de polis müdahalesiyle karşılaştı.

Açlık grevi konusu baştan sendika tarafından önerildi. Bu tek eylem biçimiydi, yapılacak bir şey kalmadığı zaman ancak en son başvurulacak bir araçtı. Ancak yapılacak çok şey vardı. Sokaklar bizi bekliyordu. Bu yüzden kabul edilmedi. İstanbul boyutunda esas yapılması gereken üretimden gelen gücü kullanmaktı. Ama sendika bunu yapamam, örgütleyemem gerekçesiyle kabul etmedi. Son çare olarak Ankara yürüyüşü gündeme geldi ve 13 Nisanda Ankara yürüyüşü başladı.

Devrimci Emek: Ankara yürüyüşü

şü bir dayatmaydı eylemlerin bir üst aşamaya sıçramasıydı. Buna rağmen yürüyüşün başındaki çekingenlik, yani İstanbul dışına kadar otobüslerle gidilmesinin sebebi neydi?

Sendikanın emniyetle görüşmesi sonucunda böyle oldu. Hedef Ankara'ya yürümekti ve önemli olan da bu hedefe ulaşmaktı.

Devrimci Emek: Görüldüğü kadarıyla sınıfın eylemliliklerindeki en büyük eksiklik sizin eyleminize de yansıyor. O da sınıfın mücadele birliğinin eksikliği. Bir işyerinde veya bir işkolunda başlayan eylem sadece orayla sınırlı kalıyor. Halbuki çıkış sebebi veya talepleri bütün işçi sınıfının çıkarlarını kapsayan eylem, bu eksiklikten dolayı güçsüz kalıyor. Bu konuda sizin görüşleriniz nelerdir?

Genelde toplumun bütün kesiminde böyle bir dağınıklık var. Dayanışma maddi yardım ve ziyaretlerle sınırlı kaldı. Yani Kağıthane işçisi yalnız kaldı diyebiliriz aslında.

Devrimci Emek: Son dönemlerde yoğunlaşan tensikatlar burjuvazinin içinde bulundu ekonomik durumun yapısal bir gereği olarak ortaya çıkıyor. Buna karşı da mücadele ancak Diyarbakır'dan, Zonguldak'tan, İstanbul'a kadar her işyerinde, her işkolundan top yekûn mücadele birliğiyle başarıya ulaşacaktır.

Evet! Doğru.

Devrimci Emek: Sendikanın eğilimiyle, eylemdeki işçilerin kendi iç-

lerinden çıkardıkları inisiyatif (yani komitenin) arasında tam bir uyuma söz konusu mu? Siz sendikanın yürüyüşü ve sonrasında eylemliliklere ilişkin tavrını nasıl buluyorsunuz?

Sendika zaten baştan ilgili değildi. Biz, işçiler, eylemleri belli bir düzeye getirdikten sonra sendika bizi sahiplendi. Tabanın dayatması sonucu sağlandı bu. Yürüyüş boyunca sendika yöneticileriyle genelde komitenin ve bu yürüyüşe eşlik eden sendika yöneticilerinin alınacak kararlara ilişkin tartışıp karar alma biçiminde gelişti. Çoğu şey bizlerin dayatması ile gerçekleşti.

Devrimci Emek: Şu anda son görüşmeler ve gelişmeler ne düzeyde? Bundan sonrası için yapmayı düşündüğünüz şeyler nelerdir?

Çalışma Bakanı, İşçileri Bakanı, Erdal İnönü Ankara'ya girdiğimiz gün de Refah Partili yöneticilerle görüştük. Refah partisi ile görüşmeden bir sonuç çıkmadı. Çalışma Bakanlığı müfettiş göndermişti artı İşçileri Bakanlığının gönderdiği müfettişlerin çalışmaları devam ediyor. Bu görüşmelerin sonucunu beklemekle birlikte eylem yarın (20 Mayıs) başlayacağımız açlık greviyle devam ediyoruz. Kağıthane'de devam eden açlık grevi bugün 17. gününde.

İşimizi, ekmeğimizi, özgürlüğümüzü almadan dönmeyeceğiz. Gerekirse hayatımızı Türkiye ve dünyanın demokrasi güçlerine emanet edeceğiz...

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ DİRENİŞTEKİ KAĞITHANE İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETTİ

İstanbul Kâğıthane Belediye- sinde çalışan ve Refah Partili belediye başkanı tarafından işten atılan 340 işçinin işe dönmek ve haklarını geri almak için İstanbul'dan başlattıkları yürüyüş, 5 Mayıs salı günü Ankara'ya ulaştı.

Ankara'ya geldiklerinde, işçileri karşılayanlar arasında diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte devrimci ve demokrat öğrencilerden oluşan ODTÜ Platformu da vardı. ODTÜ Platformu işçilere Refah Partisi genel merkezine kadar eşlik etti.

İşçilerin Ankara'ya ulaştıkları haberini aldığımızda, ODTÜ'de yaptığımız geniş çaplı bir duyuru çalışmasıyla tüm öğrencileri işçilere destek vermek için karşılama eylemine çağırdık. Karşılama yerine varıldığında, her zaman olduğu gibi, çevik kuvvet, resmi ve sivil polisler işbaşındaydı. İşçilerin gelmesiyle yürüyüşe başladık. Yol bo-

yunca atılan sloganlar işçilerin birliğine, uygulamanın haksızlığına, "âdil düzenin" demagogilerinin teşhirine yönelik sloganlardı. Refah Partisi'ne geldiğimizde önümüze polis barikadı kurulduğu için işçilerle beraber oturma eylemine başladık. Bu arada halay ve türkülerle emekçi-öğrenci dayanışmasını yükselttik. Üniformalı polisler ve sivil takımı saldırıya hazır bekliyorlardı.

DİSK her zamanki tarzını bir kez daha sergileyerek öğrenci kitlesini dışlamış, sonra da kendi pankartını indirmişti. Tüm bunlar olurken Refah Partisi'yle görüşmeye giden işçiler, dava dosyalarının kabul edildiği, görüşmeye alınacağı masahyla bir kez daha oyalanmaya çalışıldı.

Eylem bitiminde polis, gözüne kestirdiği öğrenci kitlesine saldırmak için, işçi kitlesiyle aramıza girmeye çalıştı. Ancak devrimci

Kâğıthane işçisi kararlı tavrı ve öğrencilerin çevresinde oluşturdukları koruma zinciriyle çok güzel bir dayanışma örneği sergiledi ve polisin hedefine ulaşmasını engelledi.

ODTÜ-DÖB olarak işçilerle olan bağlantımızı koparmadık ve onların imzaya açtığı haksız işten atılmaları ilgili çalışmayı biz de okulumuz da imzaya açtık ve maddi destek için yardım topladık. 10 Mayıs'ta başlayan ODTÜ Şenliğine işçiler de davet edildi. Halaylarla birlikteliğimizi kutladık; mücadeleye birliğiyle ilgili sloganlar atıldı.

Şu anda ise Ankara'daki Kâğıthane işçileri, haklı davalarına halkın da desteğini almak için, Güvenpark'ta Ankara yürüyüşleriyle ilgili bir resim sergisi açtılar ve burada açtıklarımızda kampanyasına devam ediyorlar. Ayrıca dergimiz yayına hazırlanırken İstanbul'da Kâğıthane işçilerinin bir kısmının başlattığı açlık grevi 20. gününü doldurmuş durumdaydı.

Faşizm kuşatması altındaki ülkelerimizde, aydınlık günlere tüm emekçi halklar ve öğrencilerin el ele, mücadelesiyle ulaşacağına inandığımız için dayanışmayı her geçen gün daha da yükselteceğiz.

***Kâğıthane İşçilerinin Onurlu Direnişini Selamlıyoruz!**

***Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği**

***İşçi-öğrenci el ele mücadeleye**

ODTÜ-DÖB

Kâğıthane işçilerinin direnişi çeşitli biçimlerde sürüyor

GENEL GREV TALEBİMİZ

Uzun süren bir toplu sözleşme döneminden sonra eylemlerinde birliktelikler yakalayan (Toplu sözleşme döneminde) belediye işçileri şu dönemde alabildiğine bir dağınkılık süreci yaşıyor. Bütün ilçe belediyelerinde işçiler geriye dönük sözleşme haklarından elde etmiş olduğu hakların bir çoğunu alamıyor. Bunun karşısında eylem yapan belediye işçileri, vizite, işi bırakma, sakal eylemi, gibi eylem türleri örgütlüyorlar. Fakat ne hikmetse sendikaları bir olmasına rağmen eylemler şubeler temelinde yapılıyor. Genel merkez bunların dışındaymış gibi hareket ediyor. Tek tek eylemleri ele alacak olursak;

1- Kâğıthane'de işten atılan işçiler. Çeşitli vaatlerle iktidara gelen burjuva temsilcileri ilk işe başlar başlamaz, işçilerin, emekçilerin iş akitlerini feshetmekle, işçi çıkartmakla ne kadar yaltakçısı olmuş olduğu düzeni koruduklarını gösterdiler. Bunun karşısında tabanın zorlaması üzerine Belediye

İş genel merkezi biraz hareketlenmeye canlanmaya başladı. Kâğıthane'de yapılan mitinglerde Belediye İş genel merkezi alabildiğine bağırıyor, slogan attırıyor.

"Oraya gelirsek sayın Belediye başkanı makamınızı kafanıza geçiririz", "Atılan işçileri hemen geri almazsanız, Türkiye'deki 180 bin belediye işçisini buraya yığarız" vb. gibi sözleri sarf etmekten geri kalmadılar ve hatta sanki diğerleri çok şerefliymiş gibi gelen belediye işçilerine "İşte şu anda aramızda SHP bilmem ne sekreteri, yok CHP'nin şu ilçe başkanı, yok DYP'nin bilmem ne başkanı" gibi kişilerin tanıtılmasını yapıp, onları işçilere anlatmaya çalıştılar. Tabii işçiler cevabını çok iyi verdiler. "Kahrolsun düzen partileri" diye. Şu anda gelinen noktada Kâğıthane belediye işçileri Ankara'da, İstanbul'da eylemlerine devam ederken, kürsüleri kafaların geçirenler ortalıktan yok oldular. İşçileri kendi kaderleri ile baş başa bıraktılar. Şu anda atılan işçilerin

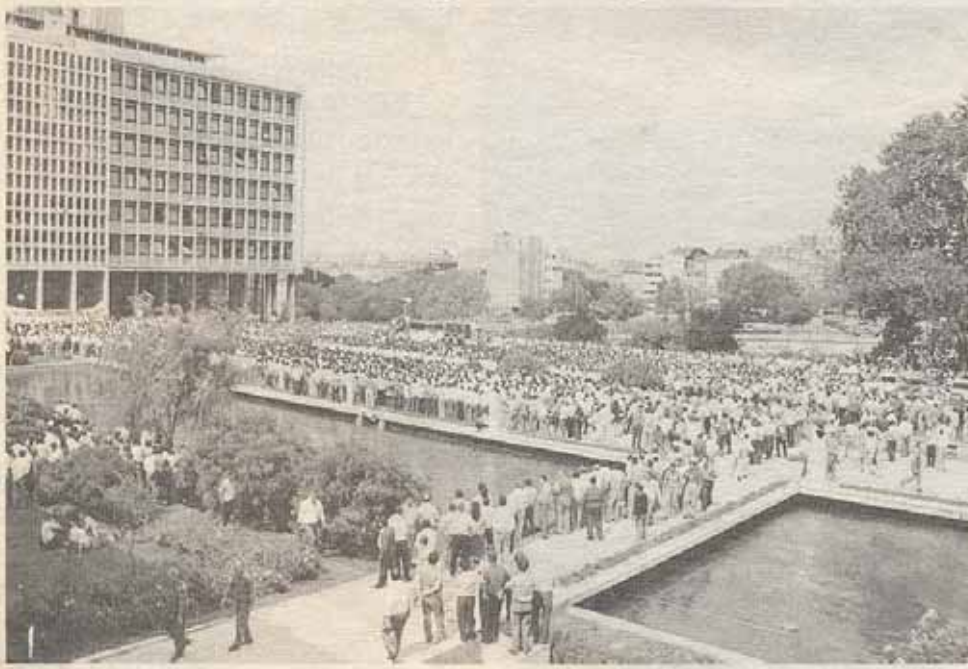
aileleri ve işçi arkadaşları Kâğıthane'de açlık grevinde 15. gününü doldururken diğer işçiler Ankara'da bakanlık kapılarına kadar dayandılar. Tabii Genel merkezi olan Belediye-İş'ten yine bir "tık" yok.

2- Küçükçekmece belediye işçileri;

Siz hiç paranız olmadı diye çoğunuzu hastane kapılarından geri getirdiniz mi ve sonra doktorun 5 bin (5000) TL verip "git kardeşim ben bir şey yapamam" dediğini hatırlıyor musunuz sayın sendika beyleri Evet Küçükçekmece'de işçiler tam 5 aydır maaşlarını ve sözleşme farklarını alamıyor. Bir zamanlar sarı Türk basınında kahraman, işçi dostu (Sözleşmede ilk imza attığı için) ilan edilen aslında aşağılıkta diğerlerinden farkı kalmayan Küçükçekmece belediye başkanı (fazlası var) İşçileri şu anda açlığa susuzluğa itmiş kendi kaderleri ile baş başa bırakıp hangi ihaleden daha fazla para kazanacağını hesabını yapar duruma gelmiştir.

Bunun karşısında bütün bunlar yetmez gibi bir de orada çalışan işçilerin işlerine son ver. Tabii bütün bunlar sizin gibi alçaklardan beklenen şeyler. Yine sendikalar "dostlar pazarda görsün" misali bir sefer çıktılar çap pat bir şeyler mırıldandılar ondan sonra işçiler kendi başlarına savaş vermeye başladı. Burada Genel merkezden yine bir haber yok.

Şu anda yaşananlar bunlar, bunların dışında bir de diğer belediyelerde yaşanan sorunlar var. Hiç bir belediye sözleşmeye göre hareket etmiyor. Yani kendi im-

ladıkları şeyleri bile kabul etmiyorlar.

İşte burada konumuza geçelim. İşyerlerinde, seçim zamanı temsilci, delege, şube yönetimine, merkeze; Genel merkez yönetimine adaylık koyanlara kitle ve sınıf sendikacılığını ağızlarına sakız yapanlara sesleniyoruz: Kitle ve sınıf sendikacılığı nedir? Açın bir kez okuyun, tarihleri karıştırın, nasıl mücadele edilir, nasıl hak kazanılır diye. Sizin gibi bir günlük, veya bir nefeslik yol değildir. Kararlılık ister, mücadele ister, kavga ister, yürek ister sınıf sendikacılığı, İçerisinde bulunduğumuz süreç belediye işçileri açısından kavganın zayıfladığı zaman değildir. Evet bir günlük işi bırakma

eylemi yaptınız ama sökmedi.

Türkiye genelinde örgütlenmiş olan Türk-İş Genel merkezine Türkiye, 3 günlük 5 günlük Genel grevi dayatıyor. Alanlarda işçilere "işçiler el ele genel greve" diye slogan attırmak kolay, önemli olan bunu pratik süreçte göstermek gerekiyor. Sınıf sendikacılığının bir ilkesi işçilerle dayanışma değil midir? Eylemde birlik çağrıları yapmak, bunu uygulamak değil midir?

En kısa zamanda giderek yükselen genel grev talepleri karşılanmalı bunu pratiğe geçirmek için hazırlıkları sürdürmelisiniz. Yoksa istediğiniz kadar ahkâm kesin, istediğiniz kadar bol keseden atın fayda vermez. Bu genel merkez

düzeyinde olmayacaksa, şubeler platform oluşturup, buralardan çıkmalı bu kararlar.

Biz boşuna söylemiyoruz "Yaşasın işçilerin mücadele birliği" diye. İşçiler mücadelede birliği yakalayamazsa, bunu hayata geçiremezse bunun sorumlusu işçiler değil, sizler olacaksınız ve bunun hesabını bir gün işçilere vereceksiniz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

**FABRİKALAR,
TARLALAR, SİYASİ
İKTİDAR, HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

**Devrimci Emek Okuru,
Bir Belediye İşçisi**

FAŞİST ÇETELER KAN DÖKMENE DEVAM EDİYOR: İŞÇİLERDEN İNFAZLARA UYARI

Biz SUSER'de çalışan işçiler olarak devletin gerçekleştirmiş olduğu infazlara (faşist devlet terörüne) karşı basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasına davet edilen basından sadece sosyalist basın geldi. Basın açıklamasına 500-600 civarında işçi katıldı. Sendikamızın basın açıklamasını okumasının ardından sloganlar atıldı. Basın bildirileri dağıtıldı. Basın açıklamasının yapıldığı gün bazı arkadaşlar 1 saat iş bırakarak bir günlük açlık grevi yaptılar.

Sadece halkının mutluluğu için savaşan ve bunları düşünen insanlara karşı devletin uyguladığı bu faşist terörü lanetliyoruz.

Devlet düşünen insanları, okuyan insanları, emekten yana olan insanları (emeğin ev-

latlarını) katlediyor.

Bu katliamlara karşı gelmek her insanın bir insanlık görevidir. Bu katliamlar karşısında sessiz kalmaması, ne insanlık onuruna sığar, ne insanlığa. "Susmak Onaylamaktır" ilkesine katılıyoruz.

Yarımlarımıza sahip çıkabilmek için bu aşşalık köpeklere dur diyelim, her alanda, her yerde teşhir edelim.

**KAHROLSUN FAŞİST DEVLET TERÖRÜ!
SUSMAK ONAYLAMAKTIR!
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN SOSYALİZM!**

SUSER'den bir işçi

ODTÜ'DE BAHAR ŞENLİĞİ VE FAŞİST BASKILAR

ODTÜ'de 10-15 Mayıs tarihleri arasında yaşanan 7. Uluslararası bahar şenliğinin başlangıcı, gelişimi ve şenlik esnasında olan olayların anlatımından önce, şenlik öncesi platform toplantılarında tartışma konusu olan; şenlikte sivil faşistlere stand açtırıp açtırılmayacağı konusundaki tartışmalara ve çıkan sonuç doğrultusunda değerlendirmelere değinmek gerek. Toplantılarda savunduğumuz ve sebeplerini ortaya koyduğumuz sivil faşistlere masa açtırmama düşüncesi bazı gruplar tarafından reddedildi. Biz ve bu fikri savunan bir kaç grup, neredeyse anlayışların platformu haline gelen ODTÜ Platformundan, diğer anlayışlarca dışlanılmaya çalışıldık. Geçen yıl ki bahar şenliğinde birlikte tavır koyduğumuz bir çok anlayış, bu yıl karşımızda yer aldı.

Bazı anlayışlar bunun taktiksel olduğunu, faşistlere masa açtırmamanın çatışmaya yol açacağını, güçler dengesini bozacağını ve bununda, biz solcu, devrimci öğrencilerin, kitlenin gözünde meşruluğunu zedeleyici bir etki yaratacağını savundular. Tahminimizce bunu söyleyenler ya ODTÜ'de dar gruplarla başlayan eylemlerin gerek sivil faşistler gerekse jandarma ile çatışma durumunda nasıl 10 hatta 20 katına sıçrayan kitleye ulaştığı ya da ODTÜ'nün genel kitlesinin bu insanlara duyduğu bilinçli veya bilinçsiz karşı tepkiyi göremiyorlar. Bunun yanında gözden kaçırdıkları en önemli noktada sivil faşistlerin ODTÜ'de güç-

lenmeye başladığı bir dönemde onlara ideolojik propaganda yapma tavizinin verilmesi, demokratik olmayan faşistlere demokratik ortamdan yararlanma hakkının verilmesidir. Sivil faşistlerin güçlü olduğu ortamlar da ilerici insanlara bile tahammül edemedikleri ve her fırsatta ezmeye çalıştıkları da düşünülürse gelecek bahar şenliğinde, bizim toplantılar da masa açtırıp açtırmama ile ilgili tartışmaları artık yapamayacağımız ve sivil faşistlerin tartışmasız güçlerini gösterecekleri kesinlik kazanıyor ve bunun arkasının da geleceğini, bahar şenliğiyle sınırlı kalmayacağını gösterir. Bazı anlayışlar da karşı çıkışlarının sebebinin "güç dengesine" bağlıyorlardı. Öyle ki, sivil faşistlere yapılacak her hangi bir hareketin başarısızlıkla sonuçlanacağını ve bizim için yenilgi olacağını savunarak karşı çıkıyorlardı. Bu grupların tam anlamıyla ODTÜ'deki öğrenci kitlesini tahlil edemedikleri açıktır. En çarpıcısı ise "güç dengelerinden" bahsedenerin, geçen yıl faşistlere karşı son barikata kadar savaşıacaklarını iddia eden gruplar olmasıdır.

Tartışmaların sonunda çıkan karar ile şenliğin ilk gününden itibaren faşistlerle birlikte masalar açıldı ve şenliğin sonuna kadar devam etti. Asıl burada vurgulanması gereken, bu tavrın sonucudur. Geçmişinde devrimci karaktere sahip ve üniversiteler içinde solun kalesi olan ODTÜ de düşmanın bayrak açmasına izin verilmiştir.

Bu şenlikte de her geçen yıl ar-

tan nitelik yozlaşması ve düzenin temelde yaratmak istediği gençlik tipini yaratması yolunda bu yıl da Uluslararası Gençlik Topluluğu (UGT) ve rektörlük tarafından önemli adımlar atılmıştır. En çarpıcı örneklerinden biri, bilim üretilen en gelişmiş bu okulda üretilen fikirlerin, bilimsel buluşların değil çocuk oyuncağı su tabancalarının birbirleriyle çarpışmaları idi. Kültürel bir şenlik olmaktan çıkıp pazar yerine dönen bu şenlikte, devrimci ve demokrat öğrenciler kendileri fiili olarak aldıkları bölgede açılan kitap masalı, çeşitli kültürel etkinliklerle bir nevi alternatif şenlik alanı yarattılar.

ODTÜ'de genel anlamıyla iyi başlayan bir şenlik sonunda yaşanan olaylar devrimcilerin bir nevi mevzi kaybetmesi diyebileceğimiz bir yenilgi ile sonuçlandı. Şenlik öncesi alınan bir kararla şenliğin son günü olan 14 Mayıs tarihinde diğer üniversitelerinde katılımıyla, üniversite öğrencileri üzerindeki anti-demokratik uygulamaların, haksız atılmaların, keyfi göz altıların ve soruşturmaların protesto edildiği bir miting, sonunda ise yürüyüş ile 5 Mart olaylarından dolayı bazı arkadaşlara açılan disiplin soruşturmalarını protesto eden imzaların rektörlüğe verilmesi kararlaştırılmıştı. Fakat rektörün 1 gün önceden dağıttığı bir bildiriyle masaları kapattırması ve okula diğer üniversitelerden öğrencilerin girişlerini -sağ sol çatışması olacak diye yasaklaması planlanan eylemin gidişatını değiştirdi. Ayın 14'ü

cuma sabahı, masaları açan arkadaşlar, tekrar masaları açmak için geldiklerinde masa ve panoların yok olduğunu gördüler. Bu orada okula giremeyen Gazî, Ankara, Hacettepe Üniversitesi öğrencileri kapıda yığılmaya başlamışlardı. Aynı zamanda sabah okula girerken kapıdan gözaltına alınan 20 arkadaşımız vardı. Daha sonra çıkan bir kararla kapıya yürüyüş başladı. Kapıya vardığımızda diğer üniversiteden arkadaşlarda bekliyordu. 400 m. ilerleyen kortej jandarma tarafından kuşatıldı. Bunun üzerine oturma eylemine başladık. Daha sonra aramızdan iki arkadaş rektöre giderek taleplerimizi bildirdi. Taleplerimiz sabah alınan arkadaşlarımızın geri bırakılması ve yürüyüşün planlanan şekilde devam etmesi, etkinliklerin yapılması idi. Taleplimizden ilki kabul edildi. Fakat diğer taleplerimize karşılık dağılmamız istendi. Bunun üzerine eylem komitesinin inisiyatifi dışında bir kaç kişinin aldığı kararla dağılmanın olacağı söylendi. Jandarma çemberi açtı ve öğrenciler ka-

piya yürümeye başladı.

Kampüsün girişinde yeniden forum çemberi oluşturan öğrencilerin üzerine panzerle gelinerek grup dışarı çıkarıldı ve Eskişehir yolu üzerindeki trafiğin aksamasına sebep olan grup polis tarafından özel araçlara ve otobüslere bindirilerek dağıtıldı.

Bu eylem sonuç itibariyle ele alındığında bizler için büyük bir geri adımdır. Bunun sebebi eylemin daha önce planlandığı gibi olmaması; daha sonra gelişen koşullar sebebiyle eylemin şekli de değişmesine rağmen, bu yeni biçime uygun politikalar üretilmemesidir. Sonuçta inisiyatif tümüyle düşmana bırakılmıştır.

Bu eylemde de DY reformizmi kendini göstermiş ve eylem kırılcılığa kadar varan bir tavır sergilemiştir. Devrimciler jandarma tarafından kuşatılmışken, geride toplanıp olayı protesto eden 300'den fazla duyarlı insanı, direnenlerle bu grup arasında barikat kuran jandarmadan farklı olmayan bir tutumla bölerek, kitleden ayırıp, rek-

törlüğe götürmüşler ve bu insanları yalnızca slogan atma çizgisine çekmişlerdir.

Önemli bir nokta, 14 Mayıs günü ODTÜ'ye polisin girmesidir. Polis; çevik kuvveti, panzeri ve işbirlikçileriyle ODTÜ'de boy göstermiş, tümüyle kanunlara aykırı bir şekilde bulunduğu kampüs içinde, aldığı tavırlarla da provokasyon ortamı yaratmaya çalışmıştır. Yasalara uymadığımız ve toplum düzenini bozduğumuz demagojisini her fırsatta biz devrimcilerin anti-propagandasını yapmak için değerlendiren rektörlük de, yine çok açık bir biçimde hangi tarafta olduğunu sergilemiştir. Kendi koyduğu kurallara bile uymayan burjuvazi artık demagojileriyle bile faşist yüzünü gizleyememektedir.

Bu eylemin kazandırdıkları, yukarıda da sözü edildiği gibi, kitlenin faşizme karşı mücadelemizin meşruluğunu ve yönetim-polis-jandarma işbirliğini açıkça görmesini sağlamış olmasıdır.

Son olarak değinilmesi gereken ise bu eylemde ortaya çıkan, ve gelecekte sivil faşistlere karşı vereceğimiz savaşında birleşik öz-örgütlülüğümüz olabilecek nitelikte bir yapının temelleri atılmıştır. Diğer üniversite öğrenci derneklerinin de ODTÜ'lü devrimcilere destek vererek oluşturdukları Ankara Öğrenci Birliği üzerinde gerekli çalışma yapıp, geliştirildiğinde bizler için uygun bir mücadele platformu olacaktır.

Ankara Öğrenci Birliği Girişimini Selamlıyoruz!

Yaşasın Devrimci Öğrencilerin Mücadele Birliği!

ODTÜ-DÖB

BORNOVA ÖĞRENCİ YURDUNDA BOYKOT VE AÇLIK GREVİ

TC, Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinde olduğu gibi Kredi ve Yurtlar Kurumuna ait Bornova Öğrenci Yurdunda da faşist kimliğini kanıtıyor. B.Y.Ö da kalan öğrenciler yurt sorunlarıyla ilgili hak alma mücadelesini sürdürmek için Bornova Öğrenci Yurdu Platformunu (B.Y.Ö.P) kurmuşlardır. B.Y.Ö.P'nin çalışmaları sonunda yurt sorunlarının çözümü için yapılan mücadele örgütlü bir şekilde hızlanmıştır.

Nedir Bornova Y. öğrencilerinin sorunları? Yemek fiyatlarının pahalılığı, yemeklerin temiz olmaması, temiz bir ortamda hazırlanmaması ve yurt personelinin tutumu. Bunun yanında tuvalet ve banyolar pislik yuvası, daracık odalarda 6-8 öğrencinin kalması, çalışma ve dinlenme olanaklarının olmaması, yurttan tüm personel ve idare tarafından yapılan cinsiyet ayrımı, giriş saatlerinde kız öğrencilerin düdükle içerilmesinin ve bunun gibi insanlık dışı uygulamalar.

B.Y.Ö.P. bu sorunların çözümü için devrimci-demokrat ve devrimci-komünist öğrencilerin öncü-

lüğünde aktif eylemlilikler organize etti ve amaca yönelik olarak genel boykot kararı alındı. Bu süreçten sonra B.Ö.Y.P. imzalı bildirimler dağıtılarak 6 Mayıs akşamı yapılacak şenlik ve 7 mayıstan itibaren gerçekleştirilecek genel boykot ve sürekli eylemlilikler tüm öğrencilere duyuruldu.

6 Mayıs akşamı polis-idare işbirliği ile şenlik ve şenlik hazırlıkları engellenmeye çalışıldı. O akşam sıkı kimlik kontrolüyle beraber temin edilen ses cihazlarına el koymak istediler. Ancak orada hazır bulunan 300 kadar öğrenci buna izin vermedi. Şenlik sırasında giriş saatinde bloklara girmeme kararı alındı. Şenlikte yapılan genel boykot çağrısından sonra 800 kadar öğrenci yürüyüşe geçti. Kitle sloganlar ve boykot çağrılarıyla 1500'e kadar ulaştı. Saat 22.00'yi geçtiği için kız öğrencilerin kitleye katılımı görevliler tarafından engellendi. Bunun üzerine kitle, kapıları zorla açtı ve imza föyleri yakıldı.

Bu arada yurt idaresini eline alan polis güruhu tarafından yürüyüşe katılan devrimci-komünist ve devrimci-demokrat öğrenciler tes-

pit edildi. Gece geç saatlerde bu öğrencilerin evlerine edilen telefonlarla ve yıldırım telgraflarla veliler yalan haber ve iftiralarla sıkıştırıldı. 2 öğrencinin babası şeker komasına girdi. 1 öğrencinin velisinin tansiyonu endişe verici boyutlara ulaştı. 1 öğrencinin babası apar topar İzmir'e çağrıldı, yolda gelirken trafik kazası geçirdi. Sonuçta öğrencilerin velileri maddi ve manevi zarara sokuldu.

Tabi bu arada polis ve idare işbirliğinin parmak ısırtacak yetenekleri boş durmadı. 60 öğrenciye soruşturma açıldı, bunların büyük bir çoğunluğu yurttan atıldı. Polis bir öğrenciyi gözaltına alarak bir süre içerde tuttu ve işkence yaptı.

11 Mayıs salı günü bu baskıları protesto için basın açıklaması yapıldı. Bu sıralarda idarenin koridorlarında bir kargaşa yaşanıyor. İdare ve görevliler birbirlerine yönelik suçlamalar, karalamalarla koşturup duruyorlardı. Bu basit ve temel istekler idarenin ve polisin faşist yüzünü göstermeye yetti de arttı bile.

Boykotu bahane eden idare 30 arkadaşımızı yurttan uzaklaştırdı. Baskıların daha da artırılması üzerine; koşullar iyileştirilinceye kadar 14 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladık (dergimiz yayına hazırlanırken açlık grevi devam ediyordu.) Ege Üniversitesinde görülen öğrenci hareketliliğinin tikanıklığını aşan genel boykotla başlayıp açlık grevleriyle devam eden eylemlilikler 1980 sonrası Bornova Öğrenci Yurdu'nda büyük bir atılımı gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen bu kitlesel eylemlilikler öğrenci gençliğin büyük bir silkinışıdır.

**BASKILAR BİZLERİ
YILDIRAMAZ!
YAŞASIN GENEL
BOYKOTUMUZ!
YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!**

EGE DÖB

ANADOLU DERSANESİ ÖĞRENCİLERİ DİRENDİ HAKLARINI ALDI

ÖSS sınavından sonra dershanemiz bizlere test vermemeye, deneme sınavlarımızı yapmamaya başladı. Sene başından beri de istemediğimiz dersleri programımıza koyuyor karşı çıkmalarımızı dinlemiyordu. Bunun yanında derslane sahibi Uğur Köse dershanemizi FEM'e devretti. FEM'in gelip yerleşme tarihi olarak da 1 Haziran gösterildi. Oysa o güne kadar bize sene başında vaat edilen 560 ders saati dolmuyordu. 1 Haziranda sadece 512 derssaati almış 48 saati onlara bırakmış olacaktık. Bu da derslane genelinde yaklaşık 300.000.000 TL ediyor. Hem zaten FEM yöneticilerinin de 1 Haziranı beklemek gibi bir derteriyoktu. Geldiler, yönetime yerleştiler afişlerini, tabelalarını astılar. Ve artık KAD yoktu, yerinde FEM vardı. Dershaneye ettiğimiz telefonlar bile "Alo FEM Dershanesi" diye açılıyordu. Bizler bütün bu sorunlar yetmiyormuş gibi, o gerici faşist FEM kadrosunun iğrenç bakışları altında ezilmeye maruz kalmıştık. İşte bu koşullar altında daha fazla susamadık, susmadık ve kazandık.

Perşembesabahı derslane kantininde başlayan eylememizde önce iki arkadaşımız kitleye eylemin gerekliliği konusunda ajite bir konuşma yaptılar. Bunun üzerine derslane müdürü ve emniyet amiri içeri geldiler. Bizlere çok masum önerilerde bulundular. Dediklerine göre bizler henüz çok gençmişiz, daha hiç

bir şey görmemişiz, nasıl mücadele edeceğimizi bilmiyormuşuz, o yüzden de tek tek mücadele etmemiz gerekiyormuş, topluca eylem yapmak suçmuş, kendimizi ateşe atmamalıymışız!... Ama yanılıyorlardı, bizler genç olabiliriz, bu bizim hiç bir şey görmediğimiz, bilmediğimiz anlamına gelmez. Çok şey görüyoruz! Her gün, Kürdistan'da ki binlerce katliamı, burada yakın çevremizdeki sorgusuz infazları, gerekçesiz tutuklamaları, daha bir çok şeyi görüyoruz. Mahkemeler tek tek uğraşp şikâyet dilekçesi elinde bekleyenlerle dolu. Peki sonuç alacaklar mı? Hayır. Mahkemeler de bu düzene dahil olduğuna ve bu düzende de hiç bir şeye çözüm bulunamayacağına göre mahkemede de çözüm bulunamaz. İşte biz bunu da bildiğimiz için "haklarımızı almanın tek yolu birlikte mücadeledir" dedik ve emniyet amiri ile derslane müdürünü kantinde bırakarak dışarı çıkıp oturduk. Yüzlerindeki çaresizliği ve korkuyu görmeliydiniz. Gençliği susturamıyorlardı. Bin bir güçlkle ödediğimiz derslane ücretini Uğur Köse'nin cebine bırakmayacaktık... Oturma eylemi sırasında da gene bunu dile getirdik. Daha sonra hep beraber Kadıköy Kaymakamlığına yürüdük. İçimizden seçtiğimiz 4 arkadaşımız temsilci olarak Kaymakamın ve Milli Eğitim Müdürünün yanı-

na yolladık. Ne büyük sevgidir ki derslane müdürümüz bizi orada da yalnız bırakmadı, hatta kapıda karşıladı. Bizler oradan bir sonuç çıkmayacağını zaten biliyorduk, ama içimizde hâlâ bu düzenin kurumlarının tarafsız olduğunu düşünüp ondan medet umanlar vardı. Derslane müdürümüzün o sevgi gösterisi(!) onların bu umudunu da kırdı. Artık onlar da anladı ki tarafsızlık söz konusu değil. Kimin parası varsa hak-hukuk onun yanında. Dediğimiz gibi 1,5-2 saat süren derin tartışmalardan bir sonuç alınamadı. Derslane önüne yeniden geldiğimizde insanların morali biraz bozulmuştu. "Hiç bir işe yaramadı" fikri ortada dolaşmaya başlamıştı.

O sırada FEM yöneticilerinin dershaneyi terk ettiklerini öğrendik, FEM'in büyük afişini indirdik. Böylece moralimiz tekrar düzeldi. Sonra Milli Eğitim Müdürü geldi, 4 arkadaşımızı da alıp Uğur Beyin(!) odasına çıktılar. Görüşme sırasında isteklerimizde direttik ve taviz vermedik. Görüşme sona erdiğinde bütün taleplerimizi kabul ettirmiştik. Bu sırada burjuva basınından gazeteciler gelmişti. Uğur bey konuşma taleplerini önce reddetti, sonra temsilci öğrencilerin girmemesi şartı ile onları odasına aldı. Orada da onlara "aslında bunlara vaat ettiğimiz bütün şeyleri gerçekleştirdik, ben zarar bile ettim. Bunlar terörist, laf olsun diye yaygara ediyorlar" demiş. Ne dersiniz, düşünmek, haksızlığa karşı susmamak, hakkını istemek teröristlik mi?... Elbette ki HAYIR.

Evet bizler derslane özelindeki taleplerimizi elde ettik, haksızlık karşısında susmadık. Ama biliyoruz ki Türkiye genelinde bir çok haksızlık var ve bu haksızlık karşısında da susmayacağız.

**YAŞASIN
AKADEMİK-DEMOKRATİK
LİSE MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

KAD-DÖB

MİMAR SİNAN'DA BASKI VE KATLIAMLARA KARŞI BOYKOT VE ŞENLİK YAPILDI

Ülkemiz emekçileri 12 Eylülün ağır yenilgisini ve yılgınlığını yeni yeni üzerlerinden atıyorlar.

Ülkemizde artarak devam eden Devrimci durum kitle eylemlerinde de büyük oranda artışlara sebep oluyor.

Son zamanlarda hemen hemen her gün bilinçli veya bilinçsiz olarak gelişen işçi ve memur eylemleri, halkın kendiliğinden patlak veren öfkesi, öğrencilerin eylemleri, gece kondu mahallesinde oturan insanların evlerini yıktırmak için kıyasıya devletin kolluk güçleriyle çatışması halkın hoşnutsuzluğunun göstergesidir.

Emekçilerin mücadelesinin gelişmesiyle birlikte faşist devlet mücadelesi halindeki tüm emekçilere karşı top yekûn savaş ilan etti. Artık burjuvazi ile emekçiler arasında şu anda belki ateşli olmayan bir iç savaş ortamı doğuyordu.

Yapılan her işçi mitingine polis saldırması, emekçilerin oturduğu gece kondu mahallelerinin devlet tarafından yıkılmak istenmesi, hakkını aramak isteyen işçilerin işten atılmaları ve onların hakkını alabilmek için başlattıkları eylemler ve onlara engel olmak isteyen devletin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmalar. Emekçilerin Ankara'ya yürüyüşleri, ölüm orucuna dönüşen eylemleri, cezaevlerinde siyasi tutsaklara yapılan insanlık dışı muameleler onların direnişleri, öğrenci gençliğin her gün aralarından birilerini şehit vermesi, okulları kışla haline getirilmiş öğrencilere yapılan baskı, işkence ve gözaltında kaybetmeler öğrenci gençliğin ise buna tepkisel olarak geliştirdiği eylemler mücadeleyi

her gün biraz daha kızıştırıyor ve devrimci durumu gittikçe olgunlaştırıyor. Mücadelenin gittikçe kızışmasıyla birlikte devlet, konumları gereği, yani genç olmalarından dolayı en aktif ve canlı olan gençliğe karşıda top yekûn savaş ilan etmişti. Fakat mücadelenin asıl odağını ise öğrenci gençlik oluşturuyordu. Faşist devlet üniversiteleri ve liseleri birer kışla haline getirmek ve öğrencilerin tüm sosyal ve kültürel faaliyetlerini engellemek amacıyla "MGK" işbirlikçi rektörlere ve müdürlere birer yazı göndererek düşünen, yaratan ve bilimsel öğrencilerden ziyade tamamen yozlaşmış ve her durumda kaderine razı olan uysal köleler yaratmak için rektörlerden ellerinden gelen her şeyi yapmaları ve sonuna kadar destekleyeceklerini belirtmişlerdi.

Bunun için her okulun bünyesinde birer özel güvenlik birimi oluşturuldu. Okullar artık birer bilimsel eğitim kurumu değil, kışla haline getirilmişti. Her okulun ken-

di bünyesinde karakollar kuruldu. Ki bununla yapmak istedikleri devrimci demokrat öğrencileri susturmak, göz dağı vermek ve pasifize etmek amacını taşıyorlardı. Fakat bu da yeterli olmadı. Devrimci öğrenciler en iyi tepkiyi ODTÜ'de gösterdiler ve öğrenci gençliğin faşist idare ve polise teslim olmayacağını bir kez daha kanıtladılar.

Devlet bununla da devrimcileri susturamayacağını anlayınca, artık tek tek devrimcileri imha etmeyi düşünüyordu. Bunun içinde devrimci öğrencileri gözaltında kaybederek anları yıldırılmayı ve susturmayı deneme yoluna gitti ve amaçlarını gerçekleştirmek için onlarca öğrenciyi gözaltında kaybettiler. Fakat bu da amaçlarına ulaşmak için yeterli olmayınca, tek tek öğrenci evlerini basarak yerinde katletme politikası izlemeye başladı. Fakat tüm bunlar yine de devrimcileri asla yıldırmadı.

Bundan bir kaç hafta evvel iki devrimci öğrenci Uğur ve Şengül devletin cinayet şebekeleri tarafın

dan evlerinde katledildi. Devrimciler yine susmadı, bütün öğrenciler arkadaşlarını sahiplendiler. Hemen hemen her okulda forumlar düzenlenerek, yürüyüşler yapılarak, cinayet ordularının yüzüne kan dolu şişe fırlatılarak tepkilerini dile getirdiler.

Bu tepkilerden biri de M.S.Ü.'nden geldi Mimar Sinan Üniversitesinde katliamı ve tüm faşist uygulamaları kınamak amacıyla bir günlük ders boykotu ve arkasından şenlikle olay protesto edildi. Boykot faşist eğitim sistemini ve katliamları kınamak için, şenlik ise Şengül'ün son isteği idi. Şengül biz ölüverimizi ağıtlarla de-

ğil halaylar ve şenliklerle uğurlarız dediği için yapıldı. Boykot öncesinde tek tek sınıflar dolaşarak sınıf konuşmaları yapıldı. Tüm okul afişlerle ve pankartlarla donatıldı. Boykotun organize edilmesinde öğrenci derneği ve DÖB'lü öğrencilerin çok büyük çabaları vardı.

Boykota katılım yaklaşık olarak %50 civarında idi, kantinde düzenlenen forumda ise önce alkışlarla forum başlatıldı daha sonra bir arkadaş giriş konuşması yaptı. Tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Sonra öğrenci derneği adına bir arkadaş derneğin katliamı kınamak için çıkardığı bülteni okudu, arada

şiiirlerin okunmasıyla sloganlarla forum bitirildi. Forumda katılım yaklaşık 100-150 civarı, şenlikteki katılım ise 250-300 civarında idi.

Şenlik Grup Özgürlük Türküsü'nün halayları ile başladı. Şenliğin en güzel yanı insanların son derece coşkulu oluşu ve apolitik insanların katılması idi. Bu forum ve şenlik bir kez daha bize gösterdi ki:

**Baskılar Bizleri Yıldıramaz
Yaşasın Özerk-Demokratik
Üniversite Mücadelemiz
Yaşasın Kürt-Türk Halkları-
nın Mücadele Birliği**

M.S.Ü. DÖB

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİNDE 6 MAYIS

6 Mayıs 1972'de faşizmin idam sehparlarında yitirdiğimiz, üç önder devrimci Deniz Gezmiş, Yusuf-Aslan ve Hüseyin İnan ölümlerinin 21. yıl dönümlerinde üniversitemizde yapılan bir forumla anıldı.

Daha önce aldığımız bir kararla yapılacak DÖB forumunun, öğrenci derneğinin forumuyla çakışması üzerine, MSÜ-FEFÖD'ün forumuna geniş bir katılım yaparak iki forumu birleştirdik.

Forum günü üniversite kantinine "Yolumuz 6 Mayıs Savaşçılarının Yoludur" vazılı ve DÖB imza-

lı bir pankart asıldı. Bununla beraber kantinin bir çok yerine 6 Mayısla ilgili DÖB afişlemeleri yapıldı.

Forum 100 kadar öğrencinin aktif katılımıyla kantinde başlatıldı. 6 Mayıs savaşçılarının anısına yapılan saygı duruşunu, konuşmalar ve şiirler izledi. Forum sırasında bir yoldaşımız yaptığı konuşmasında; "bugüne kadar Türkiye ve K. Kürdistan devrim hareketinde bir çok savaşçının, arkalarında büyük kazanımlar ve değerler bırakarak öldüklerini, fakat Denizlerin devletten bağımsız illegal örgütlenmeleri ve silahlı mücadeleyle bir dönüm nokta-

sı olduklarını, TKP ve TİP geleneğini kırarak devrimci hareketi hızlı bir ilerleme sürecine soktuklarını ve bugün Denizleri savunmanın, onlar hakkında süslü laflar etmekle değil, yarattıkları illegal örgütlenme ve silahlı mücadeleye daha bir sıkı sarılmakla mümkün olacağını ve bugün komünist önderliğin verdiği mücadele ile Denizlerin gerçek takipçisi olduğunu" anlattı. Forum "Yolumuz Denizlerin Yoludur", "İdamlar bizleri Yıldıramaz" vb. sloganlar atılarak bitirildi.

**İDAMLAR
BİZİ YILDIRAMAZ!**

MSÜ-DÖB

LİSELERDE FAŞİST İDARENİN SON ÖĞRENCİ KIYIMI

Günümüz Türkiye'sine baktığımızda, her devlet kurumunda faşist bir yönetim görüyoruz. Öyle ki bu faşist yönetimler, sistemin çıkarları doğrultusunda, istediklerini yapmakta serbesttirler. Yani bir kişi kendi çıkarlarına ters düştüğü zaman, onu hemen okuldan, işyerinden veya başka yerlerden atmakta tereddüt etmezler. Hele bu kişiler devrimci ise hiç vakit kaybetmezler. Bunu hemen her gün yaşamaktayız.

Okullarda da akademik-demokratik mücadele yürüten gençler idare tarafından okullarından atılmaktalar. En son örneği ise Koca Sinan Lisesinden atılan altı öğrenci ile yaşadık. Bu öğrencilerin de suçları akademik-demokratik bir mücadele vermeleri idi. Liselerinin kantininde ÖSS'yi protesto etmek için bir forum düzenlemişlerdi. Gerici-faşist eğitime karşı çıkmışlar ve herkese okuma hakkı istemişlerdi.

Bu altı arkadaş okullarından atılmaları üzerine, Bakırköy SBP'de açlık grevine başladılar. Açlık grevlerinin amacı yalnızca okullarına dönmek değil, devrimci-demokrat kişileri okullarda birlikler kurmaya teşvik etmektir. Çünkü, eğer mücadele edil-

mezse ve birlik sağlanmazsa onların başına gelen, yarın hepimizin başına gelebilir.

Arkadaşların açlık grevini desteklemek ve onların yanında olduğumuzu göstermek için bizde; Esenler liselerinden Devrimci Öğrenci Birliği olarak yanlarına gittik. Diğer liselerden gelen yoldaşlarda oradaydı. Burada DÖB'lü bir arkadaşımız yaptığı bir konuşmayla; Türkiye'deki devlet baskısını anlatarak, eylemcilerin bu haklı mücadelelerini desteklediğimizi ve sonuna kadar onların yanında olacağımızı söyledi. Açlık grevinin altıncı günüydü. Eylemciler ve destekçiler olarak o gün türküler, marşlar söyledik, şiirler okuduk. Ve birde emekçi bir kadının evde ve işte nasıl ezildiğini anlatan bir oyun oynandı. Açlık grevini ziyarete bir grup işçide gelmişti ve burada işçi-öğrenci dayanışmasının güzel bir örneğini yaşadık. Daha sonra bir daha buluşmak üzere oradan ayrıldık.

Açlık grevinin sekizinci günü, bu kez daha büyük bir katılımla grevci öğrencileri ziyarete gittik. O gün bir de basın açıklaması yapılacaktı. Geniş bir katılım vardı, binaya ancak sığabilirdi. Bu arada mesajlar okun-

maya başlandı. Sırasıyla; "MSÜ DÖB", "Kadıköy Anadolu Dershanesi DÖB", "Amiral Vehbi Ziya Dümer Lisesi DÖB", "Sultanahmet Endüstri Meslek Lisesi DÖB", "Yeni Levent Lisesi DÖB", "İbrahim Turan Lisesi devrimci öğrencileri"nin mesajları okundu. Sonra basın bildirisini okundu, basın bildirisinde gerici-faşist eğitim ve idarelerin tutumu protesto edildi. Daha sonra şiirler okundu ve bir de tiyatro oyunu sergilendi.

Basın toplantısı sonrasında bir de mini tartışma yapıldı. Tartışmada yapılması gereken eylemlilikler ve öneriler gündemi oluşturuyordu. Daha sonra tartışmayla beraber ziyaret bitirildi.

Tartışmalar sonrasında çıkan kararlar doğrultusunda 21 Mayıs günü Çağaloğlu'nda Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eylem bir çok olumsuzluklarla doluydu. İlk olumsuzluk eylemin, başlama saatinden epey sonra başlaması oldu. Polis geniş güvenlik(!) önlemleri almıştı. Duvara bir pankart asılarak, çember oluşturuldu ve oturuldu. Polis dağılmasını yoksa kendilerinin dağıtacağını söyledi Bunun üzerine eylem komitesi, dağılıyoruz talimatını verdi. Bu yanlış ve kaçak tavırdan sonra eylemciler dağılırken polis saldırdı ve bir çok öğrenciyi gözaltına aldı. Polisin saldırılarına rağmen mücadelemiz hiç bir zaman gerilemeyecektir. Öğrenci gençliğin önünde yer aldıklarını sananların yanlış ve kaçak tavırları Devrimci Öğrenci Birliğinin mücadelesi ile kırılacaktır.

**YAŞASIN ÖĞRENCİ
GENÇLİĞİN MÜCADELE
BİRLİĞİ!
BASKILAR
BİZİ YILDIRAMAZ!**

Esenler Liseli DÖB

AMİRAL VEHBİ ZİYA DÜMER LİSESİNDE FAŞİST KADROLAŞMA

Her devrimci durumun genel özelliği, karşı devrimde beraberinde geliştirmesidir. Hemen hemen her ülkede devrim karşı devrimi güçlendirerek gelişmiş ve faşizme karşı amansız bir mücadele verilmiştir.

80 öncesi Türkiye'sinde de devrimci hareket, faşistlere ve faşizme karşı verilen şiddetli bir mücadeleyle gelişmiştir. Biliyoruz ki faşist devletin destekçisi ve tabanı olan faşistlere karşı güçlü bir savaş verilmeden, faşist devleti yıkmakta mümkün olmayacaktır.

80 sonrasında tekeli sermaye işi baştan sıkı tutmuş ve devletin tüm kurumlarını faşist kadrolarla donatarak faşistleştirmiştir. Eğitim kurumunda bu çabadan nasibini almış, 1402. madde ile bir çok devrimci-demokrat eğitim emekçisi görevden alınmış ve faşist kadrolar eğitim kurumuna yerleştirilmiştir. Verilen gerici ve Faşist eğitimle kendi cennetleri olan sömürü sistemlerinin destekçisi olan faşist potansiyeli oluşturmuşlardır.

Tekelci sermaye halka karşı verdiği mücadelede, devrimci muhalefetin yükseldiği her dönemde, devrimcilerin ve emekçi halkın karşısına faşistleri çıkartmıştır. Son yıllar-

da yükselmeye başlayan ve her geçen gün biraz daha artan devrimci muhalefet karşısında yine aynı yöntem başvuruyor. Kürt halkının yükselen ulusal-devrimci mücadelesi karşısında, yetiştirdiği faşist kadrosunu Kürt halkının karşısına diyor ve polislinin de desteğiyle Kürt halkına saldırıyor. Bunun yanında gerek üniversitelerde ve gerekse liselerde aynı hızla faşistleri örgütleyerek devrimcilerin karşısına çıkartıyor.

Liselerde oluşturulmaya çalışılan faşist kadrolaşmanın bir örneğini de biz kendi lisemizde yaşıyoruz. Uzun zamandır oluşturulmaya çalışılan faşist kadrolar özellikle bu senenin başında yerine oturtuldu. Sivil faşistlerin yer yer kendi düşüncelerini yayarak, yer yerde zora başvurarak tüm öğrencileri etkileri altına alma çabaları, özellikle devrimci öğrencilerin etkinliğiyle kırılmaya başlandı. Bunun üzerine polislin ve faşist idarenin desteğini de arkalarına alan sivil faşistler devrimcilere karşı şiddet uygulamaya başladılar. Bununla beraber lisemizde iki kez sıcak çatışma yaşandı. İlk çatışmada birlik içerisinde bulunan devrimcilere, demokrat öğrencilerinde destek vermesiyle faşistlere karşı bü-

yük bir üstünlük sağlandı ve faşistler bir süre geri adım atmak zorunda kaldılar. Fakat geçen sürede devrimci öğrencilerin bir takım olumsuzluklar karşısında dağılık bulunmasından faydalanan sivil faşistler, özellikle bir grup sokak serserisini öne sürerek ikinci bir çatışmayı yarattılar ve bu çatışmada devrimci öğrencilerin dağılık olması ve faşistlere karşı net bir tavır alamamasından dolayı, saldırıya gerekli cevap verilemedi ve çatışmada bir arkadaşımız kolundan bıçaklanarak yaralandı.

Faşistlere karşı yaşanan bu süreç devrimciler arasında yaşanan bir takım olumsuzlukların giderilmesi ve tekrar bir kenetlenmenin yaşanmasıyla sonuçlandı. Çatışmalar sonucunda yapılan tartışmalarda, faşist saldırılara karşı, kitlesel bir devrimci şiddet uygulanması gerektiği sonucuna varıldı.

Amiral Vehbi Ziya Dümer Lisesinde ne faşist idare baskıları ne de sivil faşist saldırılar sökmeyecektir. Her faşist saldırı gereken karşılığı bulacak ve başları ezilecektir.

Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!

Liseli DÖB

Amiral Vehbi Ziya Dümer'de 1 Mayıs Kutlandı!

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs lisemizde de 30 Nisan günü yapılan coşkulu bir eylemle kutlandı.

Aynı gün okulumuzda aldığımız bir kararla 1 Mayıs için yapılacak eylemin çalışmaları başladı ve özellikle DÖB'den ve Yurtsever Gençlik'ten öğrencilerin yoğun çabalarıyla eylem örgütlendi. Okul çıkışında, devrimci ve demokrat öğrencilerden sağlanan katılımı okul bahçesinde toplanılarak okulun arka tarafındaki parka gidildi. Burada bir arkadaşın 1 Mayısın tarihçesi ve önemi üzerine bir konuşmasından sonra devrim mücadelesinde katledilen tüm dünya devrim savaşçıları anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra atılan "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs'ta Taksim'e" sloganlarıyla eylem bitirildi. Eylem sonrasında polislin bir kaç arkadaşımızı çevirmesine rağmen gözaltı olayı yaşanmadı.

Kürt ve Türk öğrencilerin yaklaşık aynı oranda ve iç içe yaşadığı lisemizde ortak bir biçimde örgütlenen ve hayata geçen bu 1 Mayıs eylemi, aynı zamanda Kürt ve Türk gençliğinin ortak mücadelesinde bir örneği oldu.

YAŞASIN SOSYALİZMİ YAŞASIN 1 MAYIS!

Liseli DÖB

1 MAYISTA KOMÜNİSTLER 1 MAYIS ALANINDAYDI

1 Mayıs yüz yılı aşkın bir süredir proletaryanın mücadele günü olarak kutlanıyor. 93 1 Mayısına girerken de komünist proletarya "1 Mayısı 1 Mayıs Alanında kutlayacağız" diyordu. Bu doğrultuda da pullamalar yapıyor, bildiriler dağıtıyor, kitleyi 1 Mayıs Alanına (Taksim'e) çağırıyordu. Diğer taraftan da kendisine "devrimci" diyen anlayışlar "1 Mayısta kitlenin yanında olmak gerekir, kitle neredeyse biz oradayız" diyordu.

89 1 Mayısında 1 Mayıs alanlarında kutlayanları "kitle kuyrukçuluğu" ile suçlayan bu anlayışlara sormak gerekir: "Bugün Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısında değişen nedir ki; şimdi siz kitle kuyrukçuluğu yapıyorsunuz?" Onların bu Oportünistliklerini anlamak, ya da geçerli bir sebep göstermek mümkün değildir. Çünkü o günden bugüne değişen bir şey olmadığı gibi, 1 Mayıs'a yönelik burjuvazinin sahiplenme politikası daha da yaygınlaşmıştır. Burjuvazi 1 Mayısı alanlardan salonlara taşımak, kendi istediği gibi sessiz sedasız kutlanmasını sağlamak amacıyla. İşte bu durumda alanlara gitmek burjuvaziye istediğini vermektir. Öte yandan 89 1 Mayısında "Alanlara" diyen anlayışlarda da bir değişim olmadı. Yine alanlara diyorlar ve alanlardaydılar.

Türk-İş'in Şişli Abide-i Hürri-

yet meydanında ki mitingine katılan kitlelere sormak istiyorum: "Türk bayrakları altında, İstiklâl Marşı söyleyerek başlanan bir mitingde neler hissettiniz? Orada o kitleye kuyrukçuluk ederken yüzünüz kızarmadı mı?" Devrimcilik adı altında yaptığınız bu kitle kuyrukçuluğu ile kitlenin seviyesine iniyor ve önderlik vasfınızı kendi ellerinizle bir kenara bırakıyorsunuz. Oysa ki bir önderin kitleyi yönlendirmesi ona örnek olması gerekir. Eğer kitle yanlış yapıya devam ediyorsa kendisi doğru olanı yaparak kitleye önder olmak durumundadır. Ama Türk-İş'in ve DİSK'in mitingine katılan anlayışlar "kitleyi çekemiyorsam onun yaptığı yanlış yaparım" diyor ve bizce devrim yolunda geriye doğru adım atıyor. Çünkü yapılan bu kitle kuyrukçuluğu ile 1 Mayısı burjuvazinin istediği gibi sessiz sedasız kutladılar. Şişli Abide-i Hürriyet meydanındaki mitingin sonunda çıkan çatışma da burjuvazi tarafından "istenmeyen bir olay" olarak nitelendiriliyor. O da olmasa "tam istediğimiz gibi bir 1 Mayıstı" diyecekler.

Gelin bir de komünist proletaryanın 1 Mayısı nasıl geçirdiğine bakalım. "1 Mayısta 1 Mayıs Alanına" şiarını gerçekleştirdiler. Tünel'de toplanan bir grup yaklaşık 80-100 metre yürüdü. Elllerinde "Yaşasın 1 Mayıs, Ya-

şasın Sosyalizm! TKEP/L" yazılı bir pankart vardı. Attıkları "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın Partimiz Türkiye Komünist Emek Partisi Leninist" sloganları ile insanları uyandırdılar. İnsanlar gözlerinde şaşkın bakışlar ile "Vay be! Şunlara bak, her şeyi göze almışlar 1 Mayıs alanına gelmişler" diyorlar, gözlerinde gülücüklerle zaman zaman sloganlara eşlik ediyorlardı. Evet haklılar, her şeyi göze almış bu bir grup insan 1 Mayıs öncesi ortaya koydukları politikayı eyleme dönüştürerek tutarlılıklarını gösterdiler. Bu gruba bakarak, "İşte devrim için mücadele edenler ve her öncülüğü hak edenler" diyorum. Eylem sırasında havaya atılan el bildirilerinde de 1 Mayısın anlamını belirten sloganlar yazılıydı. Pankart eylem sonunda orada bulunan bir kamyonetin üzerine asıldı ve alkışlar ile eylem sona erdi. Eylemin sonuna yetişen polis hiç bir şey yapamadı. Başarıyla sona eren eylemde hiç bir gözaltı olayı olmadı. İşte komünist proletaryanın tutarlılığı ve mücadele anlayışı!...

Bundan sonraki 1 Mayısların daha kitlesel olarak kutlanması dileğiyle...

**YAŞASIN 1 MAYIS
YAŞASIN SOSYALİZM
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

1 MAYISTA ZONGULDAKTA SINIFIN TALEPLERİ YÜKSELTİLDİ

Zonguldak'ta bu yıl 1 Mayıs süreci aylar öncesinden başladı. Kamu emekçileri sendikalarının başlattığı girişim yine kamu sendikalarından ve işçi sendikalarından gerekli desteği bulamadı. Tüm sendikalar gözünü GMİS ağalarının sözlerine dikmişti. Tabii ki GMİS'te 1 Mayısın Zonguldak'ta kutlanamaması için çeşitli dalaverelere başvurdu. İşçileri İstanbul'a götüreceğini söylüyordu. Fakat herkes bir kaç yüz kişi dışında kimseyi İstanbul'a götüremeyeceğini biliyordu. GMİS bu kozu Zonguldak'ta 1 Mayısın görkemli bir şekilde kutlanmasını engellemek için kullanıyordu. GMİS'in bu iki yüzlü tavrı hemen diğer sendikaları da etkiledi. "Başaramayız" sözleriyle sendikalar platformu dağıldı.

Bu arada STP ve sınıf haini İşçi Partisi ile bazı sosyalist grupların başlattığı girişim kamu sendikalarına ve işçi sendikalarına bir çağrı yaptı. Önceki 1 Mayıs için gerekli ölçüde çaba göstermeyen bazı sendikalar, bu çağrıya tüm sendikaların katılımı için yoğun bir çaba içinde girdiler. Sendikalardaki gerçek devrimciler ise İşçi Partisi gibi "devlet güdümlü partilerle ortak tertip komitesi oluşturulamayacağını" belirttiler. İşçi Partisi'nin gerçek yüzünü teşhir ettiler. Fakat devrimcilerin bütün çabalarına karşın kamu ve işçi sendikalarının büyük bölümü mitinge katılacaklarını belirttiler. (GMİS hariç)

Artık Devrimciler için yapıla-

cak tek şey kalmıştı. Mitinge giden emekçi kitleler İşçi Partisi gibi hainlerin propagandasına bırakılmayacak, mitingte sınıfın gerçek sloganları atılacak ve hainler teşhir edilecektir. (Bu arada İşçi Partisi ile birlikte ortak platform oluşturan ve kendine sosyalist diyen çevrelerin bu sorumluluktan kurtulmayacağını, bunu sürekli yüzlerine vuracağını özellikle belirtmek istiyoruz.) Çünkü mitinge yalnızca devrimciler değil geniş emekçi kitleler katılacaktı.

Miting günü tespitlerimiz doğru çıktı. STP ve İşçi Partisi mitinge 5-10 kişilik gruplarla katılmışlardı. Sendikaları ve kitle örgütlerinin kitlesini kullanma tavrıları çok açık olarak ortaya çıkmıştı. Mitinge katılan 700-800 kişinin çok büyük bir bölümünü yalnızca Eğitim-Sen oluşturmuştu. Eğitim-Sen'i mitinge katılım için zorlayan bazı kamu sendikaları alana hemen hemen hiç kimseyi getirememişlerdi.

Miting başladığında tertip komitesi sloganlar konusunda yine sansürcü davranıyordu. 1 Mayısta inisiyatifi hainlerin de içinde bulunduğu tertip komitesine bırakmamak için Devrimci Emek okurları olarak günler öncesinden başlattığımız çabalar, miting alanındaki diğer devrimcilerin ve sosyalistlerin ortak talepleriyle birleşince inisiyatif devrimcilerin eline geçti.

Yürüyüş boyunca ve miting alanında Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, Yaşasın Sosyalizm,

Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak, Açık İnfazlara Hayır, Kozlu-Ümraniye Katliamdır, Kozlu'nun Sorumlusu Kapitalizm, Kozlunun Hesabı Sorulacak, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Memuruz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın İş Ekmek Özgürlük Mücadelemiz, Kahrolsun Emperyalizm ve Kahrolsun Faşizm sloganları sık sık atıldı.

1 Mayıs Belediye-İş ve kamu sendikaları adına yapılan konuşmalardan sonra halaylarla sürdürüldü, bu arada da sloganlar sürekli tekrarlandı. Kozlu katliamında şehit olan bir madencinin eşinin konuşmasından sonra yağmurun da şiddetiyle kitleler yavaş yavaş dağıldı. Alanda birkaç yüz kişi kaldı. İşçi Sağlığı Derneği ve STP'den sonra kürsüye işçi partisi geldiğinde devrimciler ve sosyalistler yuhalamalarla birlikte "Devlet Güdümlü Partilere Hayır" sloganını atarak alandan ayrıldılar. Yuhalama ve Teşhir karşısında şaşkınlaşan İşçi Partisi alanda yalnızca kendi taraftarlarınca baş başa bırakıldı.

1 Mayısta Zonguldak'ta yaşananlar, işçi ve kamu sendikalarına 1 Mayısın hainlerle değil, ancak devrimciler ve sınıfın öz gücüyle adına yaraşır şekilde kutlanabileceğini göstermiştir.

**YAŞASIN 1 MAYIS
YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ
Zonguldak'tan Devrimci
Emek Okurları**

BATAKLIK BEKÇİSİ TC ORDUSU

Devrim, insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek bir kavga'nın adıdır. Ulusal bağımsızlık bir ulusun başka bir ulus tarafından sömürülmesini reddeden onurlu bir ortak bilinçtir. Sosyalizm bu ulusallık ve sınıfsallığı iç içe taşıyan bir kuram, bir yaşam biçimi ve devlet yönetimidir

Kapitalist bir düzende bu ulusal bağımsızlık göstermeliktir. Çünkü günümüz dünyasında kapitalist bir ekonominin emperyalizmden bağımsızlığı söz konusu olmaz. Sınıfsallığa gelince, kapitalist bir düzende bunun anlamı sermaye sahiplerinin egemenliğidir. Bu düzende ordunun gerçek işlevi ulusal savunma değil, emperyalist bağımlılık ve sınıfsal egemenlik ilişkilerinin korunmasıdır. İçinde yer aldığım TC ordusunda gördüğüm bunu kanıtlıyor. Daha askeri lise düzeyindeki eğitim aşamasından itibaren kafalar bu amaca göre programlanmaktadır.

Onüç-ondört yaşındaki gençler imtihanla alınmakta, hoşnut kalmazlarsa ayrılmasınlar diye yüklüce bir senet imzalatılmaktadır. Daha bunun gibi pek çok imza, hatta herhangi bir dergiye, gazeteye yazı yazarız diye yazı örnekleri bile alınmaktadır. (Bu yazı örnekleri öğrencilik döneminden sonra da belirli aralıklarla yeniden istenir). Bu da gösteriyorki, faşist devlet kendi yetiştirdiği koruyucularına bile tam olarak güven duyuyor, korku içinde. Askeri okullarda öğrenciler tam faşist TC devletinin bekçilerine yakışır bir şekilde, şoven ve gerici bir kafa yapısıyla yetiştirilmekte. Atatürk ilkeleri ve Osmanlı devletinin yayılmacı siya-

seti, ırkçı ideoloji gençecik beyinlere şırınga edilen eğitimin en göze batan unsurlarıdır.

Öğrencilik bittikten sonra görev ve başlayınca çarpıklıklar daha da belirginleşiyor. Bu sefer sınıfsal ayrımlar başlıyor. Subay-Astsubay ayrımcılığı bunun en belirgin göstergesi. Gençecik bir sürü insan kendini bu ayrımın içinde buluyor. Bu aslında başka faaliyetlerle uğraşmasınlar diye uygulanan bir taktik.

Ordu içerisinde şeriatçı kesim oldukça iyi örgütlenmiş durumda. Tabii bunların böyle örgütlenebilmesinin sırrı devletin üstü kapalı desteği. Bunlar hiçbir yerde kendilerini gizlemeye gerek duymuyorlar. Toplumu dinsel yönden etkileyip kendilerine kolaylıkla bağlayabiliyorlar. Kişileri tayin ve bulunduğu yerde rahat ettirme gibi bir sürü vaatle kendilerine rahatlıkla bağlayabiliyorlar. Deşifre olmuş bir kaç ilericiye manevi baskı yapıyorlar. Bunu sadece kişinin kendisine değil, ailesine de rahatlıkla yansıtabiliyorlar. Oruç tutmayan kişilere baskı yapıyor, ağır işlerde görevlendiriliyorlar. Cumaları namaza gitmeyenlere manevi baskı yapıyor, ibadet etmek isteyenlere her türlü kolaylık gösteriliyor. 1 Mayıs, Newroz gibi günlerde sol eğilimli olarak bilinen kişiler mesaiye çağırılıyor. PKK'ye düzenlenen baskınların televizyonda çıkan bölümleri videodan tekrar askerlere gösteriliyor. Bunlar da ordunun gerçek işlevinin ülkeyi dış tehdide karşı savunmak değil, rejimin iç düşmanlarına karşı savaşmak olduğunu gösteriyor. Zaten yıllardan beri silahlanmaya gerekçe yapılan "Sov-

yet tehdidi" neredeyse ortadan kalkmışken silahlanmanın bütün hızıyla devam etmesi buna en güzel örnektir. NATO içinde silah indirimine en çok karşı çıkan ordu TC ordusu olmuştur.

Bütün bunlar bir kaç örnek yalnızca.

Bunların hiçbirini beni ve benim gibi düşünenleri yıldırmadı, yıldırılmaz. Ordu içerisinde benim gibi düşünen daha birçok kişi var. Siz bizlerin varlığını biliniz. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, yol uzun ve güçlüklerle doludur. Zaman zaman dar patikalardan dolaşmak yada geri dönmek zorunda kalınır. Bazen çok hızlı gider, arkamızdan gelenlerden koparız; bazen de çok yavaş gider peşimizdekilerin nefeslerini ensemizde duyarız. Devrimciler olarak bizler, çabalarımızla yol açarak elverdiğince hızla ileriye doğru atılırız. Kitlelere kendimizden vereceğimiz örneklerle onları bilgilendirirsek daha hızlı ilerleyeceğimizi bilmeliyiz. Bende bu mektubu yazarken Devrimci Emek okurlarını içinde yer aldığım TC ordusunun çarpıklıkları hakkında bilgilendirmeye çalıştım.

**Devrimci Emek Okuru
Genç Bir Subay**

**DEVRİMCI
emek**
**OKU OKUT
ABONE OL
ABONE BUL**

KAMU BANKALARINDAKİ EMEKÇİLERİN ANKARA SEMPOZYUMU ÜZERİNE

Tarih 8/5/93 günlerden cumartesi Ankara'dayız. Ülkenin çeşitli yerlerinden gelmiş üç kamu bankası çalışanı; yaklaşık 500-600 insan, kendileri için yeni ve ilk adımı atmak üzere coşku dolu, sabırsızlık içinde. Saat ona doğru oturum başlıyor. Aramızda konuşup görüşüp sağlıklı bir sendikal yapı oluşturmak için ilk adımı atacağımız bu toplantı da (Bank-Sen'in ifadesiyle kurultay) Burjuva partilerin temsilcilerine ve sendika genel başkanlarına çok fazla söz verilmesi sonucu kaygılarımız doğru çıkıyor. Divan olarak üç bankaca oluşturulan kurul etkisiz bırakılıyor ve kitle saat 15'e kadar oyalanıyor.

Kendilerinden çok şey beklediğimiz ilerici basın da görevini tam yerine getirmiyor. Kurtlarla bir başımızayız...

Evet yeni başladık; ama çok çabuk öğrendik gerçek yüzlerini.

Başta "çağdaş" sendikacılığı savunanlar, bugün burda sınıf ve kitle sendikacılığını ağızlarından düşürmüyorlar. Ses ve görüntü başka, önümüze konanlarsa çok başka; uygulamalar çok ince bir kurnazlıkla, adım adım, basamak basamak bizi uzlaşmacı, sarı, devlet güdümlü bir sendikal oluşumun tuzağına düşürmek üzere! Kafa-kol ilişkileri içinde ilerici

güçler geri plana itilmek, yıpratılmak ve susturulmak isteniyor.

Onca emeklerle buraya gelen insanlar bu bilinçli oyalam taktiğini protesto için devamlı salonun dışına taşıyorlar. Ancak üç kamu bankasının temsilcileri çıkıp, konuşmaya başlayınca salon biraz hareketleniyor ve olması gereken coşku yakalanıyor. Bağırıyoruz mikrofonlara "sınıf sendikacılığı", "Sendika içi demokrasi", "bağımsız, ilkeli bir sendikacılık". Saat 10'dan 15'e kadar sustuk, çünkü toplantıyı onlar düzenlemişti; çünkü hep bir şeyleri onlar düzenledi, onlar hazırladı. Bizim hazırlıklı olmamızı istemediler. Sağlıklı yapılanmamızın önüne engel oldular; sıfır üyeli bir sendika ile bize sınıfsal destek verdiler(!), kendiyolsuzluklarını ve harcamalarını meşru göstermek için, bizim harcamalarımızı karşılamaya çalıştılar, kendimizle baş başa kalıp, sorunlarımızı çözecekken toplantılarımıza yönlendirici olarak katılmaya özen gösterdiler, başka çatı altında toplanmamız fikrine dahi tahammül edemediler. Diğer iş kollarındaki ilerici sendikalarla olan görüşmelerimizi kiskançlıkla engellemeye çalıştılar, onları eleştirdiğimizde kendi grubumuzdaki arkadaşlarımızla olan bağlarımızı yıkma-

ya çalıştılar: Ah bunların bu pis iğrenç yüzü, ah bunların bu kokuşmuş gerçek yüzü!

Konferans salonundan çıktık. Bank-Sen'de ortak grup toplantısı var, biz salondan çıkarken, birileri kavuştuklarını zannettikleri bir zaferi ayakta alkışlıyorlardı.

Oturum çetindi, bazıları için beklendiği kadar kolay değildi.

Hiç bir zorluğu göğüsleyemeyerek Bank-Sen'den yana tavır koyanların yanında sınıf sendikacılığını savunanların ağırlıkta oluşu umudumuzu pekiştirmiş, bizi daha da güçlendirmişti.

En zayıf görüldüğümüz anda bile, o nüve bu toplumun, bu halkların içinde var. O devrimci, korkusuz, pazarlıksız; o güzelim yiğitlik her birimizde var.

Hesaplarını boşa çıkaracağız...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE KAMU EMEKÇİLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN DEVRİM GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAK ALMA MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN ÖZGÜRLÜKÇÜ, BAĞIMSIZ SENDİKAL MÜCADELEMİZ!

BİR BANKA EMEKÇİSİ

ÜMRANIYE ÇÖPLÜĞÜ KAZA DEĞİL KAPİTALİZMİN BİR KATLIAMIDIR

Saat 10:30 civarı. Evde oturmuş bir taraftan kahvaltı ediyor. Bir taraftan da televizyon seyrediyordum. Televizyonda Ümraniye Hekimbaşı çöplüğünün çöktüğü bir çok insanın göçük altında kaldığını duyuyorum. İçimden bir şeyler kopuyor. İsyen etmek istiyorum... Çöplüğün bir gün, bir felakete yol açacağını herkes biliyordu ama kimse bir şey yapmıyordu.

Ertesi gün bir grup arkadaşla olayı yerinde görmek için yola çıkıyoruz. Çarpık yapılaşma kendini hemen gösteriyor. Ufacık ufacık bir çok ev iç içe girmiş. Aralarında daracık yollar. Çöplüğün yolunu bilmiyoruz. Bulmak için uğraşıyoruz ama nafiye. Sonunda yaşlı bir amcaya soruyoruz. Amca bize "yeni sulanmış yolu takip edersek çöplüğü bulacağımızı" söylüyor. Biz şaşkınlıkla amcanın yüzüne bakıyoruz. Amca açıklıyor: "Ben burada senelerdir oturuyorum, ama bir gün yollarımız sulanmadı. Bu gün inceleme için vali gelecekmiş yollar çok toz olmasın diye suladılar" diyor. Amcadan ayrılıp ıslak yolu takip ediyoruz. Karşıdan çöplüğün dumanları gözüküyor. Arabamız durduruluyor. İçeriye araba ile giremeyeceğimiz söyleniyor. Arabadan inerek yola devam ediyoruz. Ve nihayet çöplükteyiz.

Bir gün önce fındık bahçelerinin içinde ki evler bahçelerinde oynayan cıvı cıvı çocuklar yok şimdi. Bunların yerini çöp yığınları doldurmuş, hem de hepsini altına alarak.

Facia alanında kurtarma çalış-

maları devam ediyor. Göçük altında kalan evlerin yerleri tespit edilip, oradaki cesetler çıkarılmaya çalışılıyor.

Birden bire ortalığı çevik kuvvet sarıyor. Bizler ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. İnsanlar itelenerek kıyılara çektiriliyor. Yol boşaltılıyor. Daha sonra İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu ile Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve beraberinde bir grup geliyor. Çöplüğün içine inmeden tepeden bir kaç dakika inceleyip, kimse ile konuşmadan geriye gidiyorlar.

Biz insanlarla konuşmaya çalışıyoruz. Herkeste bir suskunluk var. Buralara niye ev yaptıklarını, bir gün başlarına böyle bir şeyin geleceğini bilip bilmediklerini soruyoruz. Orta yaşlı bir kadın: "Biliyorduk" diyor ve devam ediyor: "Köyde karnımızı doyuramıyorduk. İstanbul'un taşı toprağı altın dedik geldik. Gelmez olaydık. Başımızı sokacak bir yer bulamayınca çöpün içine ev yaptık oturuyoruz." Biz tekrar soruyoruz "peki çöpün kaldırılması için en yaptınız?," "Belediyeye müracaat ettik" diyor birisi. Bir diğeri "Belediye Başkanı çok uğraştı, Büyük Şehir Belediyesine defalarca bildirildi, ama ne çöp dökülmesini engelleyebildi. Ne de toplanan çöpü kaldırtı bil-di" diye girdi söze. "Peki sizce sorumlu kim?" diyoruz. Biri Belediye Başkanı, bir diğeri Büyük Şehir Belediye Başkanı" diyor. Az önce bizimle konuşan bey atılıyor. "Suçlu mu arıyorsunuz? Suçlu devletin kendisi, kapitalist sistemde çarklar böyle işliyor." diyor.

Bu sırada aşağıdan bir feryat yükseliyor. Dönüp bakıyoruz. Bir adam ve onu tutmaya çalışan onlarca adam. Sabahın erken saatlerinden beri ortada sessizce oturup duran adama ne olduğunu merak ediyoruz. O anda üzeri battaniye ile kapatılmış bir cesedin çıkarıldığını görüyoruz. Çıkarılan cesedin adamın karısına ait olduğunu öğreniyoruz. Daha "7 çocuğu" var içeride diyor birisi. Sadece onlar mı? Daha birçok insan var göçük altında diyor bir başkası. Dünden beri 18 cesedin çıkarıldığını ve daha bir çok cesedin çöp altında olduğunu öğreniyoruz.

O gün orada bizim yapacağımız çok fazla bir şey olmadığını görüyor ve geri dönüyor.

2 Gün sonra tekrar gidiyoruz çöp alanına. Gittiğimizde çöplerin eşilen yerlere doldurulduğunu görüyoruz. Arama çalışmalarından vaz geçildiğini öğreniyoruz.

Cesedi çıkarılamayan bir çocuğun evini buluyoruz, mahallenin üst tarafında. Anne perişan, bitkin bir halde. Biz kendisine baş sağlığı diliyor ve konuşmaya başlıyoruz. Çocuğun bahçede oynarken bir arkadaşının geldiğini ve birlikte gittiklerini söylüyor anne. Çocuğunu gündüz hiç ortalıkta görmediğini ama pek fazla merak etmediğini anlatıyor. "Akşam nasıl olsa eve gelir diye düşünüyordum. Gece olup ta Hasan eve gelmeyince merak etmeye başladım. Komşulara sorduğumda onunla beraber giden oğullarının da eve gelmediğini öğrendim. Bir başka komşunun çocuğu onların çöplükte oy-

nadıklarını söyleyince bayılmışım. Hiç çöplüğe gitmezdi herhalde ecel çekti götürdü, kaderi böyleymiş" diyor kederli anne. Biz ona bunun kader olmadığını, katliam olduğunu anlatıyoruz. "Bende biliyorum ama kendimi teselli ediyorum" diye devam ediyor anne ve ekliyor. "Bu güne kadar yüzlerce insan ihmal sonucu öldü. Kim ne yaptı ki benim Hasan'ıma da yap-sınlar. Bana oğlumun cesedini bulup versinler ben başka bir şey istemiyorum" diyor kadın. Biz tekrar baş sağlığı diliyor ve evden çıkıyoruz. Yolda yürürken 2 gün önce karısı göçük altından çıkarılan bey-le karşılaşırız. Dört çocuğunun daha göçük altından çıkarıldığını ama 3 çocuğunun çıkarılmadan evin yerinin kapatıldığını anlatıyor bize ve ekliyor; "Cesetlerini bulup versinler köyüme götüreceğim bir daha da buralara gelmeyeceğim" diyor.

Bu sırada 15-16 yaşlarında bir genç kızın önümüzde birden bire bayıldığını görüyoruz. Kızı ayıltmaya uğraşırken annesinin kızın birçok akrabasının göçük altında kaldığını öğreniyoruz. Bu arada bir başka genç Nevzat Ayaz Lisesi'n-

de okuduğunu, okullarının en çalışkan öğrencisi olan Ayça'nın da çöpün altında kaldığını anlatıyor. Devam ediyor. "Evvelki gün elimize birer torba çöp alarak Büyükşehir Belediyesinin önüne gittik diyor. Dün de arkadaşlarının çıkarılan cesedini toprağa verdiklerini anlatıyor ağlayarak.

Biz çocuğu göçük altından çıkarılmayan başka ailelerin olup olmadığını soruyoruz. Bizi bir eve götürüyorlar. Giriyoruz yatakta 50-55 yaşlarında bir amca yatıyor. Çocukları göçük altında kalmış, cesedi bulunamamış diyor bizi getiren kişi. Bu allee de baş sağlığı diliyoruz. Bu arada yatan amcanın da göçük altından çıkarıldığını öğreniyoruz. Amca bize kendisinin inşaat işçisi olduğunu, çöp alanında bir inşaatta çalıştığını anlatıyor. Çöpün nasıl geldiğini görmedim, anlayamadım diyor. Kendisinin iskelenin üstünde olduğunu, aşağıda olan arkadaşlarının öldüğünü anlatıyor. Kurtarıldıktan sonra kendisine ne yapıldığını soruyoruz. Polisler eşliğinde Haydarpaşa Numune Hastahanesine kaldırıldığını söylüyor ve hastahane de başından geçenleri şöyle anlatıyordu:

"Beni hastahaneye götürdüler bir kaç doktor muayene etti. Biri hastahane de yatmam gerektiğini, bir diğeri hiç bir şeyimin olmadığını ve evime geri götürülmemi istiyordu. Ben fenalaşınca bir beyin tomografisi çekilmesi gerektiğine karar verdiler. Beyin tomografisi çekilmesi için 1.300.000 lira gerekiyormuş. Benim paramın olmadığını öğrenince filimimi çekmeden eve gönderdiler. Şimdi her tarafım ağrıyor. Bacaklarım tutmuyor yere basamıyorum" diye ekliyor amca. Bu amcanın bakmakla görevli olduğu bir ailesi ve 5 çocuğunun olduğunu öğreniyoruz. Kendilerine yardım yapılıp yapılmadığını soruyoruz. Hiç kimseden ne maddi ne manevi bir yardım görmediklerini, evlerine gelen Çevre Bakanının ise onlara geçmiş olsun, başınız sağ olsun bile demeden o bölgeye neden ev yaptıklarını sorup kendilerini suçlu çıkarıp gittiklerini anlattılar. Ama amca da onlardan bir şey istemiyordu, çöpün altında kalmış çocuğunun cesedinden başka...

Ne yazık ki cesetler çıkarılmadı. Ölü sayısı 30-40 arasında açıklandı.

Ama biz biliyoruz ki çöp altında kalanlar burjuva basınının açıkladığı gibi 30-40'la sınırlı değildi. Burada geçimini çöplükten çıkardıkları cam şişelerle, metallere naylonlarla sağlayan. Evi barkı köprü altları olan, belki de TC vatandaşı olarak kayıtları bile olmayan yüzlerce insan vardı. Ama ne yazık ki burjuva basınında bunlar insan olarak kabul edilmemiş ölü sayısı hesaplanırken bu insanlar dikkate bile alınmamıştır.

Ümraniyeli Bir Devrimci Emek Okuru

MÜCADELE KENDİ GELENEĞİNİ YARATIYOR

Yaşamın her alanında günbegün sertleşen mücadele devrimciler açısından, her zamankinden daha çok gözü peklik, atılganlık ve cesaret gerektiren aşamasına ulaştı. Uzun süredir üzerinde durduğumuz ve çok önceden işaret ettiğimiz iç savaş artık kaşarlanmış reformistlerin bile yadsıyamayacağı bir şekilde kendini gösteriyor. Mücadele de bu koşullara uygun olarak sertleşiyor.

bilindiği gibi, sınıflar savaşımı "acıma duygusundan" yoksun, hata affetmeyen bir savaştır. 1871'de Paris sokakları proleter kanıyla yıkandı. Benzer gelişmeler, Çarlık Rusya'sı, D. Avrupa ülkeleri, Çin, Vietnam, Küba ve birçok ülkede kendini gösterdi. Ülkelimiz Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı ise, bugüne değin emekçi halkların, devrimci, yurtsever ve komünistlerin kanıyla sulandı. Ama geçmişte olanlar. Gelecekte olanların yanında adını bile anmaya değmez niteliktedir. Tarihin gördüğü ve göreceği en kanlı devrimlerden biriyle karşı-karşıyayız. Yıllardır verilen devrim mücadelesi, silahlı mücadelenin ön plana geçtiği, "eleştiri silahının, silahın eleştirisine döndüğü", ilerde en keskin boyutuyla yaşanacak olan devrim ve karşı-devrim kamplarının kıran-kırana girmesinin bir çeşit minyatürünün yaşandığı evreye ulaşmıştır. Evet, bugün proletaryanın ve tüm emekçi sınıfların öncülerinin, devrimcilerin, faşizmin kolluk güçleriyle sıcak çatışmayı yaşadığı, ama henüz tüm emekçilerin silahlı kalkışmasına ulaşmadığı süreci yaşıyoruz. Ama süreç o denli hızla geliyor ki; beklediğimiz o büyük kalkışmalar, bizi çok uzun bir süre bekletmeyecektir. Yani süreç bizden daha hızlı, bizi beklemeden ilerliyor.

Mevcut durum üzerinde kısaca durduktan sonra, iki karşıt mücadele anlayışından söz etmek gerekiyor. Bunlardan birincisi, devrimci zoru ve onun gerektirdiği silahlı mücadeleyi yadsıyan, türleri değişik de olsa özleri aynı olan reformizmdir. Bugün, reformizmin içinde bulunduğu batağı göstermesi açısından Teslim Töre iyi bir örnektir. Geçenlerde, grubuyla birlikte İstanbul'da yakalanan Töre, faşist burjuva basın ve yayına yaptığı, silahlı mücadeleye kin kusan, devrimci örgütlenmeye "münferit" dediği ve faşizmin karşısında resmen af dilediği açıklamayla, ne kadar zavallı, acınacak bir kerteğe düştüğünü, yaptığından pişman, öğretmeni karşısında affedilmeyi bekleyen bir öğrenci gibi süklüm-püklüm poz takınacak derecede mücadeleden düştüğünü gösterdi. Nereden nereye! Teslim Töre

nereye, diye sormuştuk zamanında, o şimdi burjuvazinin kucağında yanıtıyor sorumuzu. Tam da bizim iki yıl önce söyleyip uyardığımız gibi. Devrim mücadelesi, kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Geçmişte kahraman olan, bugün burjuvazinin çanak yalayıcısı olabilir. Tıpkı Teslim Töre gibi. Neyse, konumuz Töre'nin eleştirisi olmadığından bu kadarla yetinelim.

İkinci bir mücadele anlayışı ise, dönemin gerektirdiği silahlı mücadelenin önemini kavrayan devrimci anlayıştır. Bunlar leninistler ve sol gruplardır. Her mücadele anlayışı kendine uygun bir karakter ve ruh yaratır. Devrimci mücadele de, kendine uygun olan militan kişiliği yaratır. Başka bir deyişle, mücadele kendi geleneğini yaratır.

GELENEK YARATMA YOLUNDA 3 MİLİTAN

Yukarda da belirttiğimiz gibi mücadele, kendi geleneğini yaratır. Verilen mücadelede ortaya konan tavırlar, hem o örgüt hakkında bir düşünceye varmamızı sağlarken, hem de örgütün diğer üyeleri ve sempati-zanları üzerinde olumlu ya da olumsuz etkide bulunur. Devrimci bir örgütte, iç savaş koşulları ve mücadelenin ulaştığı olduğu düzey göz önüne alınırsa, temel ilke teslim olmamaktır. İçinde bulunulan koşullar ne olursa olsun, düşmana karşı yakılacak mermi olduğu sürece, savaşılabilir ve savaşılmalıdır da. İşte böyle bir durumla karşı karşıya gelen, 1 Nisan 1993'te Ankara'da çevrilen üç gerilla, bir an bile teslim olmayı düşünmeden, ölümü göze alarak çatışmışlardır. Ankara'daki üç savaşçı, zengin bir geçmişi olmakla birlikte uzun süredir sırtında taşıdığı reformizm kamburunu atan ve savaşçı kimliğini kısa sürede dost düşman herkese gösteren bir örgütün bu yiğit üç savaşçısı, geleneklerin oluşmasında, daha doğrusu, var olan bu geleneğin kökleşmesinde etkin bir adım atarak teslim olmayı reddetmiş, ölümle ölümsüzleşmek, mücadelede onurlu yerlerini almak için büyük bir kararlılıkla, olanakların son sınırına kadar çatışmış, ne var ki olanaksızlıklar ve olumsuzluklar nedeniyle yakalanmışlardır. Çatışmanın sonucunun yakalanma olması, bizim açımızdan önemli değildir. Çünkü sorun bu değildir ve olmamalıdır. Sorun, kendi koşulları ne olursa olsun, teslim olmayarak yoldaşlarına ve kendilerinden sonra gelecek olanlara çok değerli bir miras bırakmış olmalarıdır. Direniş, gelenekleşecek ve kök salacaktır. Ve o yiğit savaşçılar, bunda en büyük payın sahibi olacaktır. Sorun esir düşmek değil, teslim olmamaktır.

Devrim, devrimci durumun iç savaş düzenine girmesiyle birlikte başlamıştır. Bu, devrimin iç savaştan geçeceğinin belirlenmesinden sonra, kabul edilmesi gereken bir olgudur ve iç savaş bir süredir yaşanmaktadır. Bu nedenle devrim de, henüz emekleme aşamasında olmakla birlikte, gelişmektedir. Devrimin hızla gelişip büyüyeceği, büyük atılımların olacağı günler yakındır.

Tam da bu noktada, silahın öneminin her zamankinden daha çok arttığı bilincinde olarak, büyük bedeller ödemeye hazır bir şekilde savaşmak, gelenekler yaratıp yaşatmak ve öncü olmanın bütün gereklerini yerine getirmek gerekir. Bugün gözü pek askeri saldırılarda bulunmak, her zamankinden daha büyük öneme sahiptir. Savaşkanlığımız yarattığımız değerlerle beslenecek, zafere giden yolda savaşçılarımızın kararlılıklarıyla yürünerek hedefe ulaşılabilecektir.

Proleter-komünistler olarak, faşizmin karşısına temsil ettiğimiz sınıfın, proletaryanın hıncı ve kararlılı-

ğıyla, proletaryanın cesareti ve inancıyla çıkmalı, her alanda, her koşulda savaşarak mücadeleyi ileri taşımalıyız. Mücadele öğreticidir. Ve o, bizlerin direngen omuzlarında yükselecektir. Devrimin kızıl ufkuna giden bu yolda kayıplar verebiliriz. Ama mücadele, vereceğimiz kayıplara karşın yaratılan geleneklerle, donanacağımız savaşkan ruhla ve kararlılığımızla zafere ulaşacaktır. Zafer, er ya da geç bizimdir. Leninistler er ya da geç kazanacaktır. Leninist Gerillaların başlattığı silahlı mücadele, proletarya ve emekçi sınıflarla kucaklaşacak ve iç savaş kazanılacaktır, kazanılmalıdır. Ne pahasına olursa olsun, bizim sözlüğümüzde teslim olmak yoktur. Savaşmak, ne pahasına olursa olsun savaşmak; işte bizim gelenek olarak yerleştirip yaşatmamız gereken budur. Zafer, her an ulaşabileceğimiz uzaklıkta bizleri beklemektedir

Ya zafer, ya ölüm!

Ya silahlı direniş, ya yok olma!

K. ÇELİK

ANKARA CEZAEVİNDE 1 MAYIS

Türkiye halklarının, sermayeye ve onun politik iktidarı faşizme karşı mücadelesi yükselirken, bu mücadelenin coşkusu duvarlar arasında kalamazdı, kalmadı da.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimci öncüsü, 93 1 Mayıs'ında, 1 Mayıs devrimci özünün ancak ve ancak 1 Mayıs Alanı'nda korunabileceğini, 1 Mayıs devrim şehitlerinin ancak bu şekilde yaşatılabileceğini, faşizm ve sermayeyi "tehdit" edenin "Alanlar" değil "1 MAYIS ALANI" olduğunu söyleyerek, proleterleri ve devrimcileri 1 MAYIS ALANI'na çağırdı ve çıkardı.

İşçi sınıfının ve devrimcilerin faşizme karşı mücadelesi yükseldiğinde, faşizmin de azgın terörü, katliamları, işkenceleri artmaktadır. Cezaevleri de, bu araçlardan sadece biri olarak, faşizmin, sözde devrimci mücadeleyi ve devrimi engellemek için devrim yoluna çektiği setlerdendir.

Türkiye'de cezaevleri her zaman için "direniş odakları" olmuştur. 12 Mart, 12 Eylülün kapkaranlık günlerinde, devrim ateşi ilk olarak, cezaevlerinden kıvılcımlanarak, fabrikalara, alanlara yayılıp tüm Türkiye ve Kürdistan'ı sarmıştır. Faşizm, hiç bir zaman, direnişleri kıramadı. Cezaevi direnişleri, sınıflar mücadelesinin bir parçası oldu. Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrakları, faşizmin ve zindanların burçlarına dikilmiştir, bundan sonra da dikilecektir.

Devrimciler, faşizmin sandığının tersine, zindanların, özgürlük tutkularını söndüremediğini, söndüremeyeceğini, sene de bir bayram kutluyormuşçasına, faşizmin kanlı suratına, bir şamar vuruyormuşçasına, devrim ve sosyalizm mücadelesine başka bir sayfa eklediler, ta Mahirlerden bu yana.

Cezaevleri ve zindanlar faşizm için, apolitikleştirme, kişiliksizleştirme, ıslah etme... amacının araçlarıdır. Ama bu politikalar, direnişlerle ve özgürlük eylemleriyle, topa tutularak yıkılmakta, yerle bir edilmektedir. Hele hele, son dönemlerde tekrar artan, daha doğrusu hiç durmayan ve yeni bir biçim kazanan faşizmin cezaevlerine yönelik saldırıları, tam da böyle bir dönemde direnişler ve özgürlük eylemleri, daha fazla anlam kazanmakta, kanla ve canla yaratılan bu gelenek, sürdürülmektedir ve şüdüreülecektir de. Devrim ve sosyalizm mücadelesi, 1 Mayıs coşkusu, 1 Mayıs Alanı'nda olduğu gibi, duvarlar ve parmaklıklar arasında da yaşatıldı.

Cezaevi yönetiminin tüm engellemelerine rağmen, tüm olanaksızlıklara rağmen, biz devrimci tutsaklar, hazırladığımız pankartla havalandırmada toplandık. İlk önce 1 Mayıs ve devrim şehitleri için saygı durumunda bulunduk. Daha sonra bir arkadaşımız, ortak olarak hazırlanan ve 1 Mayıs tarihçesini, önemini, Türkiye'deki özgün kimliğini anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmadan sonra, hep birlikte, enternasyonal ve 1 Mayıs marşlarını söyledik. Son olarak da, bayan devrimci tutsaklarla birlikte "Yaşasın 1 Mayıs" ve "Yaşasın Sosyalizm" sloganlarını Kürtçe ve Türkçe attıktan sonra 1 Mayıs kutlamamızı bitirdik.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden TKEP/L Tutsakları

GECEKONDU YIKIMI VE TERÖR SÜRÜYOR

Türkiye'de kapitalizmin çarpık gelişmesi, iş çevreleri ve büyük ticaret merkezlerinin büyük metropollerde olmaları ve kırsal alanlarda yaşam koşullarının çok zor olması sonucunda buralarda yaşayan emekçi kesimin büyük çoğunluğu şehirlere göçüyor ve buralarda her türlü alt yapıdan yoksun gecekondu inşa ediyorlar. Bu emekçi insanlar çok zor koşullarda çalışarak kazandığı, ellerindeki tüm parayı bu gecekonduya yatırıyor ve birçoğu kaçak yapılmalarına rağmen tapu ve ruhsat hakkını kazanabilmek için vergi ödüyorlar. Hatta bazen tapu ve ruhsat hakkını kazanabiliyorlar fakat devlet istediği zaman, egemenleri için, bu insanların kazandığı tüm haklarla birlikte barınma hakkını da gasp edebiliyor.

İkitelli bölgesindeki Kirpikli'de yaşanan yıkımlar bunun en son örneği olmuştur. Burada yıkılan gecekonduların geçmişine bir bakalım.

Devlet 1979 yılında buralara tapu dağıtıyor. Önceleri ziraat okuluna eğitim (ağaçlandırma) alanı olarak tahsil edilen bu yer 1980 yılında faşist darbe ile devletin eline geçiyor. 80 faşist darbesi ile her şeye el koyan cunta bu alana da el atıyor, ve bu yıllardan sonra insanlara tapular dağıtılıyor.

1978 yılında da tapu alanlar var, hatta ruhsat bile veriliyor. 1979 yılında yeniden devlet istimlak ediyor 1984 yılına kadar sessiz bir süreç yaşanıyor. 1984 yılında mahkeme sonuçlanıyor. Tabi sonuç ortada, mahkemeyi devlet kazanıyor ve insanlara paralarının bankaya yatırıldığı söyleniyor. Bankaya giden vatandaş banka memurları tarafından geri çevriliyor. Verdikleri cevap:

- Evlerinizden sizi kovanlar mı var, parayı almayın diyorlar.

Gidenler paraları almadan geri dönüyorlar. Zaten bir çok insana bankadaki para konusunda bilgi verilmiyor.

Mahkemeyi kaybetmenin en bü-

yük nedeni tutulan avukatların mahkemeye girmemesi. Ortada kalan yoksul insanlar ha bugün ha yarın artık evlerinin yıkılmasını bekliyor.

Yıkım 17 Mart günü gerçekleşiyor. Sabah saat 10:00 sıralarında belediye yıkım görevlileriyle birlikte devletin kolluk güçleri polis-jandarma da büyük bir kitleyle bölgeye geliyor. Bu sırada bölgede yaşayan ve çalışan insanlar işlerine gitmiş, evlerde kadın, çocuk ve işsizler bulunuyor. Bu insanlar evlerin yıkılmasını engellemek için direnmiş, kısa süreli çatışmalara girmiş, fakat dipçik ve cop darbeleriyle etkisizleştirilerek bölgedeki 86 ev yerle bir edilmişti. Yıkımı takip eden günlerde yaptığımız ziyaretlerde burada yaşayan evleri yıkılanların bir bölümünün bölgeye terk ederek yakınlarının yanına yerleştiğini öğrendik. Geri kalanların ise yıkılan evlerden sağlam kalan eşyaları çıkardığı ve yaptıkları barakalarda yaşadıklarını gördük. Konuştuğumuz gecekondu sahipleri, "Ne yaparlarsa yapsınlar burayı terk etmeyiz", "biz canımızı koyduk, bu arsadan başka gidecek hiç bir yerimiz yok", "Devletten sadece barınma ihtiyacımızı gidermesini istedik, o bizi evsiz bırakıyor" gibi sözlerle isyanlarını dile getirdi-

ler. Yaşlı bir anne, bir yandan ağlarken, "gidip valilik önünde nüfus kâğıtlarımızı yakalım, biz böyle bir devletin vatandaşı olamayız" diyor. Başka biri "İki oğlum var, onları ne askere göndereceğim ne de devlete herhangi bir hizmet yapmalarına izin vereceğim. Çocuklarımı terörist devlete maşa yapmam" diyor.

Konuştuğumuz gecekondu sahipleri bu bölgede çalışma yapan Alarko şirketini arsayı tamamen satın aldığı ve yıkımı bu şirketin %5 hissesine sahip olduğu iddia edilen Hayri Kozakçıoğlu'nun yaptırdığını söylüyorlar.

Devlet gecekondu yıkımlarında bir kez daha faşist terörist yüzünü sergiledi. Emekçi gecekondu halkı da bunu açıkça haykırıyor. "Haklarını arayan emekçileri terörist ilan eden devletin kendisi teröristtir, terörist devlete karşı ancak birlik olursak yıkımlara engel olabiliriz" diyor. Yıkım günü Kirpikli gecekondu halkı emekçi ve işçi sınıfına yakışır bir direniş örneği verdiler. Bundan sonraki yıkımlarda daha kitlesel direnişlerle faşist devletin emekçi sınıflar üzerindeki oyunlar boşa çıkarılmalıdır.

**Gecekondu Halkı
Yalnız Değildir**

BASINA VE KAMUOYUNA

TKEP genel sekreteri Teslim Töre'nin yakalanması ile birlikte basında 13. Mart GKB (Genç Komünistler Birliği) ismi ile yayımlanan açıklamalar yer aldı.

13 Mart GKB; TKEP üyesi olarak 1982'de idam edilen üç genç yoldaşımızın (Seyit KONUK, İ. Ethem COŞKUN, Necati VARDAR) mücadelelerinin sürdürülmesi için alınmış bir isimdir. TKEP ve 13 Mart GKB, THKO ile Deniz Gezmişlerin başlatmış olduğu silahlı mücadele geleneğinin takipçisi olmuştur.

Bugün kendisine TKEP diyen çevrenin ne THKO'dan devraldığımız gelenekle, ne de TKEP'in geleneksel mücadele çizgisiyle ilgisi vardır.

Bundan 2,5 yıl önce TKEP içerisinde genel sekreter Teslim Töre'nin başını çektiği bir grup, silahlı mücadele geleneğini terk etmiş ve reformizmin batağına saplanmıştı. THKO'nun ve TKEP'in kuruluşundaki silahlı mücadele geleneğinin ve devrimci komünist çizginin ısrarlı ve kararlı savunucuları o zaman ayrılarak yeniden yapılanmıştı.

Teslim Töre'nin gözaltında iken basına yapmış olduğu açıklamalar, TKEP'i kastederek "Eğer siyasi çalışma olanakları verilmiş olsaydı bugün bu enkaz burada olmazdı.." demesi de söylediklerimizin doğruluğunu bir kez daha göstermiştir.

Bugün işte bu "enkaz"ın savunucuları 13 Mart GKB ismini kullanarak 13 Mart savaşılarımızın anısını kirlenmektedirler. Buna izin vermeyeceğiz.

Denizlerin ve THKO'nun başlattığı silahlı mücadele ve burjuvaziye güvensizlik geleneği, proleter

komünistler tarafından bir üst boyutta yeniden üretilerek yaşatılmaktadır.

İşte Türkiye ve Kürdistan gençliğinin birleşik örgütü 13 Mart GKB bu geleneği sürdüren TKEP/L ve onun askeri örgütlenmesi LGB'nin ideolojik-politik-pratik önderliği altında komünizan gençliğin örgütü olarak mücadelesini sürdürmektedir.

13 Mart GKB adı, reformizmin batağına batanların, burjuvaziye uzlaşma yolları arayanların kullanarak kirlenecekleri bir isim değil, gerçek devrimci komünizan gençli-

ğin birleşik örgütlenmesinin adıdır. Bu adın gerçek sahipleri 13 Mart savaşçılarından devraldıkları bayrağı zafere kadar taşıyacak, burjuvazinin son kalesi de düşene kadar uzlaşmaz mücadelelerini sürdürecektir.

- 13 Mart Savaşçılarının Adını Kirlenmeyeceğiz!

- Denizlerden, 13 Mart Savaşçılarından Devraldığımız Bayrağı Leninist Gerillalar Devrime Taşıyor!

- Yaşasın TKEP/L-LGB!

- Yaşasın 13 Mart-GKB!

**13 MART GKB
İSTANBUL İL KOMİTESİ**

ODTÜ BASKILARA BOYUN EĞMEYECEK

Nisan ayı hepimiz için zorlu bir deneyime sahne oldu. Ankara'da üç TKEP/L-LGB üyesinin bir kamulaştırma eylemi öncesi, polisle silahlı çatışmaya girerek bir komiser yardımcısını yaralaması olayının ardından başlatılan TKEP/L operasyonu(!) dahilinde bir çok Devrimci Emek okuru ve DÖB'lü arkadaşlarımız gözaltına alındı, tümüyle düzmece bir komploya kurban edilmek istendi.

Fakat arkadaşlarımız inanç ve kararlılıklarıyla, ortaya konulan iğrenç oyunu teşhir etmeyi başardılar. Tam da bu dönemde ODTÜ, TKEP/L, 13 MART GKB'nin bu konuya ilişkin çalışmalarına sahne oldu.

20-27 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirilen çalışmalar dahilinde; 22 Nisan perşembe günü, yurtlar yolu, spor sahası civarında "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" TKEP/L 13 MART GKB imzalı bombalı pankart asıldı. Ayrıca yine "ODTÜ kamuoyuna" başlıklı, 13 MART GKB imzalı bildiriyle de "Operasyon" adı altında sergilenen iğrenç oyun teşhir edilerek bu tür saldırıların mücadelemizi engelleyemeyeceği, aksine güçlenen sınıf kını ve devrime olan inançla sosyalizm yolunda daha kararlı adımlarla yürüneceği belirtildi.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

DEVİRİM SAVAŞÇILARINI KAVGAMIZIN İÇİNDE YAŞATAÇAĞIZ!

6 Mayıs 1972!...Üç büyük önder idam sehvasında! Orada da küçültemiyorlar onları, ölümle alay edencesine kendileri yıkıyor kendi taburelerini! Türkiye ve K.Kürdistan tarihinin olarca yıllık uzlaşmacı ve düzen içi sol anlayışını yıktıkları gibi...

Onlar savaşımımıza en gerekli anda en gerekli öğeyi getirmişlerdi: Zor ögesi. Onlar silahlı mücadelenin ilkleri ve ustalarıydı. Onlar, son sözlerinde dahi "Yaşamın Kürt ve Türk Halkının Mücadelesi" diye haykırarak devrimci önderlerimizdir.

Onları mücadelelerine yaraşır şekilde anmak için; 06/05/1993 Perşembe günü, İstanbul-Sultanbeyli DYP İlçe Teşkilatı birliklerimizce basıldı. Binaya üçü açıkta dört bomba yerleştirildi. Gerillalarımızın işlerini bitirip olay yerini terk etmesinden sonra binaya giren faşizmin kolluk güçleri, yemlik olarak bırakılan üç bombayı imha etti. Olayı örtbas edebileceklerini düşündükleri tam o anda dördüncü bomba büyük bir gürültü ile patladı. Faşistlerde panik, binada hasar oluştu... Gerillalarımız, bina duvarlarına parti amblemlerini çizip, şu sloganları yazdılar; "Katil Tekelci Sermaye ve Cellât başı Demirel, 6 Mayısın Hesabını Soracağız", "Yolumuz Denizlerin Yoludur", "TKEP/L - LGB"

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşlarımızın idamından en az tekelci sermaye kadar AP'nin ve onun başı Demirel'in rolü olmuştur. Demirel, TBMM'de bu ahırda idam kararının onaylandığı oylamada ilk ayağa fırlayan ve isteri çılgınlıkları atan kişi olmuştur. Tekelci sermayenin çanak yalayıcılığını yapan, sadık bekçi köpeği, cellât başı Demirel "Darbe yapmanıza ne gerek var bu işleri ben daha iyi yaparım" dercesine yerinden fırlamıştı. İşte bu yüzden, yoldaşlarımızın idamlarının sorumlusu tek elci sermaye ve onun kuklası Demirel olduğu için DYP, gerilla birliklerimiz tarafından hedef seçilmiştir.

Burjuvazi, onları 1972'de idam ederek yok edeceğini sandı, ama halen daha onları yok etmenin uğraşısında. Bu işin en geçerli yöntemi de, Devrimci Önderlerin içlerini boşaltmak, yani amaçlarını, ideallerini ve mücadelelerini saklamak, çarpıtmak ve onları kuru birer "asi" olarak sunmak. Önderlerimizi idamla öldüremediler, bu şekilde de öldüremezler. Biz onları yaşatmasını biliriz! Onları, giderek daha güçlü yaşatacağımızı söz veriyoruz!

18 Mayıs, şu ana kadar vurulup düşmüş binlerce Kürdistanlı savaşçının anma günü olarak ilan edilmiştir.

Bizde devrim savaşçılarını anmak için;

17/5/1993 günü İstanbul Güneşli'de 2 gerillamız tarafından TC ordusuna ait, asker taşıyan bir araca otomatik silahlarla saldırı düzenledik. Hedef, TC ordu kurumu olduğundan dolayı gerillalarımız askerlerin ölmemesi için azami dikkati göstermiştir. Saldırıda can kaybı olmazken, araç hasar görmüştür. Olay sırasında

yakında bulunan bir polis minibüsü ise gerillalarımızın arkasından gitmeye cesaret edememiştir... Gerillalarımız tarafından olay yerinde açılan pankartta şu slogan yazılıydı: "Emekçi Halk Çocuğu Askerler, Silahlarınızı Zenginlerin Koruyucusu Komutanlarınıza Doğrultun", "TKEP/L - LGB"

Bu eylemle vermeye çalıştığımız mesaj iki yönlüdür. Birinci yön: Slogandaki mesaj; söz konusu slogan, Bolşeviklerin, devrim öncesi ordu içinde attığı slogandır. TC Ordusu da, Rus ordusu gibi elit değildir. Büyük çoğunluğunu emekçi halk çocukları oluşturmaktadır. Yani ülkedeki karşı devrimin en büyük gücü olan Ordu'nun bireyleri (er ve erbaşlar) ezici çoğunlukla emekçidir. O halde sınıf bilinci orduya sokulmalı, orduyu topyekûn karşımıza almak yerine ordu bölünmelidir. Slogan bu amaçla yapılmış bir çağrıdır. İkinci yön ise; Eylemin günü ile verilen mesajdır. Eylem 18 Mayıs günü kamuoyuna yansıyacak biçimde yapılmıştır. Amaç; dağlarda, işkencehanelerde katledilen devrim savaşçılarını anmaktır.

Önüne Demokratik Halk Devrimi hedefini koymuş proletarya partisi, tüm devrim güçlerini birleştirmek zorundadır. Partimiz TKEP/L, yaptığı kongrede sol içi birlik üzerine, devrim güçlerini birleştirmek yönünde bir karar almıştı. Yayınlanan belgelerde, bu birliğin masa başında değil de sokakta gerçekleşeceği vurgulanıyordu. Biz LGB olarak bu kararın ilk adımını İstanbul'da attık. Tüm Türkiye ve K.Kürdistan'da aynı doğrultuda ilerlemeye devam edeceğiz.

LGB kısa sayılabilecek bir sürede, geride hatırı sayılır eylemler bıraktı ve bu eylemler faşist burjuvaziye değişik şekillerde yansımaları buldu. Hemen her seferinde çarpıtmaya çalıştılar ("Şans eseri ölen yada yaralanan olmadı", "Teröristler panikten sağa sola rast gele ateş açtılar" vb.) hatta bazen eylemi yansıtmadılar. Mankenin biri yarım kilo alsa boy boy fotoğraflarla haber olurken, İstanbul'un ortasında güpegündüz saldırılar, baskınlar düzenleniyor ve bunlarda haber değeri bulunamıyor(!). Neyse, biz onların faşist karakterlerini bildiğimizden, bu konuda daha fazla söz söylemeyeceğiz. Ancak bir gazete varki; biz onu, faşist burjuvaziye basına dahil olarak görmüyoruz. Özgür Gündem Gazetesi... Fakat bu gazete, şimdiye dek eylemlerimize karşı takındığı tavrıyla bizleri şaşırttı. Şöyle ki; bugüne kadar belki on kadar eylemimizi duyurdu. Ama bir kez olsun ismimizi doğru olarak yazmadı. Bu yapılan ciddiyetsizliktir, samimi yetsizliktir. Gazeteye telefon açıp durumu anlattık, uyardık. Özür dilendi. Gel gör ki son eylem, Özgür Gündem gazetesince haber konusu bile yapılmadı. Bu, objektif, tarafsız gazetecilik değildir. Özgür Gündem gazetesinin bize karşı bu tavrını düzeltmesini umuyor ve bekliyoruz.

**LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ
İSTANBUL BÖLGE KOMİTESİ**

İŞÇİ SINIFI HAZIR OL! BÜYÜK SAVAŞIMIZ BAŞLIYO

Amerikan emekçileri ve Patruvoları sonda getir, sendikler haklarını koruyun bir kavanoz kazanıyorsunuz. Bundan sonra yekûn Türk-İş'e ödemeli değersiz, üye olarak katılmayı çabıyarak hiçbir sendikler bırakmayınız. Bunlara gırtlak yunakları!

DAHA ÖRGÜTLÜ 15-16 HAZIRANILAR YARATALIM